

MAGYAR ATOM

MAGYAR ATOM

Ükunokája volt
Szent István Árpádnak?

Hunnivári Zoltán

Budapest

2008

Szerkesztő
MISKOLCZI SZILVIA

Műszaki szerkesztő
FÖLDES ANDOR

Címlapgrafika
VALKÓCZI JÓZSEF

ISBN 978-963-87864-0-1

All rights reserved

Korábbi kiadványaink az alábbi WEB-lapokon érhetők el:

www.hungariancalendar.com

www.hungariancalendar.com/fin_count.pdf

www.hungariancalendar.eu

A kiadó mindent megtett, hogy megismerje és felvegye a kapcsolatot mindegyes kép lelőhelyével és/vagy jogtulajdonosával, egyben elnézést kér az esetleges akaratlan tévedésekért vagy kihagyásokért, amelyeket kész a könyv további kiadásában kijavítani

*„Ha az ember mellényét rosszul gombolta be,
azt újra kell gombolnia.”*

DEÁK FERENC

Az „indogermán” Anahita istennő a prágai szeméttelen...

Csehszlovák kisnyugdijas „nagymorva” kisplasztikája

Az elmúlt hetekben bejárta a cseh sajtót a hír, de a világ régészettel foglalkozó honlapjai is terjedelmesen beszámoltak arról a „felfedezésről”, amely David Daníček archeológus nevéhez fűződik. A cseh régész egy 10 centiméteres nagyságú szobrocskára bukkant Prága mellett, amelyről azt állította, egy ötödik századi perzsa istennő-ábrázolás. Szerinte ugyanis a termékenység iráni istennőjét, Anahitát találta meg...

Daníček azt állította, hogy egyedülálló leletről van szó, amelyet egy ősi temetkezési helyen talált, s amely a nagy közép-európai népmozgások, a 4., 5. és 6. század idejéből származik. A szobrocska Daníček szerint vagy egy régi kereskedelmi útvonalon, vagy a Római Birodalom északi határán folyó katonai tevékenység nyomán kerülhetett mostani helyére.

A gipszből készült szobrocska, amely valószínűleg egy törzsi vezetőé lehetett, egy arany kapoccsal díszített, hosszú zöld köpenyt és feltehetőleg arany nyakláncot viselő, ülő vagy guggoló nőt formáz, aki arcát valamilyen könyv vagy kódex, esetleg két összeérő elefántcsont lap mögé rejti. A nyilvánvalóan pecsétnyomónak készült kis szobor alsó részét erotikus motívum díszíti – írta le a leletet egy másik cseh szakértő, Petr Charvát.

És a keserű valóság...

Am időközben előállt Jiří Šimunek, egy 72 éves, Prága külvárosában élő nyugdíjas kisiparos, aki elmondta: a gipszfigura eredetileg egy ’meditáló apácát’ formázott meg. Az öntőformát, amellyel készítette, még 1968-ban csinálta, amikor egy olyan figurát vett alapul, amelyet néhai bátyja hagyott rá. A báty egyébként egy kerámiaüzemben dolgozott.

Šimunek azóta is többször használta az öntőformát, és barátainak készített néhány szobrocskát vele. Aztán öt évvel ezelőtt unokái megpróbálták maguk is egy másolatot készíteni, de nem túl nagy sikerrel. Éppen ezért a nyugdíjas férfi kiadta a gipszöntvényt egy hulladéktároló konténerbe.

Alighanem most a régészeken a sor, hogy megvédjék magukat: miként gondolhatták egy pár éve készült gipszmásolatról, hogy keleti istennőt ábrázol...

A közép-csehországi múzeum régészei, akik a szobrot a szeméttelen kikaparták, nem kívánták kommentálni a nyugdíjas bejelentését. Csupán annyit közöltek, hogy az általuk megtalált szobrocskát a közeljövőben szakértői vizsgálatoknak vetik alá.

„Hasonló tévedések a régészeti munka velejárói, s jóval gyakoribbak, mint azt a laikus közvélemény gondolja” – mondta az egyik cseh lapnak Jan Frolik, a Cseh Tudományos Akadémia Régészeti Intézetének szakértője.

Sajnos mi hungárok ennek a „hozzáértésnek” a szenvedő alanyai vagyunk, hiszen a hungárok (avarok) kincseit Csehszlovákia mint Nagymorávia hagyatékát, végighurcolta a fél világon kiállítás formájában.

Az ikreket tápláló nőstényfarkast Róma jelképeként, a kora római, etruszk művészet jelentős alkotásaként, egy egykori birodalom mitikus kezdeteinek szimbólumaként tartják számon. A nőstényfarkas bronzszobra azonban, amelyet évente milliók csodálnak meg a Capitoliumi Múzeumban, nyilvánvalóan nem a legendákkal körülfont római ősidőkből, s még csak nem is a klasszikus ókorból származik, hanem a középkorból. Új kutatási eredmények szerint a szobrot olyan technikai eljárással öntötték ki egy darabban, amelyet az ókorban ilyen nagy bronzfigurák esetében még nem tudtak megoldani.

Az ősi tévedést Anna Maria Carruba régész derítette fel. Éveken át vizsgálta és restaurálta a szobrot. Carrubát egy etruszk szobor restaurálásával bízták meg, s ő egy középkorit adott vissza.

De vajon mi lesz ezután az Erdély magyar városaiban gomba módon szaporodó bronzfarkasokkal?

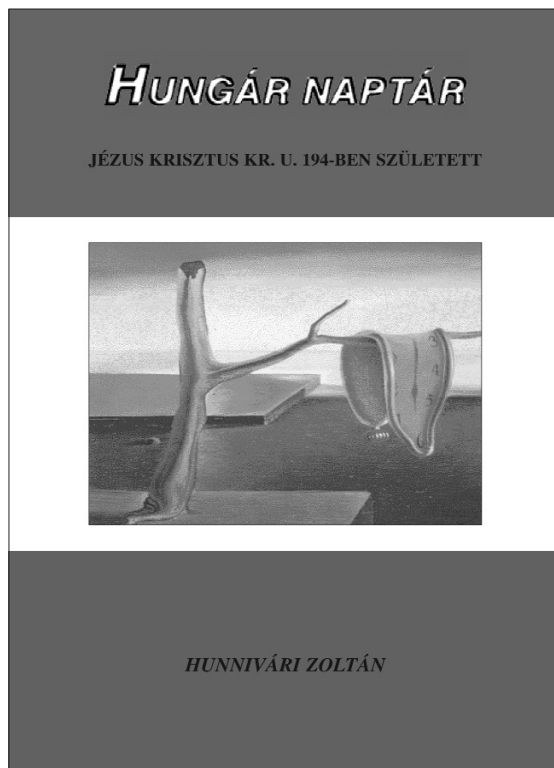
AZ OLVASÓHOZ

Jelen munka egy olyan sokáig halogatott vizsgálódás eredményeként született, amely a „magyarok honfoglalásának” forrásait vette górcső alá a 200 éves időcsúszás figyelembe vételével.

Amikor számomra világossá vált a 200 éves időcsúszás ténye, még úgy tűnt, hogy mi magyarok megúszhatjuk nagyobb megrázkódtatás nélkül történelmünk újragondolását. Hungária a nagy európai történelemhamisítás fő áramából kiesett, így csak bizonyos kitalált személyeket suvasztottak a nemzetközi történészek történelmünkbe.

A szigorú kronológiai rend következetes alkalmazása viszont mégis nem várt eredményeket hozott, amelyekkel ebben a dolgozatban megismerkedhet az olvasó.

2002 óta szilárd meggyőződésem, hogy a történelmi és a matematikai/csillagászati kronológia között nagyon jelentős, közel 200 évnyi eltérés mutatható ki az ókorban és a kora középkorban, egy bizonyos időpontig.

Az általam Hungár-naptárnak elnevezett időszámítási rendszer szerint Julius Caesar az i. sz. 154. csillagászatilag visszaszámolt évben vezette be híres reformnaptárt, a róla elnevezett Julianus-naptárt. Azóta megszakítás nélkül nap-években (egy év = 365,25 nap) számoljuk az eltelt időt. Ez természetesen nincs összhangban az ortodox tudomány nézetével, amely i. e. 45-re teszi ezt a nevezetes dátumot. A különbség 198 napév, amelyet kénytelenek voltak utólag „sosem volt történelemmel” feltölteni. A „sosem volt történelem” azt jelenti, hogy a pergamenen, papíron fennmaradt történelmi eseményekhez nem tartozik csillagászati idő, pontosabban azt más események már lefoglalták.

A Hungár naptár szerint, ebben az új koordináta-rendszerben Jézus Krisztus az i. sz. 194. évben született.¹

Erre az eredményre a tavaszi napéjegyenlőségek egyszerű visszaszámolásával jutottam, hiszen számomra és valószínűen nagyon sokak számára is evidencia, hogy a **Julianus-naptárban a tavaszi napéjegyenlőség március 21-hez kötődött**. Kezdetben ténylegesen csillagászati alapon, hiszen Augustus császár idejében szakszerűen mérték,² később, amikor már csillagászatilag korábban következett be, a hagyomány alapján kötötték a március 21-hez. Ezt a **március 21-ét** próbálta helyreállítani 1428 évvel később, i. sz. 1582-ben Gergely pápa is.³

Azok kedvéért, akiknek nem eléggé meggyőző a március 21-hez és Julius Caesarhoz köthető tavaszpont, kénytelen voltam átvizsgálni az ismertebb ókori nap- és holdfogyatkozásokat, amelyek perdöntően bizonyították a 200 éves időcsúszás realitását.⁴

Végső soron az Augustus császár halálához kapcsolódó i. sz. 212. évi nolai napfogyatkozás örökre eldöntötte a kronológiai vitát a Hungár naptár javára, függetlenül attól, hogy még mennyi ideig próbálják nem tudomásul venni.

500 évvel Augustus császár halála után jutott eszébe először valakinek, egy Rómában élő szkíta szerzetesnek, hogy illene az időt Krisztus születésétől számítani.

Dionysius Exiguus, a szkíta, a korabeli húsvétszámítások felhasználásával megalkotta az „Úr megtestesülése” évétől számított időszámítást, amelyet jobb híján csak Diocletianus császár uralkodásához tudott igazítani.

Dionysius Exiguus fennmaradt húsvéttáblázatai viszont azt igazolják, hogy az általa előre 95 évre elkészített húsvéttáblázat nem az i. sz. 532–627-es, hanem a 722–817-es csillagászati évekhez illeszkedik.⁵

Dionysius Exiguus az i. sz. 715. évben megalkotta a „régí típusú keresztény időszámítást”, és négy év hibával eltalálta a Krisztus születése óta eltelt időt, amikor leírta, hogy számításait az Úr megtestesülése utáni 525. évben végezte. Időszámítási ötletének elterjedésére még vagy 200 évet várni kell, de Nagy Károly idejében, már bizonyíthatóan alkalmazták. Ez az időszámítási rendszer egészen III. Ince pápaságáig fennmaradt, egészen pontosan a Kr. u. 1016. évig, mikor a pápa⁶ bevezeti a máig használt „új típusú keresztény időszámítást”.

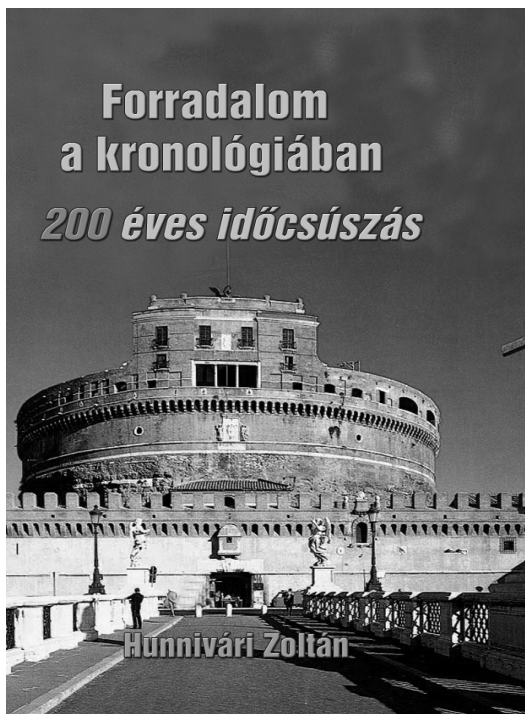
Eszerint a „**regí típusú Kr. u. 1016. év**” megfelelője az „**új típusú keresztény időszámítás i. sz. 1206. éve**”!

Ez a párhuzamosan létező kétfajta időszámítás megzavarta a történészek tisztánlátását, és a semmiből keletkező 190 évet később „kitalált történelmi eseményekkel, személyekkel töltötték fel”.

A kancelláriákon a szerzetesek a legjobb tudásuk szerint igyekeztek az új időszámítás rendszerébe átírni a korábbi dokumentumokat, de minden visszszámolás hibával jár.

Ráadásul rengeteg oklevél, krónika fennmaradt a régi rendszerben is, és végső soron ennek köszönhető a leleplezés. A magyarok bejövételének körülbelüli időpontja a források alapján a Kr. u. 890-es évekre tehető, és a „**regí típusú keresztény időszámítás**” rendszerében hagyományozódott ránk.

A 190 év korrekciójával adódnak az i. sz. 1080. körüli évek, amelyet természetesen itt bizonyítani is fogok.

Eddig megjelent könyveimhez hasonlóan munkám célja nemzeti önbecsülésünk, huntudatunk helyreállítása, és „finnugrista” huntudatírtó történeteink önkéntes távozásának kikényszerítése a Magyar Tudományos Akadémiáról és fiókinstitúcióiból.

Kezdetnek talán ennyi elég lesz. A Hungár naptár szelleme kiszabadult a palackból, a téma már nem tud kámforra válni, erről a teóriát megértők mind szélesebb tábora gondoskodik ma már angol, orosz és német nyelvterületen is.

Mindenkinek szívből kívánok jó olvasást, gondolkozást és elgondolkodást.

BEVEZETÉS

A TÖRTÉNELEM MINT „TUDOMÁNY”

Bármennyire hihetetlennek is tűnik, de igaz, hogy a 18. században élt Newton 6000 évesnek gondolta a világot, azon belül is a teljes Földünket! Na nem csak Ő, a híres tudós, hanem a teljes akkori művelt világ!

Mintegy 100 évnek kellett eltelnie mire a tudósok felfedezték a földtörténet valódi idejét. A 19. század elején vált világossá, hogy a világ nem néhány ezer évvel ezelőtt teremtett, hanem évmilliókban vagy évmilliárdokban mérhető a kora. Sok évtizednek kellett ahhoz is eltelnie, mire a közoktatás nyomán az emberek elfogadták azt a gondolatot, hogy a feltáruló történeti nyomok iradatlanul hosszú időtartamra utalnak.

Minket a történelem és az idő kapcsán az embert, mint tudatos lényt érintő események érdekelnek, tehát ennek a fogalomnak a meghatározásával kezdjük.

Sokan próbálkoztak már ezzel, én a nekem tetsző Huizinga-meghatározást érzem a legtalálóbbnak:

„Történelem az a szellemi forma, amelyben egy kultúra számot ad magának múltjáról.”

E meghatározás magában hordja azt, hogy a fogalom lényegesen tágabb, „a történelem, mint tudomány” meghatározásnál.

Maga a szűkebben vett történelemfogalom a történet szóból keletkezett, amely valami megtörténtnek az elbeszélését jelenti. Ezeket az elbeszéléseket összefoglalni igyekvő tudományt szokás **történelemtudománynak** nevezni.

A tudomány szóról nekem – és valószínűleg másoknak is – egészen más dolgok jutnak eszembe, mint például a történelem vagy történet.

Georges Duby, akit igen nagy történettudósnak tekintenek nagyon szépen fogalmazta meg az alapfogalmat, amely a franciában sok nyelvhez hasonlóan nem véletlenül összemosódik.

„A történelem szó egyik oldalról nagyon komoly gyakorlat, kutatás eredménye, olyannyira, hogy akik a század elején e kutatásokkal foglalkoztak, azzal a kissé szemtelen és szélsőséges igénnyel léptek föl, hogy ők tudósok, a tudomány művelői, azt állítva ezzel, hogy ebben az értelemben a történelem tudomány. Másrészt a történelem, illetve a történet – lehetőleg többes számban – kitalált, a mesehez nagyon közelálló, a szórakozást szolgáló elbeszélést jelent. Ez a szemantikai kettősség valójában azt a tényt tükrözi, hogy minden történelmi tárgyú kutatás,

amely a múlt emberei által hátrahagyott nyomokból indul el azért, hogy ezt a múltat újjáélessze, szükségszerűen elbeszélés létrejöttét eredményezi.”

Mivel a történetírás céljai szerteágazóak, ez önmagában kizárja tudományként történő meghatározását. Az önálló „nemzeti történetírások” ráadásul automatikusan nevetségessé is teszik.

Tatár György szerint a „19. század közepe tájától kezdve a történészek tevékenységüket tudománynak tekintik, s igazság iránti vágyuk a kritikai módszer kidolgozásában és kezelésében ölt testet, amit a filológusoktól vesznek át”.

A 20. század története – Trianon – nekünk magyaroknak még azt is bizonyította, hogy más nemzet kultúrájának sajátként való találásával zavaros politikai helyzetben országokat, országrészeket lehet nyerni.

Egy akkor létrehozott, ma már nem létező államtákolmány – Csehszlovákia – képes volt a hunok/avarok (hungárok) régészeti kincseit vándorkiállítás formában végighordozni a világban, saját őseiként („nagyomorva”) bemutatva, szláv kultúráként meghatározva. Ennek a szemtelen merészségnek az volt az alapja, hogy a magyarok 18–19. századi korlátolt függetlensége idején a Habsburg hatalom a hungárokat/magyarokat módszeresen elválasztotta történelmüktől, őstörténetüktől, és kitalálták nekik, hogy őshazájukat a mai orosz tundra vidékén kell keresniük. Eszerint 896-ban jelentek meg a Kárpát-medencében, tehát semmi közük nem lehetett az itt előzőleg történetekhez.

Az „akadémiatudomány” a folytonosság révén tapodtat sem volt hajlandó elmozdulni e nyilvánvalóan velünk szemben ellenséges, a győztesek által ránk kényszerített történelemszemlélettől.

A 19. század vége óta kizárólagos uralkodó nézet a finnugor eredet, amelyet külföldi származású, a magyarsággal szemben ellenséges „tudósok” hirdettek a Magyar Tudományos Akadémián, és természetesen átültették a közoktatásba is.

A finnugor rokonság alapján hangsúlyozhatták, hogy a mi rokonaink a még ma is (19. század) gyűjtögető, halászó, vadászó primitív népek, és örüljünk neki, hogy befogadott bennünket a fejlett Európa.

Az elmúlt 40 évben a szlavofil kommunista diktatúrának sem volt érdeke, hogy változtasson ezen. Félő, hogy a magát Európában patinásnak, ősinek érző francia, német, angol népeknek sem érdeke, hogy egy több ezer éves nyelvvel, kultúrával rendelkező hungár népnek reklámot csináljon, hiszen akkor azonnal megkérdőjelezhető Trianon, amelynek döntése ma már csak a magyarokra nézve kötelező.

Igazából már senki nem tudja a világban rajtunk kívül, hogy az első világháború befejezése után, a fegyverszünet 1918. november 3-i aláírása, majd november 4-i életbelépése után megtámadták Magyarországot, és ezt követően elvették területének hetven, míg lakosságának hatvan százalékát.

Duby és országa könnyű helyzetben van, hiszen történetét nemigen fosztogatta senki, és vitás kérdéseiket Németországgal a 20. század folyamán konszenzussal megoldották. És mint látni fogjuk, nyertek 200 évnyi „sosemvolt történelmet” 960–1160 között.

Persze mondhatják, ügyesnek is kell lenni, jól helyezkedni különösen háborús időszakok végén, mint ahogy tette Franciaország is, amely Sztálin jóvoltából a világháború végén a győztesek asztalánál foglalhatott helyet.

Ezért nem veszi, nem veheti észre egy Duby, hogy **a történelemtudomány a 20. századra már nem lett más, mint a politikához igazodó segédtudomány**. A „történelem segédtudományt” további „alsegédtudományok” is kiszolgálják, mint például a régészet, a paleográfia vagy a numizmatika.

A politikát kiszolgáló történelemtudománynak van egy szórakoztató válfaja is. A szórakoztató történetírás esetében a történelem történetekből áll, a történész pedig egyszerű mesélővé alakul át. Egy történetíró nem szabadulhat meg szubjektivitásától, a tárgyilagosság elérhetőségére még lehetősége sincs a fennmaradt szegényes bizonytalan források alapján. Duby szerint: *„Az a feladata, hogy életet leheljen az előtte heverő romokba, és az élet, amelyet visszaad nekik, az ő élete, a lehelet, amellyel újraéleszti a hamvakat, az ő lehelete.*

A történész már elbeszélése szerkezetének megalkotásakor kénytelen kitalálni ezt. Amikor pedig elkészült a váz, rá kell illeszteni a szavakat, a mondatokat. Ekkor lépnek be a döntő fontosságú kiegészítő elemek, mint az írásmód, amit stílusnak hívnak.

Mert végső soron mi a történelem, ha nem egy ember párbeszéde, négy szemközi beszélgetése azzal a kevéssel, ami a múltból megmaradt? A történész az eszével reagál, amikor szembetalálja magát ezekkel a töredékekkel, de ugyanakkor az érzékenységgel is, ha a múltat akarja feltámasztani. A történésznek a felindultságot kell megosztania közönségével úgy, hogy önmaga legjavát adja, gondosan megválasztja a szavakat, felhasználja az irodalom minden fortélyát. Mint egy regényíró vagy egy költő.”

Összefoglalva és egyetértve Dubyval, maradjunk annál a fogalmi meghatározásnál, hogy a **történelem, a történetírás irodalmi műfaj!**

Guy Lardreau ehhez még a következőket teszi hozzá, amelyet megszívlelendőnek tartok:

„A nyugati civilizáció sajátossága, hogy szabályozza azt a múltteremtést, amelyet történelemnek nevezünk. A történettudomány ily módon stílussá, műfajjá válik, szabályai vannak, amelyek szigorú kényszerítő erővel hatnak rá. Így aztán a történelemben – mint a múltból szóló elbeszélő műfajban – mint történetben mindig a jelen követelményei munkálnak. A történelmet az álmokból szövik, miközben szegényes emlékezetünk kiadásakat szundikál.”

Lardreau is remekül érzi a történetírás legnagyobb gondját, a „kortévesztést”, amely méltatlanná teszi a történetírást a tudomány rangjára. *„Ezért hát ahhoz, hogy történettudományról beszélhessünk, elsőrendű követelmény az anakronizmus kizárása.”*

Mint láthattuk a gondolkodó ember időhorizontja a 19. század elején szédülletes tempóban tágulni kezdett, és a szellemtudományok is történelmi szemléletűvé kezdenek változni. A század közepe tájától kezdve a történészek tevékenységüket tudománynak tekintik, s igazság iránti vágyuk a kritikai módszer kidolgozásában és kezelésében ölt testet, amit a filológusoktól vesznek át.

E könyv megértéséhez talán Tatár György megfogalmazása a legtalálóbb miszerint *„a történeteket történelemmé emelő esemény egy földrajzilag lokalizálható, időben pontosan datálható, tökéletesen egyszeri történés, amely ugyanakkor az emberi létet olyan történetfeletti perspektívába fogja, amely felé az összemberi élet tart”*.

Egy gyakorlati példán keresztül megmutatva kérdezem, fogja-e befolyásolni történelemszemléletünket, ha bizonyítást nyer, hogy egy Karulus nevű királyt nem i. sz. 800 karácsonyán koronáznak császárrá a római Szent Péter-templomban, hanem 190 évvel később, i. sz. 990 karácsonyán. Gondolom, a válasz csak-

csak egy igen lesz, mivel a módosított időpontban mások – az Ottók – „bitorolják” ugyanazt a császári címet!

Hogyan fogják elkönyvelni a művészettörténészek könyvem végkövetkeztetését, hogy az aacheni dóm – lenyűgöző kupolájával – nem 8. század végi alkotás, hanem 10. századi, és építője mégis „Nagy Károly”?

Talán egy kicsit elsiették a 19. századi történészek szakmájuk tudománnyá minősítését. Egy kicsit túl korán történt meg a „területi felosztás” is az akkori állami erőviszonyok tükrében.

Mindenestre nem vagyunk elkésve, szépen, higgadtan újra lehet gondolni, írni az emberiség történetét, amelyhez kronológiai útmutatásaival nagy segítségül szolgál a Hungár naptár.

A tudomány allegóriája

A történelem időrend

Georges Duby és Guy Lardreau *Párbeszéd a történelemről* című⁷ könyvében ezzel az egyszerű és sokatmondó fejezetcímmel adta tudunkra azt, hogy a történetíró sok mindennel játszhat – alkothat, kitalálhat adatokat források hiányában – csak eggyel nem, az idővel.

Évek óta nyomatékosan hangsúlyozom, hogy egy bizonyos, írásban megörökített esemény csak akkor nyer történelmi jelleget, ha meg tudjuk állapítani, hogy hol és mikor történt az adott esemény, különben a helye a legendák, mondák világába vezet.⁸

Guy Lardreau szerint a történész számára kötelező érvényű követelmények között, amelyek biztosítják, hogy a szövege ne holmi álmok igényei szerint alakuljon, az időrend meghatározó jelentőségű kell, hogy legyen. G. Duby életművét elolvasva úgy találta, hogy ez a törekvés egyre fájdalmasabb kötelezettség a sztár-történész számára.

Duby is úgy látja életműve végéhez közeledve, hogy „csak az nevezhető történelemnek, ami a lehető legpontosabb utalás egy meghatározott időszakra. Ebből adódik az a szükségszerűség, hogy lehorgonyzási pontokat kell találni az időben, amelyek köré csoportosíthatók az adatok”.⁹

Ezek alapján érzékelhető a gond: az emberiség történetének időrendjét valamikor a 16. században, Scaliger és Petavius alkotta meg, és azon lényegi módosítást az elkövetkező századok már nem hajtottak végre. A 19. században megszülető tudományos kronológia csak megpróbálta finomítani a tudományoságot nélkülöző időszakban keletkezett eredményeket.

Természetesen esély sem volt annak kijavítására. A kronológiai hibát, hiányosságokat már a 17. században is észlelték, de a jó szándékú tudósoknak azért nem volt esélyük az időrendi hiba kijavítására, mert az évszázadok során olyan tömegű félrevezető „forráshegy” keletkezett, amellyel akkor már képtelenség volt megbirkózni.

Matematika és csillagászat nélkül a történelem zűrzavar volna, s a **capitoli-umi** ludak a szedani **capituláció** mellett foglalnának helyet.

A Hungár naptár szerint Julius Caesar i. sz. 154-ben vezette be a Julianus-naptárt, és Jézus születése az i. sz. 194-es évre teendő. (Itt még 198 évnyi az eltérés.)

Az idő természetesen egy csillagászatilag determinált fogalom, amelyet nap- és holdfogyatkozások egymáshoz illeszkedő sora határoz meg. Ehhez a csillagászati időtengelyhez illesztendők az ókor és kora középkor eseményei, a különböző korokból ránk maradt irodalmi források alapján.

A kora középkorban is követhető egy 190–194 évnyi időcsúszás, amely **könyörtelenül szorítja felfelé a történelmi időt**, és egyszer csak összezsugorodik a hullámok.

Ott, ahol befejeződik az időcsúszás, kezdődik az időugrás és egyben a reális idő, amely azt jelenti, hogy a történelmi és a csillagászati idő egymással szinkronba kerül. Az időugrás időpontját divatosan nevezhetném egy „**képzeletbeli időkapunak**” is.

Nem könnyű megtalálni ezt a „**képzeletbeli időkaput**” hiszen előtte, de utána is, burjánzik a „kitalált történelem” jelentéktelen szereplők felmagasztalásával, illetve jelentős események, személyek elhallgatásával, lecserélésével, sőt amint látni fogjuk, dinasztiák egymásra csúsztatásával.

Ebben a dolgozatban nem kell keresnünk azt az időpontot, az „**időkaput**” ahol, amikor a „régí típusú keresztény időszámításról” áttérhetünk az „új típusú keresztény időszámításra”, mert az i. sz. 1206 után keletkezett forrásaink ezt a viszszafejtést következtében észre sem veszik, nagyon helyesen.

Természetesen ez még nem jelenti azt, hogy a legfontosabb forrásunk – *A Képes Krónika* – időrendje a legnagyobb rendben lenne.

Úgy gondolom, ennyi elegendő bevezetésnek, és bátran rátérhetünk dolgozatom tárgyára, a magyarok bejövetele helyes időpontjának a meghatározására.

HUNGÁRIA TÖRTÉNETÉNEK ÚJRAÍRÁSA

Az uralkodó nézet tanítása (rövidítve UNT) szerint őseink, a mai magyar nyelvet (finnugor) beszélő nép, Kr. u. 895/896-ban nyomult be a Kárpát-medencébe, és itt megtelepedett.

Kissé eltérő nézetek szerint a magyar törzsszövetség egyes csoportjai már akár 892-ben vagy 894-ben is letelepedhettek. Abban nagy az egyetértés az akadémikusok háza táján, hogy a betelepedési folyamat 900-ra fejeződött be, és a magyarok a 907-es győztes „brezalausburgi csata” eredményeképpen váltak végérvényesen a Kárpát-medence uraivá. Egyes nézetek szerint tudatos, előre tervezett akció volt beköltözésük, míg más vélemények szerint a besenyő-bolgár vereség következménye. Mindenesetre az MTA gondozásában megjelent hivatalos kronológia szerint, 895 tavaszán „az életben maradt magyarok futva menekülnek a keleti Kárpátok szorosain és hágóin Erdélybe.”¹⁰

Nagyon eltérő akadémikus nézetek vannak forgalomban azzal kapcsolatban is, hogy hányan voltak. Ha sokan, akkor félnomádok, ha kevesen, akkor nomádok. Egy a lényeg, hogy finnugorul beszéltek, és ügyesen asszimilálták a közelükbe kerülő embereket, népeket.

A Kárpát-medence őslakosságát illetően még szerteágazóbb akadémikus nézetek színesítik a palettát. Sokak szerint kietlen pusztaság, tehát lakatlan volt, mások szlávokkal, morvaszlávokkal megtömve képzelik el a „Honfoglalás” előestéjét, akiket természetesen kiirtottak a magyarok. Megint mások avar töredékeket, bolgár-török törzseket, néha letelepedett bolgár-szláv népeket érzékelnek a távoli ködben. Egy a biztos, az avarok nem lehettek hunok, ha mégis azok lettek volna, a magyarok érkezésének idejére elszlávosodtak.

A régészek véleménye szerint a magyarok érkezésekor sűrűn lakott volt a Kárpát-medence, valamint nem találtak tömegsírokat, amelyek a magyarok népirtására utalnának.

Nagyon fontos axióma, hogy magyar–hun rokonságról szó sem lehet, mert azt a magyarok csak a 12. században hallhatták a nyugati népektől. A *Korai magyar történeti Lexi-*

Az UNT (MTA) székháza

kon fogalmazása szerint „a hun–magyar rokonság teóriája tehát látszólagos hasonlóságból – minden valószínűség szerint külföldről – kiinduló, középkori tudóskodó kombináció eredménye, nem pedig a magyarság vagy a dinasztia eredeti hagyománytudatából táplálkozott”.

Fentiek alapján a magyarok Kárpát-medencei története, betelepődése 895–900 közé teendő, így előtte keresni valamiféle hun kontinuitást délibábos látomás. Legalábbis az akadémikus nézetek szerint. (UNT!)

Népünk történetének rekonstruálásakor megkerülhetetlen a Hunor és Magyar mondai testvérpár szerepeltetése, hiszen mai önelnevezésünk a „Magyar”-ra, míg országunk elnevezése és az idegenek által népünk megnevezésére használt **hun-garus** a „Hunor”-ra megy vissza.

A Hunor szó a **hun** népnév perszonifikálódott alakja. Ma már nevetséges erőlködésnek tűnik, hogy a **Hunort** az **onogur** népnévből vezessék le, hiszen senki nem állítja az ötletgazdák közül, hogy Atilla, a mi krónikánk Atillája onogur lett volna.

Krónikáink nagyon világosan két jól elkülöníthető részre bontják őstörténetünket, a hungárok első bevonulására Pannóniába, majd a jóval későbbi második bejövételéhez.

Teljesen világos, hogy az első bevonulás idején a **hungarus** név alatt a hunok értendők. A második bejövetel kapcsán, már népiesen magyarnak (**Magori**) nevezett hunok jöttek, akiket latinul ungarusoknak (**Ungari**) neveznek. Ha krónikáink ezen alapállításait valaki nem tudja elfogadni, akkor annak nincs is további értelme kutatnia a folytatást. Garantált a tévút!

A magyarok bejövetelét hét kapitány bonyolította le, akik közül Álmos fia, Árpád volt a leghatalmasabb, krónikáink szerint.

A krónikák azt is fontosnak tartják megjegyezni, hogy először Erdélybe érkeztek, majd csak ezután szállták meg a Kárpát-medence többi részét. Az időrenddel rettenetes hadilábon áll a krónika szerkesztője, nincs is értelme a váltakozó adatokból kitalálni a magyarok bejövételének időpontját.

A környező országok történetírói megbízhatóan tájékoztattak az eseményekről, nekem már csak az maradt hátra, hogy csillagászati módszerekkel pontosítsam az időt. De még nem érkezett el ennek az ideje. Régóta foglalkoztatott krónikánk harmadik kapitányának személye, és az Ő története adta meg a kulcsot a megoldáshoz, ti., hogy mikor is érkeztek Hungáriába a magyarok.

A harmadik kapitány

„A harmadik kapitány Gyula volt, tőle származik László fia Gyula. Nagy és hatalmas vezér volt ez a Gyula; vadászat közben Erdélyben egy nagy várost talált, amelyet egykor a rómaiak építettek. Volt neki egy Sarolt nevű igen szép leánya, akinek szépségéről sokáig beszéltek a tartományfők, s akit Geysa herceg a Kulán földjét birtokló Beluid tanácsára és segítségével törvényes feleségül vett.”¹¹

Eddig az idézet, Bellus Ibolya fordításában, egy módosítással: Geysa az eredeti latin szövegekben mindenhol „**dux**”, amely nem jelent Géza fejedelmet...

Különösen nem Géza nagyfejedelmet! Géza herceget jelent, ez a Géza herceg törvényes feleségül vette a magyar Gyula honfoglaló kapitány gyönyörű lányát.

Elég tekintélyesnek mondható a kronológiai zavar, ha Géza herceg alatt Géza nagyfejedelmet, Szent István apját kellene értenünk.

Ma még úgy tanítják, hogy az első kapitány, Árpád, fia, Zoltán, annak fia Taksony és majd csak ezután születik meg „Géza nagyfejedelem”. De Árpád dédunokája nem házasodhat össze a harmadik kapitány, Gyula lányával! Akármilyen gyönyörű...

Egy ilyen hírt nem lehet szó nélkül hagyni, lábjegyzetíró (Kristó, 1986) jó, és a következőket írja: „Sarolt nem a honfoglaló Gyula vezér, hanem fia, a X. század közepén élt Gyula leánya volt. Anonymus két leányról szólt, Sarolt (Saroldu) mellett testvére, Karold (Caroldu) nevét is említi.”¹²

Kár ide keverni a tréfás kedvű kompilátor Anonymust, aki magyar helynevek segítségével alkotott egy külön bejáratú „magyar honfoglalást”, amelyet egyébként senki sem vesz komolyan, a románokon kívül. (Még Kristó sem.)

Meg kellene találni azt a „X. század közepén élt” Gyulát, hogy ügyünket előre lendítse. Végtelen szerencsénkre Bíborbanszületett Konstantin udvarában akkoriban jártak magyarok, és tőlük tudta meg a császár, hogy a *jila* (Gyula) az már nem személy, hanem méltóság, amely nagyobb a karchánál (Harka). Valószínű ennek tudatában 1995-ban a HKIF-ben már új lábjegyzet olvasható Kristó Gyulától, miszerint Sarolt a honfoglaló Gyulának nem leánya, hanem unokája volt.¹³

Végző soron egy Árpád dédunoka fiú és egy Gyula unoka leány házassága már elképzelhető lenne... Dinasztikus házasságok esetében az sem érdekes, ha az ara egy kicsit öregecske...

Igen ám, de a mi Saroltunkat legalább hat gyerekek áldják meg a kései történészek, sőt a hat gyerek után az erőskező Saroltunkat, még a szintén „Árpád-házi” Koppány is nőül akarja venni, Géza nagyfejedelem halála után.

Tehát a kép nem egyszerűsödik, csak bonyolódik. Ráadásul forrást is kell módosítani. De lássuk, mi van még az akadémikusok tarsolyában!

Györffy György az MT-ben a *Magyar Krónika* igen archaikus részének minősíti a Géza házasságával foglalkozó fejezetet.¹⁴ Ez egy nagyon fontos üzenet, a szerző is érzi, hogy Kálti Márk az Úr 1358-as évében már nem tudott megbirkózni a hírrel, de végtelen szerencsénkre leírta! Sok mindent nem értett már meg Kálti Márk, többek között Árpád családfáját sem, hiszen első nekifutásra csak Zoltán fia Toxunig jut, és utána mintha elvágták volna.

Toxun a mai Taksonyt jelenti, és Ő még biztosan nem keresztelkedett meg. Kálti Márk tud Taksony pénzkereső hadjáratairól, majd váratlan fordulattal Taksonyt megteszi Géza fejedelem apjának! Ráadásul nemcsak Géza, de Mihály apja is. Elfelejtve eddigi időrendi gondjait, egy pillanat alatt hozzáadja Gézához Gyula leányát, Saroltot, aki „az Úr megtestesülésének 969. évében isteni jóslattól intve – mint az meg van írva Boldog István király legendájában – Gyula leányától, Sarolttól Szent István királyt nemzette”.¹⁵ (De ez nem igaz, mert nincs benne a legendában!)

Ha egy üzlet beindul... – gondolhatnánk, mert a következő mondatban már Imre is megszületik. Nagy lazaság egy történésztől, pedig szívesen meghallgatuk volna, mit is tud Saroltról...

Igaz volt az, hogy a „szép úrnő szerfölött ivott, és a lovat vitézek módjára ülte meg, egy embert pedig haragjába felhevülve meg is ölt”?¹⁶

Vagy csak a mai történészek keverik össze II. Géza királyunk orosz feleségével, akinek nevét „*Beleknegini*” formában hagyományozta ránk Thietmár, a magát merseburgi püspökként bemutató író. Szép sorjában ki fog minden derülni. De előtte Kálti Márkot kellene leellenőrizni, hogy igaz-e azon állítása, miszerint „Boldog István legendája emlékezik meg édesanyjáról, Gyula lánya Saroltról.”

A *Képes Krónika* lábjegyzetírója nagyon szemérmes, egy szóval sem említi azt, hogy a kis- és nagylegenda teljesen elhallgatja Sarolt személyét. Ehelyett egy lábjegyzetben elvezet bennünket a „honfoglaló” harmadik kapitány Gyula magyarázatához, miszerint az a Gyula, nem az a Gyula...¹⁷

Kényelmetlen volt ez már korábban is, hogy Kálti Márk füllent, kitalál, kompilál stb. Sarolt és Gyula kapcsán, de ha nincs más, ezzel kell dolgozni.

„Amint a kereszténység Jézus szüleit és hozzátartozóit mind magasabb piedesztálra emelve tisztelte, úgy következett be a XI. századi magyar vallásos kultuszban István hozzátartozóinak, Gézának és Imre hercegnek idealizálása. Ha valami szemet szúr, ami ezzel a folyamattal ellentétben áll, az Sarolt személyének teljes elhallgatása a kis- és nagylegendában.”¹⁸

Ezek után jogosan merül fel az olvasóban, nem kellett volna ezt egy lábjegyzettel honorálni? A tény az, hogy Kálti Márknak fogalma sem volt arról, hogy ki volt Szent István édesanyja, ezért folyamodott csúsztatáshoz. Géza herceg, a későbbi Magnus király feleségét, Saroltot tette meg Szent István édesanyjává.

„Saroltból nem vált a Szentlélek által megérintett boldog anya. Ennek egyik oka görög keresztény volta lehetett, másik oka pedig az, hogy még a XI. század végén is visszaemlékezhetek egyéniségére és tetteire, amelyek szélsőséges ellentétben álltak a kor keresztény nőideáljával.”¹⁹

Tetszetősnek tűnő magyarázat, de sajnos több sebből is vérzik. István apja, Géza a források tükrében egyáltalán nem volt szentéletű ember, de róla, az apáról megemlékeznek, míg a keresztény anyáról nem. A hivatalos nézet szerint még nincs egyházszakadás, tehát a görög keresztény is keresztény. A választóvonal a pogányság. Egyébként Sarolt görög kereszténysége is egy fikció, amelyet egy 10. századi Gyula megkeresztelkedéséből vezetnek le. (Miközben a 10. század közepén a Gyula már méltóság.) Ideje már azt az állandóan emlegetett „Prokuj” lufit kiszúrni, hiszen az MT minden tizedik oldalán visszaköszön Sarolttal, Gyulával és Gézával kapcsolatban.

A tévesen azonosított forrás merseburgi Thietmar krónikája. Thietmar beszél egy „Prokuj” nevű várúrról valahol Pannónia határán, aki a pannon király nagybátyja. Egy szóval sem írja, hogy Gyula lenne a neve. A 19. századi német tudósok azonosították a kedvünkért Sarolt testvérével.

Thietmar megemlékezik egy **Deviux** nevű királyunkról, akit a fonetikai nehézségek ellenére elfogadhatunk Gézának. Az ő felesége „Beleknegini”, azaz szlávul mondván szép úrasszony, aki mértéktelenül ivott, stb.

A forrás nem mondja, hogy „Beleknegini” Szent István anyja lenne, de a leírás tökéletesen ráillik II. Géza királyunkra (1141–1162) és annak orosz feleségére. Ráadásul első gyermekük is István (III.), bár ezt nem említi a forrás. Ennek a Gézának főpapja, tehát érseke van, ugyanez nem mondható el Szent István apjáról, Gézáról.

Ez a főpap Gézát megrója azért, mert nemcsak a mindenható Istennek áldozott. Géza viszont elég gazdagnak és hatalmasnak érezte magát, hogy ezt megtehesse.

Azok kedvéért, akiknek nem elég meggyőző azonosításom, idézem Györffy Györgyöt az MT 1210. oldaláról: *„Gerhoch reichersbergi prépost barbárnak minősítette Magyarországot, amelyet olyan fejedelmek vezetnek, akik még csak névleg is alig tartoznak a kereszténységhez.”*

A végső érv II. Géza ellen az szokott lenni, hogy Thietmar 1018-ban meghalt. Igen, Krisztus születésétől számítva, a régi típusú keresztény időszámítás koordináta-rendszerében, amely megegyezik az új típusú keresztény időszámítás i. sz. 1208. évével. (A kronológiai nehézség ezzel elhárult.)

Így nem kell tovább iszákossággal vádolni Szent István édesanyját, aki egyébként nem lehetett Sarolt. A magyar történetírás tanácstalanságát látva, a lengyelek a 13. században a névtelen anyának Adelhaid nevet és lengyel származást

adtak. Nem lennéek meglepődve, ha ez majd a további kutatások fényében igaznak bizonyulna.

Ez mind szép, de mikor is élt, Gyula lánya, Sarolta? Korai történetünkben még nem vizsgáltuk Géza herceget, akiből majd király is lesz, igaz nem túl hosszú időre. Akadémiánk egyelőre úgy taníttatja, hogy az 1074. év folyamán VII. Dukász Mihály bizánci császártól aranykoronát kap, amely utóbb a Szent Korona alsó részévé lesz. Géza, a hagyományos időrend 1077. évében, április 25-én hal meg, és Vácott temetik el.

Számomra nagyon érdekes momentum, hogy az Ő második fia lesz Álmos, az első „magyar” nevű uralkodó az „Árpád-házban”. Sosem értettem, hogy a korai királyaink miért nem tisztelték őseiket oly módon, hogy utódaiknak, a legősibb neveket is adják. Vagyis, miért nem találkozunk Árpád, Álmos nevű hercegekkel, királyokkal Géza fia előtt? Álmosnak majd azután lesz Álmos nevű unokája és Árpád nevű dédunokája is. Szégyellték volna? Aligha hiszem, mert a későbbi névadás ezt cáfolja.

Miért kellett 200 évnek eltelnie ahhoz, hogy megint szép legyen az Álmos és az Árpád név? Valami nagyon nem stimmel...

Az időrendi azonosítást leegyszerűsíti az a tény, hogy történelmünkben egy Sarolttal kell számolni, aki Géza herceg törvényes felesége lesz, egy bizonyos Beled nevű személy közvetítése révén. Az egyetlen lehetséges számba jöhető személy Géza herceg, I. Béla magyar király fia. Az időpont csak kikövetkeztethető, amikor még nem király. A *Képes Krónikát* olvasgatva meglepő népekkel és személyekkel lehet ott találkozni. Durván 180 évvel a „honfoglalás” után számomra teljesen érthetetlenül a Meszes-kapun keresztül Hungáriára törnek a „kunok”. A forráskritika ezt úgy hidalja át, hogy besenyők. Igen ám, de a vezérük neve is ismert: Gyula... Erre általában az a magyarázat, hogy nekik miért ne lehetett volna saját Gyulájuk.

Az biztos, hogy pogányok és Salamon, László és Géza együtt veszik fel a harcot ellenük. Magyarország történeti kronológiája a betörés évét 1068-ra teszi, de

A hungárok legyőzik a „kunokat” (Képes Krónika)

ez képtelenség, mert Salamon kisgyerekként nem lehet a cserhalmi ütközet résztvevője. Még érdekesebb az a bejegyzés a krónikában, hogy Géza koronázásának évében a „besenyők” Zoltán nevű vezére megkapja Hungária nyugati határvidékének felügyeletét. Az év hivatalosan 1074, szerintem, az esemény későbbre datálendő, mintegy 11 évvel.

Krónikánk zavaros azonosítási kísérlete után rá kellett jönnöm, hogy az ott szereplő Gyula vezér nem más, mint Sarolta apja, míg az öt évvel később említett Zoltán Árpád vezér fia.

Nagyon merész hipotézisnek tűnik, hiszen a krónika ilyet nem állít. Ám amennyiben újraolvassuk Kálti Márk bevezetőjét, úgy gondolom, hipotézisemnek van reális történelmi alapja:

*„Az Úr 1358. esztendejében, áldozócsütörtök nyolcadába eső kedden kezdtem ezt a krónikát a magyarok régi és legújabb tetteiről, származásáról és gyarapodásáról, győzelméről és merészségéről; különféle régi krónikákból szedegtettem össze, átvéve helyes megállapításaikat és **teljesen megcáfolva tévedéseiket**. Az Úr nevében. Ámen.”*

Szóval Kálti Márk saját bevallása szerint is átírja, megszépíti a történelmet. Nincs ezen semmi csodálkoznivaló, mert a politikai helyzetnek megfelelően mindig átírják a történelmeket.

A magyar mediévisztika egyik fontos, de mindmáig végérvényesen nem tisztázott kérdése, hogy a 11-12. századi magyar *Geszta* mikor jött létre, illetve, hogy eredeti formájában mit tartalmazott.²⁰

A *Geszta* szerkesztésének első lehetséges időpontjaként I. András király uralodása jöhet szóba. Sokan Salamon kori szerkesztés mellett teszik le a voksot. Elképzelhető I. László korabeli újraszerkesztés, de egészen biztos, hogy Könyves Kálmán idején elkészült az a szintézis, amely igazolja I. Géza legitimitását a Salamon vonallal szemben.

Közismert, hogy Kálmán megvakíttatja testvérét Álmost, az első „magyar” nevű herceget, de 1131 után Álmos ági királyok kerülnek hatalomra, tehát ezt követően megint átírják a krónikát, hiszen Kálmán nagyon ellenséges színben tűnik fel abban. Felteszik még azt is, hogy II. András idejében az egész krónikát átszerkesztették, ami stilisztikailag mindmáig meghatározza a ránk maradt szöveget. 1131 után az Álmos-ági királyok a győztesek, tehát ők írják a történelmet.

Azzal az akadémikus nézettel nem tudok egyetérteni, miszerint a „huntörténet” 13. századi betoldás, mert éppen fordítva áll a dolog: a 11. században érkező győztes magyarok története betoldás a már keresztény Hungária történetébe. Fatalis tévedés volt királyainkat Szent Istvánnal kezdve „Árpád-házi”-nak minősíteni a 18. századtól. Árpádnak egy csepp vére sem folyik Hungária királyainak vérében.

Természetesen Sarolta révén folyik „magyar” vér Álmos hercegtől számítva, aki I. Géza (Magnus) király második fia volt. De ez már a 11. század vége!

A HUNGÁR NAPTÁR ÚJKRONOLÓGIÁJA

Római naptártábla

Amint a bevezetésben már említettem, a kora középkorban is követhető egy 190–194 éves időcsúszás, amely környörtele-nül szorítja felfelé a történelmi időt, és egyszer csak összezsacpnak a hullámok.

Eddigi írásaimban eljutottam az i. sz. 1057-es évig, amely a régi típusú keresztény időszámítás szerint a Kr. u. 867. esztendő, I. Miklós pápa halálának az éve.

A könnyebb tájékozódás kedvéért megismétlem egyetemes történelmünk főbb tájékozódási sarokpontjait:

I. sz. 153. év (Hagy. I. e. 46 vagy BC 46, a. u. c. 708)

Julius Caesar, aki ebben az évben, egy személyben volt főpap (pontifex maximus), konzul és diktátor, két 27 napos – a polgárháború időszakában korábban kihagyott – intercalaris beiktatásával, visszahelyezésével helyreállította a római naptárt. Ebben az évben a napok száma $354 + 54 = 408$ volt.²¹

Calendar for year 154 (Julian calendar)

January Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 1 9 17 24 31	February Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 8 15 22	March Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 2 10 17 23 31
April Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 8 15 22 30	May Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 8 15 21 29	June Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 6 13 20 28
July Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 5 12 20 28	August Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 4 11 18 26	September Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 2 9 17 25
October Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 1 9 17 24 31	November Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 8 15 22 29	December Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 7 14 22 29

Calendar generated on www.timeanddate.com/calendar

I. sz. 154. év (Hagy. I. e. 45 vagy BC 45, a. u. c. 709)

A Julianus-naptár kezdőéve, Caesar az egész Római Birodalom korlátlan ura. Ebben az évben adoptálta és tette meg vagyona örökösének Octavianust, a későbbi Augustus császárt.

A 154-es év naptára

I. sz. 155. év, (Hagy. I. e. 44 vagy BC 44, a. u. c. 710)

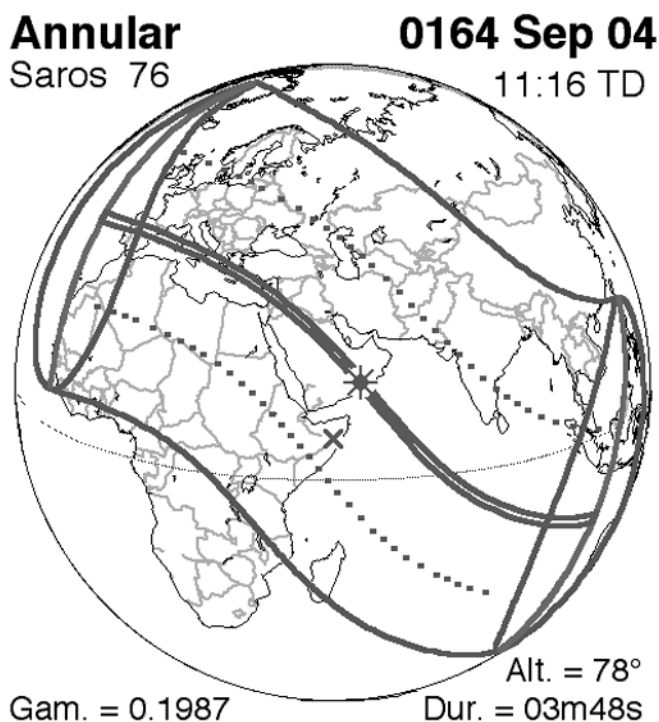
A köztársaság hívei, élükön Brutusszal és Cassiusszal meggyilkolják Caesart.

I. sz. 156. év (Hagy. I. e. 43 vagy BC 43, a. u. c. 711)

Octavianus, Antonius és Lépidus galliai helytartó megköti a második triumvirátust, amelyet a római népgyűlés törvényesít.

I. sz. 164. év (Hagy. I. e. 35 vagy BC 35, a. u. c. 719)

A Húsvéti krónika szerint Poplicola és Nerva konzulságának évében napfogyatkozás volt. Ez a napfogyatkozás szeptember negyedikén a Földközi tenger teljes medencéjében megfigyelhető volt.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

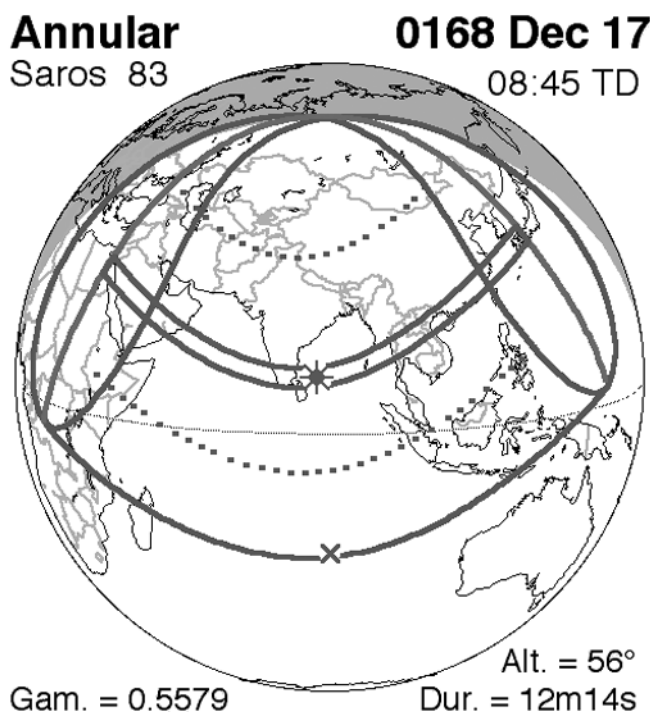
I. sz. 166. év (Hagy. I. e. 33 vagy BC 33, a. u. c. 721)

A Han-dinasztia krónikája elmondja, hogy Huan-ti császár Jen-hi periódusának 9. évében a nyugati birodalom királya An-tun követeket küldött Kínába. Ez náluk az I. sz. 166. év. Az uralkodó nézet tanítása szerint An-tun nem más mint Marcus Aurelius. Vannak, akiket ez a magyarázat nem elégít ki, inkább öt évvel módosítják a kínai kronológiát, és akkor már lehet találni egy Antoninus Piust.

A Hungár naptár szerint a kínai források „An-tun”-ja Antonius.

I. sz. 168. év (Hagy. I. e. 31 vagy BC 31, a. u. c. 723)

A világhuralomért vívott harcban Antonius flottája vereséget szenved az actiumi csatában. A *Húsvéti krónika* szerint ebben az évben Octavianus és Messala Corvinus konzulsága idején napfogyatkozás volt. A helyszín nincs említve, így a dec. 17-én nem sokkal napfelkelte után Alexandriában látható napfogyatkozást minden további nélkül elfogadhatjuk azonosításnak.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 194. év (Hagy. I. e. 5 vagy BC 5, a. u. c. 749)

Jézus Krisztus születésének hipotetikus éve, feltételezve, hogy 33 évet élt. (i. sz. 227 – 33 = 194).

I. sz. 195. év (Hagy. I. e. 4 vagy BC 4, a. u. c. 750)

Január 13-án holdfogyatkozás. Január végére tehető Heródes halála. Ebben a csillagászati évben a zsidók a korabeli Julianus-naptár szerint március 29-én napnyugtakor észlelték a 32 órás újholdsarlót, és ez kijelölte számukra a Niszán hó első napját. A pászka ünnepe, amelyet Niszán 15-től 21-ig tartottak, április 12–18-ra esett.

I. sz. 198. év (Hagy. I. e. 1 vagy BC 1, a. u. c. 753)

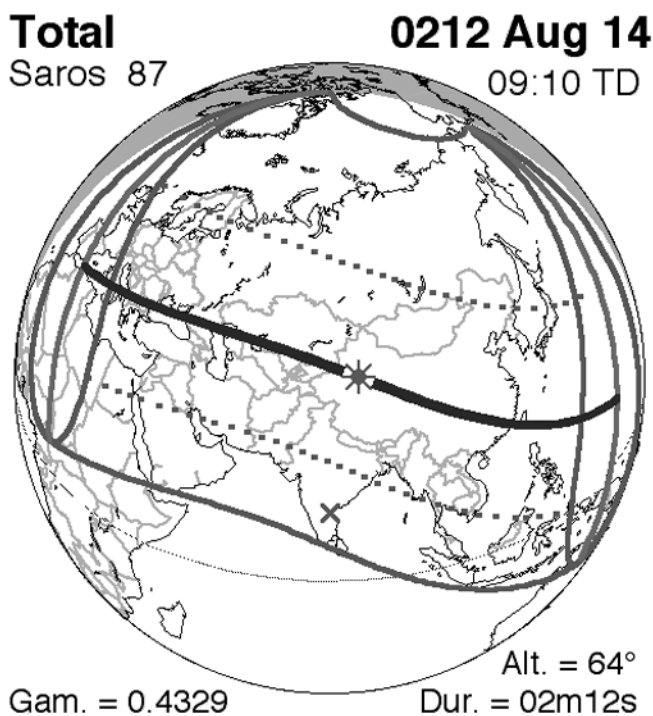
Csillagászok tudományosan szokták „nulladik” évnek nevezni, de a 198 évnyi hiba a jövőben mentesíteni fogja őket ettől a kényelmetlenségtől.

I. sz. 199. év (Hagy. I. sz. 1 vagy AD 1, a. u. c. 754)

A keresztény időszámítás kezdete; Jézus születésének hagyományosan elfogadott időpontja. Természetesen az akademikusok szerint is téves, bár ők a tévedés nagyságát 5-7 évben szokták meghatározni. A Hungár naptár ezt a „tévedést” 194 évre teszi.

I. sz. 212. év (Hagy. I. sz. 14 vagy AD 14, a. u. c. 767)

Kimozdíthatatlan sarokpont a hagyományos történelmi kronológiában, hiszen ekkor hal meg Augustus császár Nolában augusztus hónap 19-én. Ezt egy augusztus 14-i napfogyatkozás igazolja.

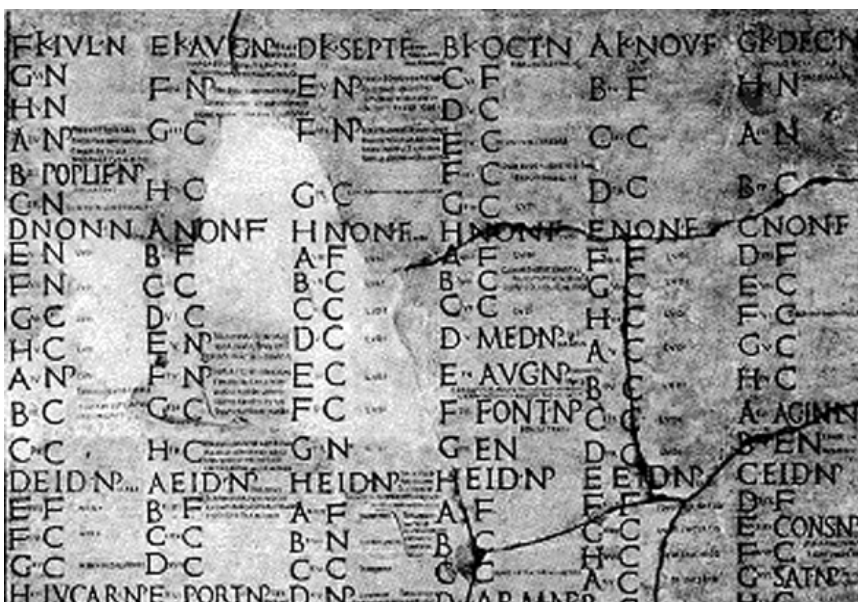
Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 213. év (Hagy. I. sz. 15 vagy AD 15, a. u. c. 768)

Egy holdfogyatkozással alátámasztott pannóniai lázadás Tibérius császár uralkodásának kezdetén (i. sz. 213. jan. 24).

I. sz. 212–235-ig (Hagy. I. sz. 14–37) Tibérius uralkodása

A helyes időrend megállapításában már nagy segítségünkre van a numizmatika, hiszen Tibériustól az uralkodás minden évét megörökítik a pénzverdek.

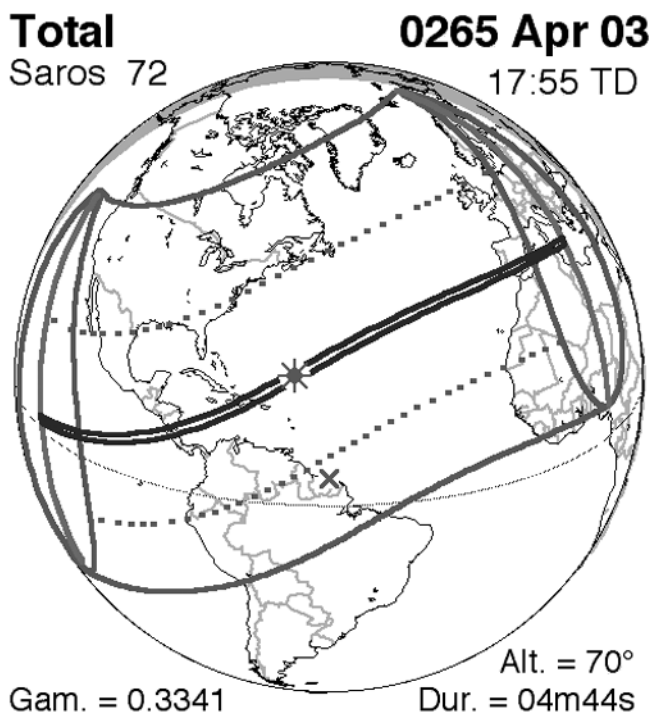
Julián-naptár részlet AD 20–23

I. sz. 227. év (Hagy. I. sz. 29 vagy AD 29, a. u. c. 782)

Jézus keresztre feszítésének éve. Napra pontosan tudjuk, hiszen Niszán 14-én a zsidó pászka ünnep előnapján egy holdfogyatkozás idején szenved kereszthalált. A dátum visszaszámolással 227. április 19-re (csütörtökre) esik.

I. sz. 265. év (Hagy. I. sz. 67 vagy AD 67, a. u. c. 820)

Néró császár (54–68) uralkodásának utolsó előtti éve. A 265. április 3-án bekövetkezett, Rómában jól látható napfogyatkozás igazolja.

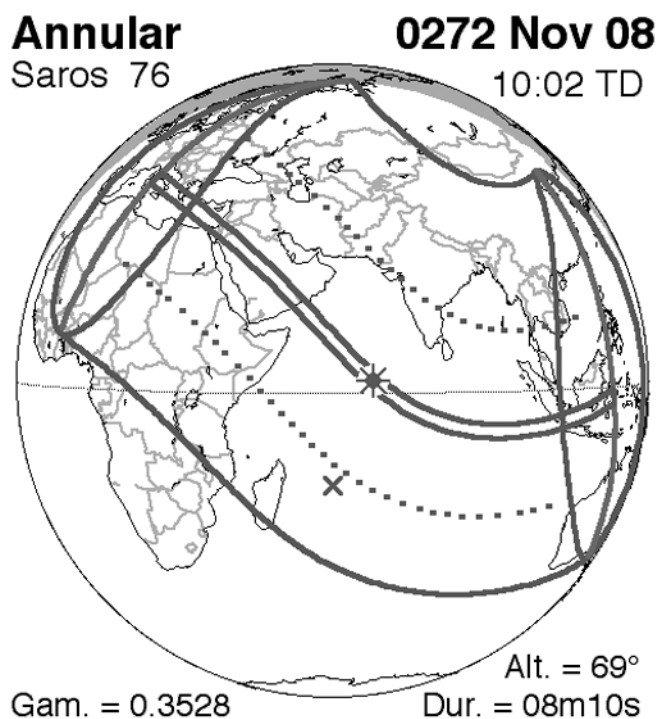
Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 267. év (Hagy. I. sz. 69 vagy AD 69, a. u. c. 822)

A 267. augusztus 22-i holdfogyatkozás Vitellius császár röpke uralkodásának évét igazolja. Április közepétől decemberig.

I. sz. 272. év (Hagy. I. sz. 74 vagy AD 74, a. u. c. 827)

Vespasianus császár (69–79) uralkodásának 5. évét a november 8-i napfogyatkozás igazolja, amelyet Görögország és Dél-Itália felett észleltek a reggeli órákban.

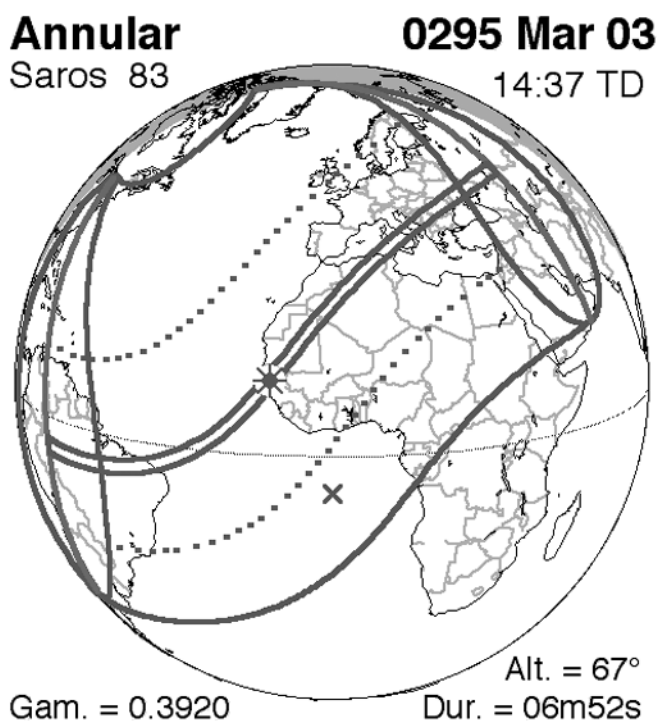

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espanak & Meeus)

I. sz. 295. év (Hagy. I. sz. 98 vagy AD 98, a. u. c. 851)

Nerva halálának időpontja, Augustus halálához hasonlóan egy kimozdíthatatlan, napra pontos dátum (AD 98. jan. 25.), de nem találtak megfelelő értékelhető napfogyatkozást abban az időben.

Sextus Aurelius Róma történetének kivonatában pedig a császár halálát egy napfogyatkozással hozta összefüggésbe. Bátran merem ajánlani a kutatók figyelmébe a 295. március 3-i időpontot, mint a római történelem új kimozdíthatatlan kronológiai sarokpontját.

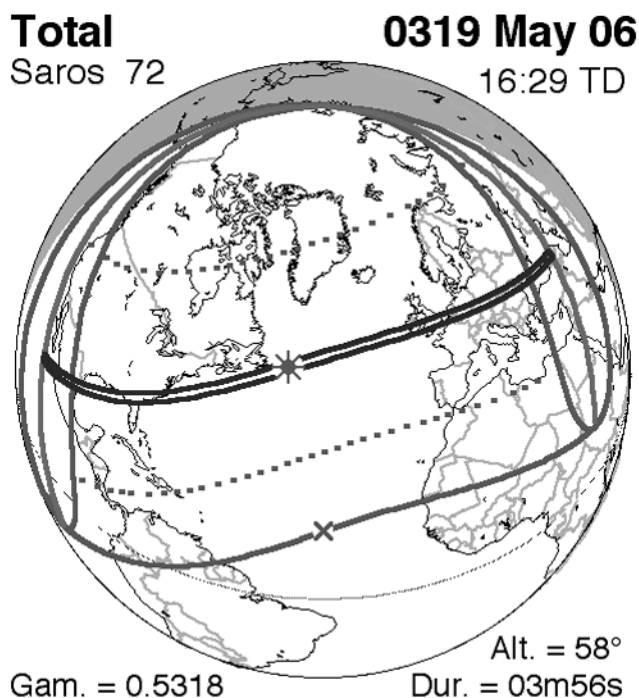

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 319. év (Hagy. I. sz. 121 vagy AD 121, a. u. c. 874)

Hadrianus császár uralkodásának idejében egy Rómában megfigyelt napfogyatkozásról tudósítanak a források (Hadrianus és Salinator konzulok idejében). Az esemény i. sz. 319. május 6-án délután 5 óra tájban volt látható Rómában.

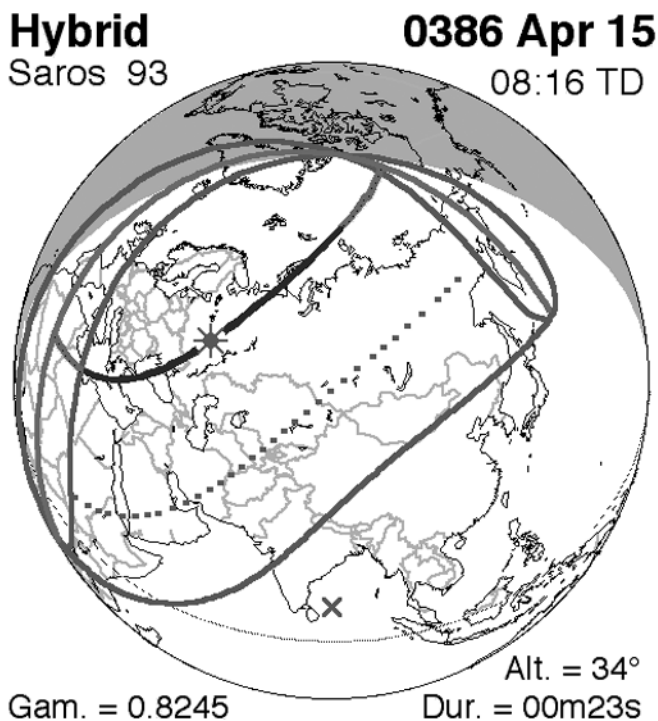
Összefoglalva az eddigieket Trajánus császár i. sz. 295-től 314-ig, míg Hadrianus császár i. sz. 314-től 335-ig uralkodik.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 386. év (Hagy. I. sz. 188 vagy AD 188, a. u. c. 941)

Commodus napfogyatkozása. I. sz. 386. április 15-én látták a rómaiak, a reggeli órákban. A kronológiakutatók nem szívesen idézik a téves 186. december 28-i napfogyatkozást, mert azt már a rómaiak nem láthatták. Ajánlatomat szerencsésen egészíti ki a kínaiak i. sz. 386 áprilisára visszaszámolt üstököse, amelyről szól is Aelius Lampridius forrása.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 418. év (Hagy. I. sz. 220 vagy AD 220, a. u. c. 973)

A 418. július 19-én a teljes Földközi-tenger medencéjében észlelhető napfogyatkozás meghatározza Macrinus császár uralkodásának évét.

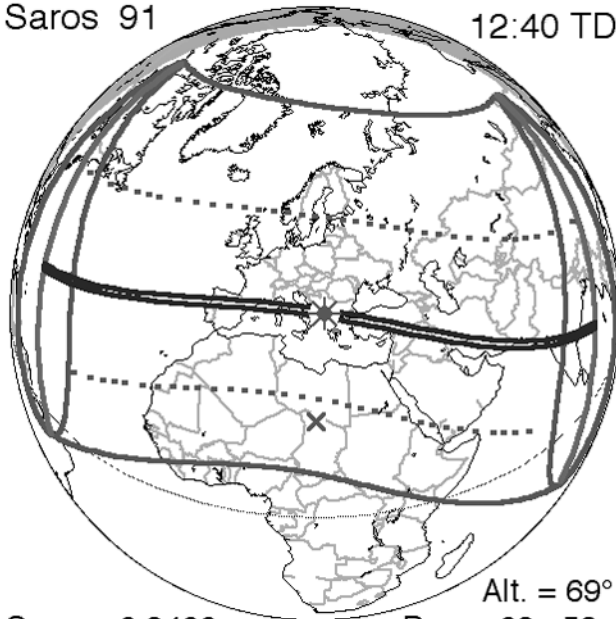
Az előző évben gyilkolták meg Caracalla császárt. Ezzel a napfogyatkozással ismét egy nagyon biztos kronológiai sarokponthoz rögzíthetjük az ókori római történelmet.

Total

Saros 91

0418 Jul 19

12:40 TD

Gam. = 0.3480

Alt. = 69°
Dur. = 03m52s

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espanak & Meeus)

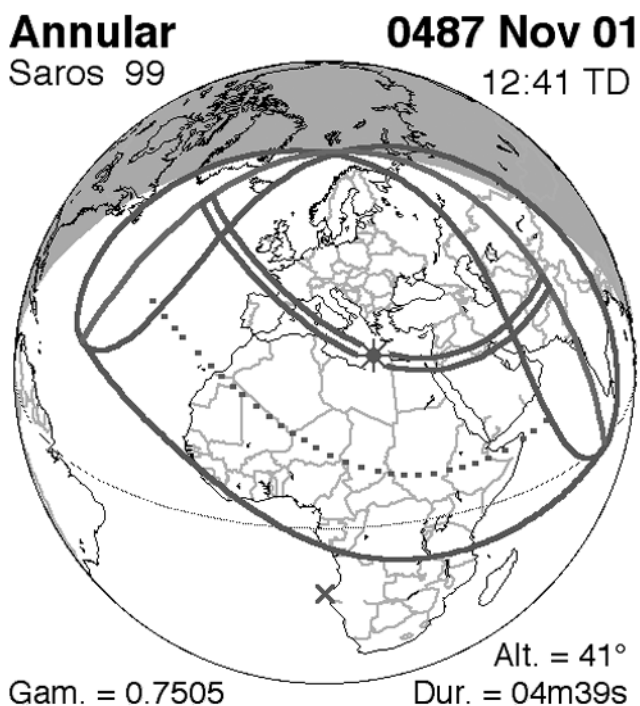
I. sz. 445. év (Hagy. I. sz. 247 vagy AD 247, a. u. c. 1000)

Ebben az évben Philippus császársága idejében megünnepelték Róma város fennállásának 1000. évét. Az ünnepségről megemlékező érem felirata a következő:
IMP PHILIPPUS AUG, SAECULUM NOVUM

I. sz. 487. év (Hagy. I. sz. 289 vagy AD 289, a. u. c. 1042)

A 487. november elsején megfigyelt, a *Consularia Constantinopola* forrás szerint Tiberianus és Dione konzulságához kötött napfogyatkozás a hagyományos AD 291-es évet jelöli ki (2 év az eltérés) Diocletianus uralkodásának idején.

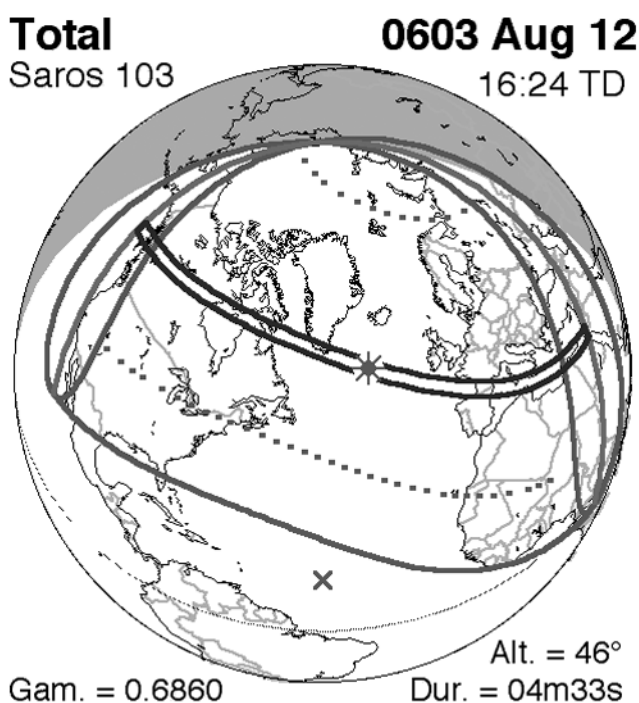

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 603. év (Hagy. I. sz. 410 vagy AD 410)

A Hungár naptár segítségével évre, hónapra pontosan megállapítható, hogy mikor fosztotta ki Alarik szarmata/géta király Rómát. Az i. sz. 410. június 18-a azért nem lehetett jó, mert először is Rómában nem látták, csak Marokkóban, másodszor, mert nem augusztusban volt.

A tisztánlátás érdekében minél előbb tanítani kellene az iskolákban, hogy a helyes csillagászati időpont az i. sz. 603. esztendő, a napfogyatkozás időpontja pedig augusztus 12. Alarik fiktívnek tekintett napfogyatkozása 410-ben tényleg fiktív is volt.

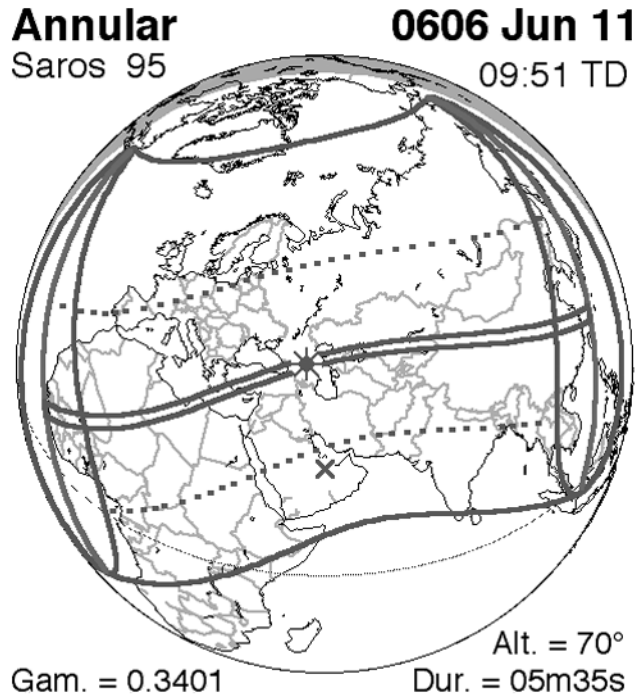

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 606. év (Hagy. I. sz. 408 vagy AD 408 körül)

A kutatás irodalmi kitalálciónak tartja a Szent Jeromos betlehemi tartózkodásához köthető napfogyatkozást, mivel AD 350 és AD 420 között nem találni komolyabb napfogyatkozást azon a tájon.

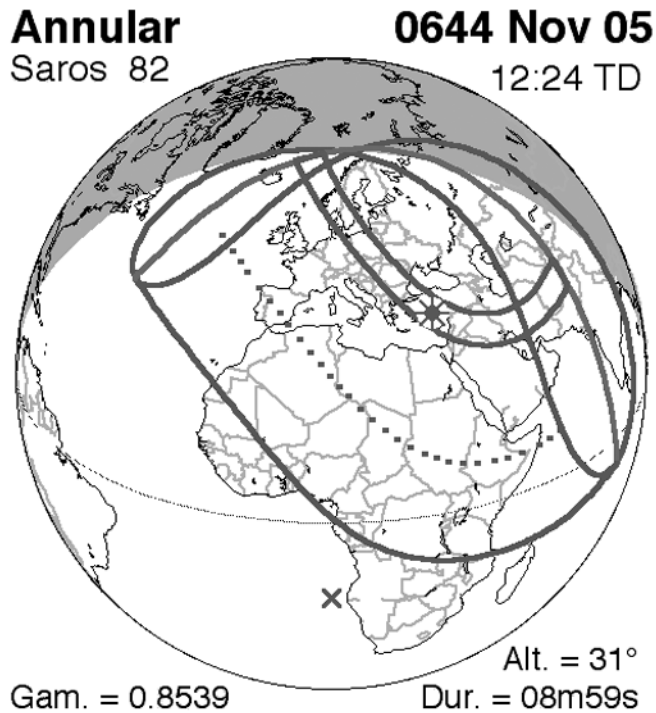
A Hungár naptár rendszerében több is van, ezek közül az i. sz. 606. június 11-i napfogyatkozás perdöntően igazolja, hogy nem fantazmagóriáról van szó.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espanak & Meeus)

I. sz. 644. év (Hagy. I. sz. 450 vagy AD 450)

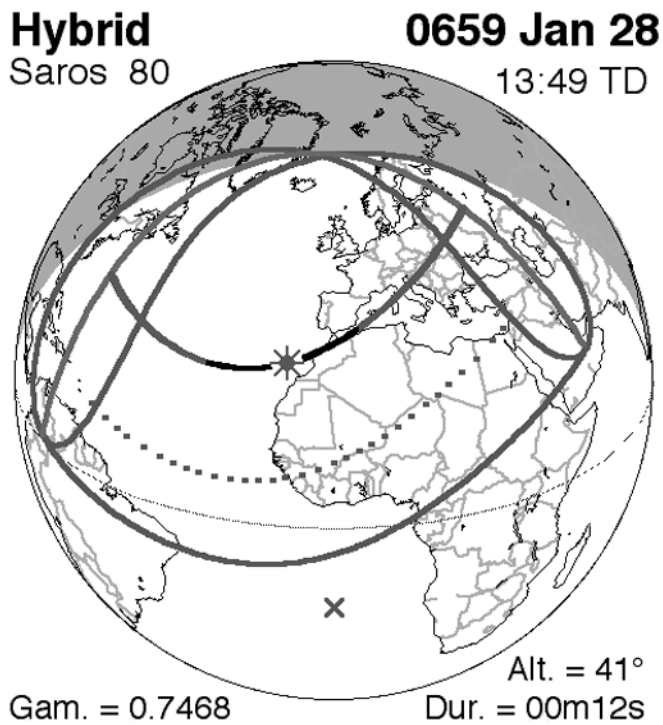
Marcian római császár uralkodásának kezdete. Ehhez az évhez köthető Etele királyunk galliai hadjárata. Marcian i. sz. 651-ig uralkodott, majd Leó követte a trónon.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 651. év (Hagy. I. sz. 457 vagy AD 457)

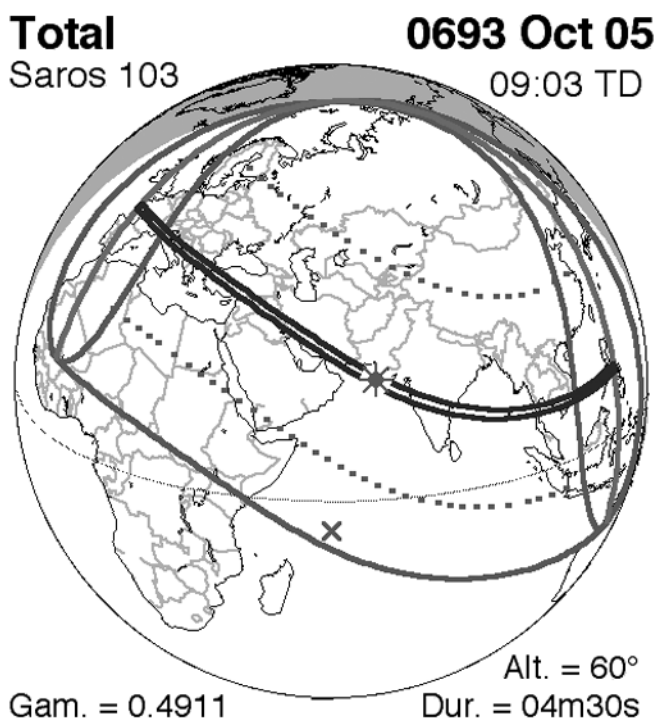
Marcian halála, Leó követi a bizánci trónon. Uralkodásának 9. évét a 659. január 28-i napfogyatkozás hitelesíti.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 693. év (Hagy. I. sz. 485 vagy AD 485 után)

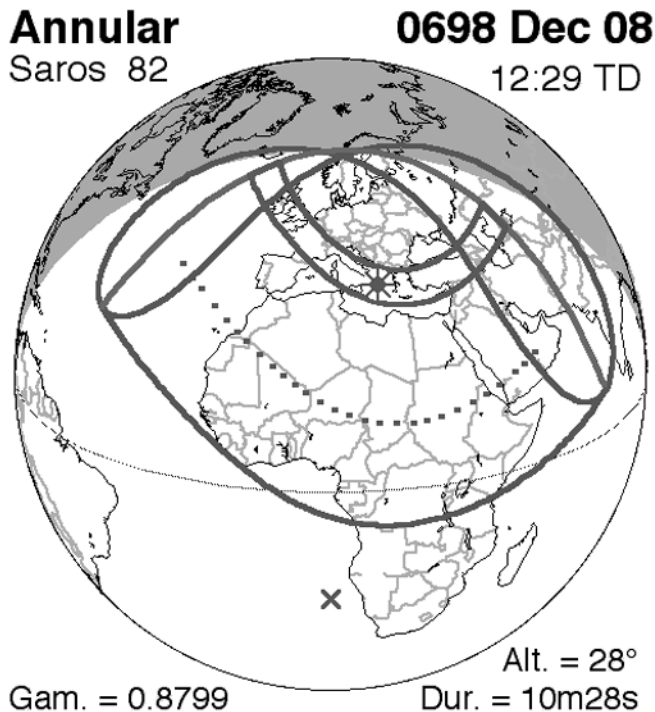
Hunerik nyugati gót király uralkodását követő, eddig meghatározhatatlan évet említ Toursi Gergely krónikája. Az időpont október 5. kora reggel. Marcellinus forrása alapján azt is tudjuk, hogy Konstantinápolyban Anasztasziosz uralkodása idején elsötétült az ég.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espanak & Meeus)

I. sz. 698. év (Hagy. I. sz. 512 vagy AD 512)

Anasztasziosz uralkodásának vége előtt Marcellinus újabb napfogyatkozást jelez, amely a Hungár naptár szerint december 8-án volt látható. Meglepő módon az *Annals of Ulster* és a *Chronicum Scotorum* is ismeri és feljegyezi ezt a napfogyatkozást, számomra jogosan, hiszen a Brit-szigeteken is teljes volt a fogyatkozás sávja. A hagyományos nézet szerint egyszerűen átmásolták Marcellinus forrását, hiszen az i. sz. 512. június 29-i esemény náluk nem volt látható.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 715. év (Hagy. AD 525 és AD 517)

Ebben a csillagászati évben készíti el húsvéttáblázatát Dionysius Exiguus Rómában. Az uralkodó nézet tanítása szerint ez Probus konzulságának éve, amelyet AD 525-nek tekintenek. Bonyolítja a helyzetet, hogy az AD 517-es év is Probus konzuli éve, tehát itt olvad le az eddigi 198 év időcsúszás 190 évre. Mivel ebben a korban senki nem számolta az időt D. E. nyomán, nincs különösebb jelentősége annak, hogy az i. sz. 715. év 8 kitalált év temetője is egyben. Miután a D. E. által feltalált időszámítást bizonyíthatóan majd csak a Karoling korban, 200 év múlva fogják használni, végtelen nehéz lesz rekonstruálni, mely évek valójában a kitalált történelem évei. Bizáncban Rómától függetlenül számolták az éveket és az i. sz. 717. évtől kezdődik Justinianus uralkodása.

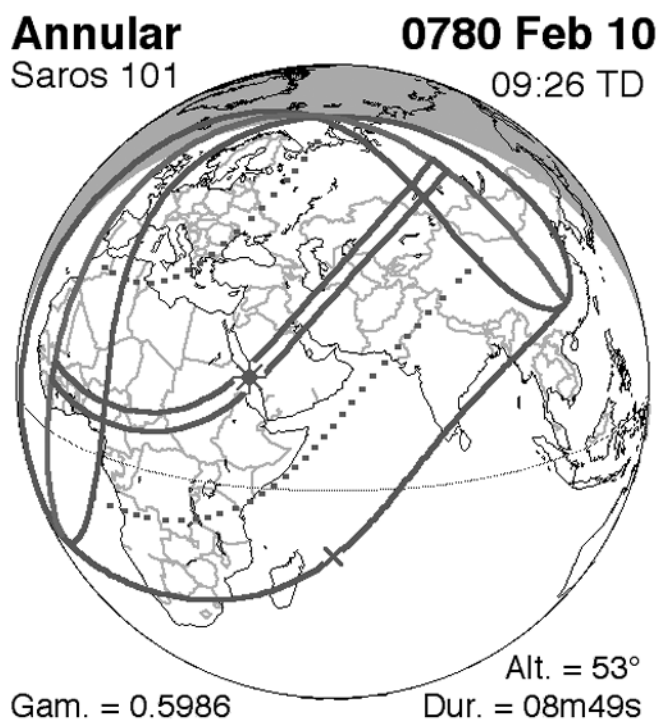
I. sz. 717–755-ig (Hagy. AD 527–565)

I. Justinianus bizánci császár uralkodásának időszak. A fentebb említett kronológiai pontosság 194–198 évről a 8 év elnyelése következtében 190–194-re módosul.

I. sz. 780. év

Mohamed születéséhez köthető arábiai napfogyatkozás február 10-én.
Egy tévesen azonosított másik napfogyatkozáshoz nem kívánom hasonlítani.

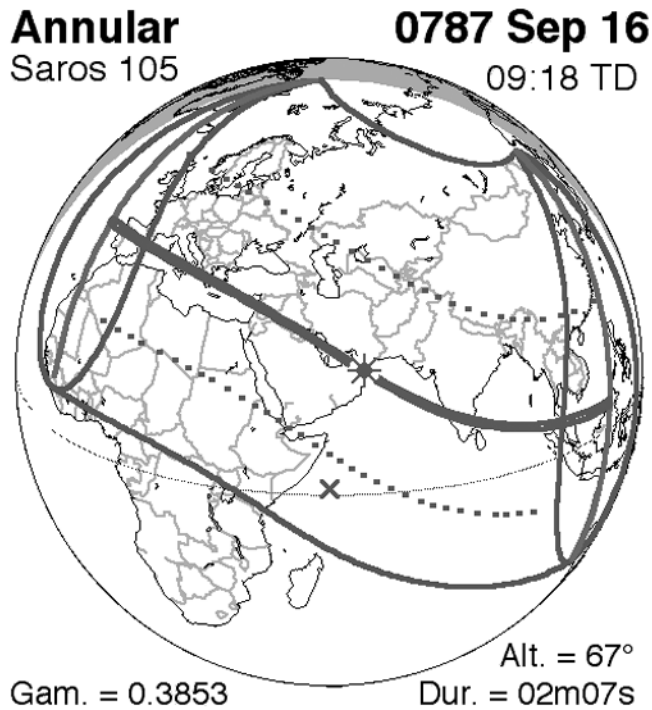

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espanak & Meeus)

I. sz. 787. év (Hagy. AD 590 vagy AD 592)

Mauricius Tibérius császár uralkodásának közelebbről meg nem határozott éve.
(Amikor elhagyta a palotát...)

Ennek ellenére megállapítható, hogy i. sz. 772 és i. sz. 792 között uralkodott.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 800–831 (Hagy. AD 610–641?)

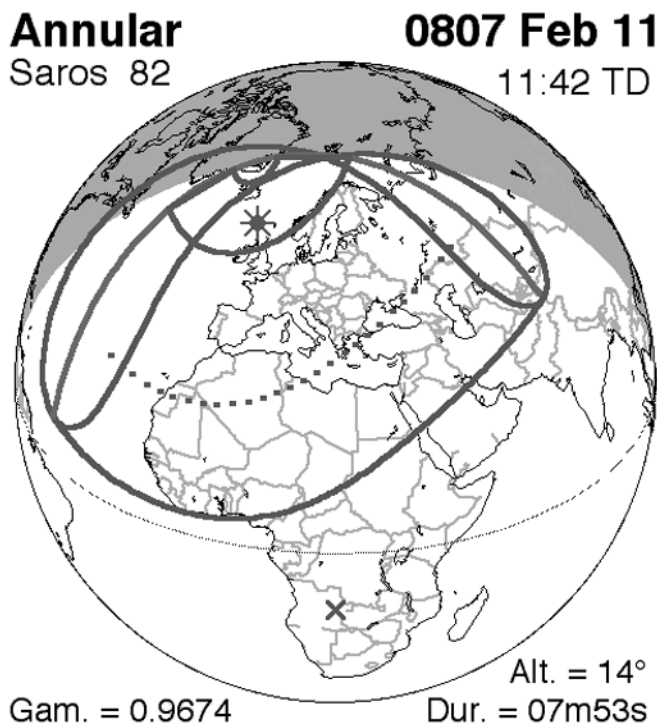
I. Herakleiosz bizánci császár uralkodása.

I. sz. 804. év (Hagy. AD 612)

„Időszámításunk 650. évében, Heraclius uralkodásának második esztendejében, Sisebutot emelték a királyi trónra Gundemar után, nyolc év és hat hónapot uralkodott.” (Sevillai Izidor, 101)

I. sz. 807. év (Hagy. AD 614/617)

Feltűnő jelenség a NASA napfogyatkozás-térképén az i. sz. 807. február 11-i napfogyatkozás. Irodalmi hivatkozása a *Chronicum Scotorum* 614-es événél található. A szövegkörnyezet alapján a 617-es év reálisabb.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 813. év (Hagy. AD 621)

„Időszámításunk 659. évében, Heraclius uralkodásának tizedik esztendejében, Isten kegyelméből a dicső Svinthilára szállt a hatalom.

Sisebut király alatt hadvezéri tisztséget nyert el, római erődítményeket igazott le, és a ruconokat legyőzte. Miután trónra lépett, nyílt harcban elfoglalta a még római kézen levő hispániai városokat, csodás harci szerencsével más uralkodóknál nagyobb győzelmi dicsőséget szerzett.

Elsőként lett egyeduralkodója a tenger övezte egész Hispániának, amit korábban egyetlen uralkodó sem ért el.” (Sevillai Izidor, 103)

I. sz. 816. év (Hagy. AD 622)

Az arab időszámítás kezdete.

AH 1-es holdév első július 30.!

Calendar for year 816 (Julian calendar)

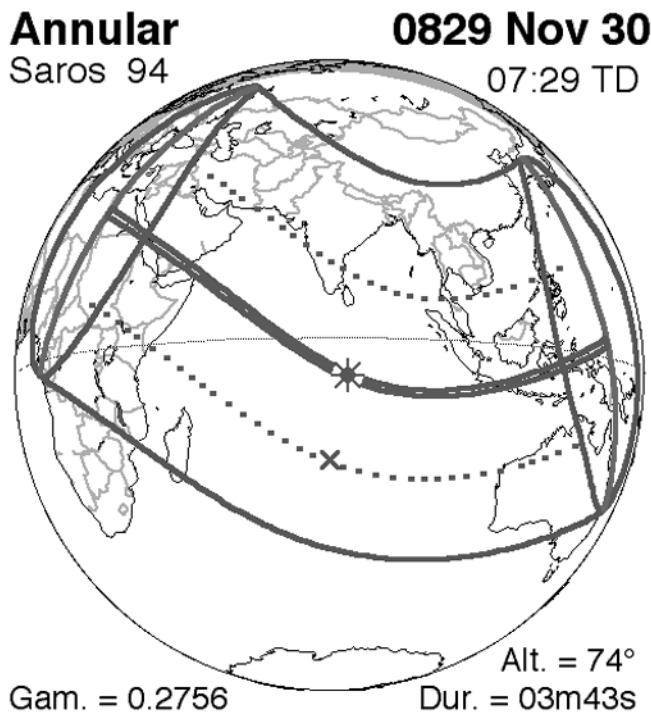
January Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 3.● 11.● 18.○ 25.●	February Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 2.● 10.● 17.○ 23.●	March Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 2.● 10.● 17.○ 24.●
April Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 1.● 9.● 15.○ 23.●	May Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 1.● 8.● 15.○ 22.● 30.●	June Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 6.● 13.○ 21.● 29.●
July Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 5.● 13.○ 21.● 28.●	August Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 4.● 11.○ 19.● 26.●	September Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 2.● 10.○ 18.● 25.●
October Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 2.● 10.○ 17.● 24.● 31.●	November Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 8.○ 16.● 23.● 30.●	December Su Mo Tu We Th Fr Sa 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 8.○ 15.● 22.● 30.●

Calendar generated on www.timeanddate.com/calendar

I. sz. 829 év.

Mohamed Ibrahim fia halálának időpontja november 30.

Annak ellenére, hogy Európában nem rendelkezünk kiforrott, jól nyomon követhető keresztény időszámítással, megállapítható, hogy a relatív történelmi kronológia jó, igaz az ókorban kimutatott 198 évnyi időcsúszás a többoldalú szinkronizációs kísérletek miatt 194 évre változott. Mivel bizonyíthatóan a D. E. által megalkotott időszámítás, pontosabban annak húsvétábrázataira épülő éves kalendáriumok majd csak a Karoling korban jelennek meg, javaslok, hogy egy olyan földrajzi területen – Hispániában – kövessük az idő múlását, ahol kétféle folyamatos időszámítás is segíti a tisztánlátást.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espanak & Meeus)

I. sz. 904. év (AH 91, Hagy. AD 710)

I. Valid omajjád kalifa Kairavánban székelő észak-afrikai helytartója, Músza ibn Numeir parancsára, Tárif ibn Malluk július hónapban néhány száz berber harccsal a félsziget csücskében szállt partra, és végigrabolták a partvidéket.

I. sz. 905. év (AH 92, Hagy. AD 711)

A vérszemet kapott arabok/berberek ebben az évben 7000 gyalogossal és 300 loval keltek át Tárif ibn Zijád (Tariq ben Ziyad) vezetésével a tengerszoroson, mely azóta is az ő nevét halhatatlanná tevő Dzsebel at-Tárif (Gibraltár). Spanyol hadtörténetesek légből kapott hipotéziseit – Vitiza hívei fellázították a baszkokat – nem kívánom elemezni, de nehezen tudom elképzelni, hogy az előző évi arab betörés után télvíz idején Roderik északra küldte volna 25–40 000 fős hadseregét. A tény az, hogy az expedíciós arab/berber hadsereg júliusban győzött Guadaleténél.

I. sz. 906. év (AH 93, Hagy. AD 712)

Tárif sikerei nyomán ebben az évben további 10 000 (18 000?) harcos kelt át Hispániába személyesen Músza (Musa ibn Nusasyr) vezetésével, már szír harcosokkal is kiegészülve. Ekkor foglalják el a római Hispánia egykori fővárosát Hispált (Sevilla), de nem sokkal rá Zaragoza következik. Az új kronológia elfogadása mellett természetesen a különféle krónikákból beszűrődő anakronizmusokat is meg kell rostálni. Zaragoza bevételét nem követheti Aragónia, Asztúria, León, Galícia „tartományok” elfoglalása, mert még nem születtek meg.

I. sz. 907. év (AH 94, Hagy. AD 713)

I. Valid omajjád kalifa az év őszén Damaszkuszba rendeli afrikai helytartóját Múszát, aki Abd el-Azízt (Abd-Al-Aziz ibn Musa), második fiát teszi meg az újonnan meghódított területek helytartójává. A hódítás folytatódott, ebben az évben került mór kézre többek között Granada.

I. sz. 908. év (AH 95, Hagy. AD 714)

Ad el-Azíz székhelyét Seville-ben (Iszbilija) rendezi be, és háremébe bekerült egy Vitiza lány is. Nem tudom osztani Vicens Vives azon véleményét, hogy a kor emberei majdnem, hogy felszabadulásként érték meg a mór hódítást, nem kezelték ellenségesen őket.

I. sz. 910. év (AH 97, Hagy. AD 716)

Ebben az évben foglalják el a mórok a mai Lisszabont. Az észak-afrikai kormányzó Mohamed. (AH 96–100) A damaszkuszi kalifa Szulejmán. (AH 96–99)

I. sz. 911. év (AH 98/99, Hagy. AD 717)

Az év második felében Szulejmán damaszkuszi kalifát II. Omár ibn Abd al-Azíz (AH 99–101) váltja.

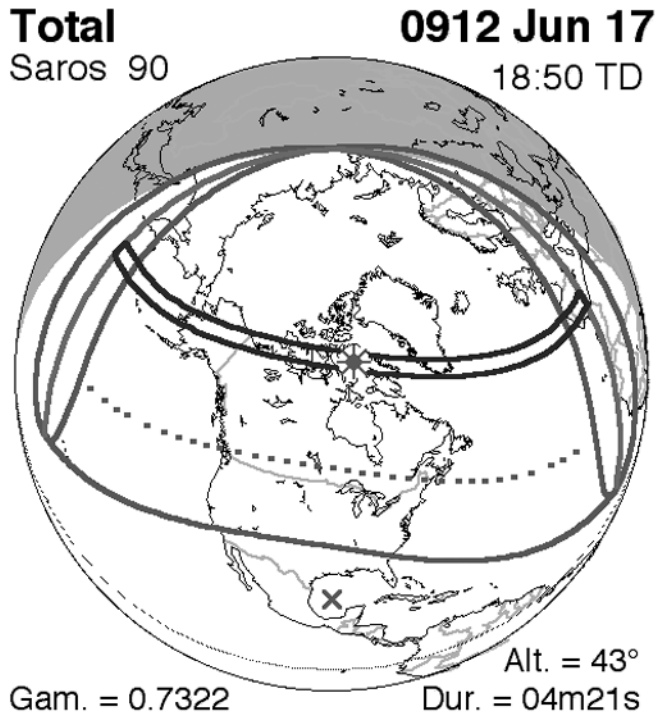
Omár eltörölte az afrikai és andalúziai muszlimok fejadóját, a *haradzs* mértékét is maximálta, ezzel egy valóságos áttérési hullám indult meg a berberek körében. Sokat javított Omár kalifa az afrikaiak és az andalúziaiak helyzetén azzal is, hogy nem szír (vagyis „keleti” arab), hanem afrikai politikusokat nevezett ki helytartónak mindkét tartomány élére: Ifrikijjába Iszmáil ibn Obaidallah ibn Abi al-Muhádzsirt, Andalúziába as-Samh ibn Málík al-Hulárit (AH 100). (Benke, 214)

Ebben az évben lesz Córdoba (Kurtuba) a muszlim Andalúzia fővárosa, helytartója spanyolosan Al-Samh ibn Malik Al-Jawlawi.

I. sz. 912. év (AH 99–100, Hagy. AD 718)

A vizigót Pelayo, egy keresztény nemes, Rodrigó (Roderik) király fegyvertársa, megszervezi a keresztény ellenállást Asztúriában, ahol vezérnek kiáltják ki. Inkább csak szimbolikus értékű ez az ellenállás, hiszen kezdetben 300 harcosa volt. A fentebb már idézett Sevillai Izidor történetíró „folytatója” egy napfogyatkozás kapcsán megemlékezik erről az évről, mint az arabok 100. évéről. Számunkra ez azért fontos, mert spanyol Éra formában is megnevezte az évet: Éra 758.

A napfogyatkozás június 17-én volt látható egész Hispániában.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 913. év (AH 100–101, Hagy. AD 719)

Ettől az évtől kezdve állandósulnak a mór támadások Gallia Narbonensis ellen, amelyhez a Pireneusokon is át kell kelniük.

I. sz. 914. év (AH 101–102, Hagy. AD 720)

Damaszkuszban Omár kalifát II. Jazíd ibn Abd al-Malik (101–105) váltja, gyökeresen megváltoztatva elődje politikáját. Afrika élére Jazíd ibn Ali Muszlimot nevezte ki helytartónak, aki azzal kezdte, hogy az afrikai muszlimokat dzsizje fizetésére kötelezte.

Ebben az évben feljegyeztek egy Barcelona és Narbonne elleni mór támadást. Valószínűleg el is foglalták őket.

I. sz. 915. év (AH 102–103, Hagy. AD 721)

Az afrikai berberetek meggyilkolták kormányzójukat, ezért Jazíd kalifa kénytelen volt Bisr ibn Szafván al-Kalbit (Anbasa ibn Suhram Al-Kalbi), az egyiptomi helytartót a Maghreb élére kinevezni.

Létezik olyan forrás, miszerint ebben az évben Odo vagy más néven Edues herceg Aquitániában megverte az arabokat, akik as-Samh ibn Málík al-Hulári vezetésével támadtak. Mivel a Hispániai, hidzsrával hitelesített időszámítás, és a D. E. nevével fémjelzett AD időszámítás között 4 év eltérés mutatható ki, elképzelhető, hogy ez az esemény a 919-i csillagászati évhez köthető (i. sz. 919. év).

I. sz. 916. év (AH 103–104, Hagy. AD 722)

A vizigót Pelayo Asztúriában, Covadongánál legyőzi a mórokat.

Ma Spanyolországban ettől az eseménytől számolják a „reconquista” kezdetét. Vannak olyan források, amelyek ezt az eseményt a hagyományos AD 718-ra teszik. (Négy év eltérés!)

I. sz. 926. év (AH 113–114, Hagy. AD 732)

Nevezetes év, hiszen Martell Károly ekkor állítja meg Poitiers-nél a hódító mórokat. A muzulmánok majd kénytelenek lesznek visszavonulni a Pireneusok belső oldalára.

A vereség, ugyanakkor a hispániai központosító erők győzelme a kalifátusban kiélezi a nép elégedetlenségét, amely logikusan robbanáshoz vezet.

I. sz. 931. év (AH 119, Hagy. AD 737)

Pelayo Asztúria királya meghalt, fia Fávila követte mintegy két évig (i. sz. 931–933).

I. sz. 933. év (AH 121, Hagy. AD 739)

Az egyelőre jelentéktelen apró keresztény államban, Asztúriában Fávilat I. Alfonz követte 18 évig tartó uralkodásával (i. sz. 933–951).

Alfonz cantabriai Péter fia, és Pelayo lányát Ormesindát vette feleségül. Csendesen terjeszkedik a félsziget észak-nyugati részében. Megszerzi Galíciát. E célját kifejezetten segítik az ekkortól kezdődő berber lázadások.

I. sz. 934. (AH 122, Hagy. AD 740 körül)

A fentiekben már jelzett okok miatt a kisebbségben lévő keleti muzulmánok (arabok) ellen fellázkodtak a berberok, akiket csak friss damaszkuszi erővel tudott Hisám legyőzni.

I. sz. 937. év (AH 125, Hagy. AD 743)

Hisám damaszkuszi kalifa halálával meggyengül a központi hatalom, megkezdődik a torzsalkodás a kalifa címért, és záros határidőn belül meg is fog szűnni az omajjád hatalom (AH 132).

Andalúzia története szempontjából számunkra az i. sz. 950. év fontos.

I. sz. 950. év (AH 138–139, Hagy. AD 756)

Az abbaszid vérfürdőtől (AH 132 Hagy. AD 750) megmenekült omajjád család egyik tehetséges tagja megváltoztatja Andalúzia történetét azzal, hogy átkel a Gibraltáron, sikeresen megnyeri magának a nemrég lever jemeni és berber ellenzéket, majd a quadalquiviri csatában legyőzte a córdobai helytartót, Yusuf Al-Fihrit. Abd ar-Rahman 33 éves uralkodása végén egy erős központosított birodalmat hagyott utódaira.

I. sz. 958. év (Hagy. AD 768)

Ebben az évben október 9-én a Frank Birodalom nagyjai Károlyt királlyá választják (AD 800-tól Nagy Károly császár).

I. sz. 958–962 (AD 768–772) között III. István a pápa

I. sz. 962. év (Hagy. AD 772)

I. Hadrianus pápaságának a kezdete. I. sz. 962–985-ig (AD 772–795), Nagy Károly már egyeduralkodó.

Ettől az évtől kénytelen vagyok röviden jelezni azokat a szerintem téves köz-helyeket, amelyek tankönyveinkben zavarják a tisztánlátást.

Az UNT szerint „*az i. sz. 962. év a Német-Római császárság alapításának az éve.*”

Két császár és két pápa nem fér meg egy csárdában. I. Ottó és az őt koronázó XII. János nem élhetett a 10. században!!!

I. sz. 964. év (Hagy. AD 774)

Nagy Károly megdönti a longobárd királyságot, és Észak-Itáliát a Frank Birodalomba kebelezi.

I. sz. 982. év (AH 171–172, Hagy. AD 788)

A córdobai emirátus megalapítójával egy időben hal meg Asztúria királya Mauregato, akinek országáról nem sok mindent tudunk. Asztúria új királya ettől az évtől I. Bermudó.

Andalúzia emírje ebben az évben I. Hisham ibn Abd ar-Rahman (AH 172–180) lesz.

Az UNT szerint „*i. sz. 983 és 1002 között III. Ottó német-római császár. Ábrándja a római birodalom feltámasztása, ezért Rómába teszi át székhelyét.*”

III. Ottóból sosem lesz császár, mert V. Gergely pápa nem létezett. (XIII. Jánossal kezdődően, az összes pápa kitalált, mintegy 190 éven keresztül.)

Az alábbiakban mellékelem az UNT szerint eredetinek tartott császári pecsétjeit, a koronázását, és a népek hódolatát ábrázoló képeket.

A hungárok nem vettek részt a hamisításban, nem is hódoltak III. Ottónak, annak ellenére, hogy a történészek mindenáron neki szeretnék tulajdonítani a magyar Szent István megkoronázását.

(Mint tudjuk, Nagy Károly idejében vagyunk.)

Otto II. *Erbschatzung*

1

2

Otto III. 983 ÷ 1002

3

4

5

6

Otto III. (Persische)

Fantázia rajz a 15. századból

I. sz. 985. év (Hagy. AD 795)

I. Hadrianus halála után III. Leó következik a pápai trónon, egészen AD 816-ig, azaz i. sz. 1006-ig.

*Ezen a képen éppen a magyar
Szent Koronával koronázzák császárrá
Nagy Károlyt*

I. sz. 990. év (AH 179–180, Hagy. AD 796/800)

Ebben az évben I. Hishamot I. Al-Hakam követi tekintélyes, 26 évi uralkodással (AH 180–206). Vele párhuzamosan uralkodik északon a hagyományos AD 791 óta II. Alfonz asztúriai király (AD 791–842).

Annak ellenére, hogy erre az időszakra esik a frank Karoling támadás Barcelona vidéke ellen, ez nem ösztönzi támadásra Alfonzot. Sőt azt olvashatjuk, hogy Al-Hakam Asztúriában győzedelmeskedik Alfonz felett. Ez megint csak azt jelenti, hogy Asztúria királyának továbbra is adót kell fizetnie

Córdoba új urának. Astorga várát is ebben az időben foglalják el a mórok. Ehhez a csillagászati évhez köthető „Nagy Károly” császárrá koronázása Leó pápa által.

I. sz. 993. év (AH 182–183, Hagy. AD 799/803)

Baszk lázadók megölik Pamplona muszlim kormányzóját. Ez a kis hír annyit jelent számunkra, hogy Pamplona is Córdobának adózik.

I. sz. 995. év (AH 185, Hagy. AD 801/805)

A frankok meghódítják Geronát és Barcelonát.

I. sz. 1000. év (AH 190, Hagy. AD 806/810)

A frankok meghódítják Pamplonát, de hatalmukat nem tudják rákényszeríteni a szabadságra vágyó baszk népre.

I. sz. 1004. év (AH 194, Hagy. AD 810/814)

A baszk klánok összegyűltek, és vezérükké választják Inigo Aristát (AD 810–851). Ezzel Pamplona királya és a majdani navarrai királyság megalapítója lesz. Ebben a csillagászati évben hal meg Karulu („Nagy Károly”), a frankok királya, január 28-án. Jámbor Lajos követi a császári trónon, i. sz. 1033-ig (a hagyományos kronológia szerint AD 840-ig). Számításaim szerint ebben az évben 17 éves

Tar Zerind fia, Géza, aki i. sz. 1007-ben a hungárok nagyfejedelme (királya?) lesz.

Nagy Károly trónja Aachenban

I. sz. 1006. év (AH 196, Hagy. AD 812/816)

A frankok és a córdobai emír paktumban frank befolyási övezetnek fogadják el a Pireneusokat. Az Ebro folyóig húzódó terület a Barcelona grófság, első „hercege” Berá AD 801–820.

Leó pápa halála, IV. István követi i. sz. 1007-ig (Hagy. AD 816–817).

I. sz. 1007. év (AH 197, Hagy. AD 813/817)

Útjára indul a legenda, hogy megtalálták Szent Jakab compostelai sírját. Ehhez az évhez köthető az *Ordinatio imperii*, azaz a birodalom rendezése. Jámbor Lajos már ekkor a később „Német Lajosnak” nevezett fiára bízta a keleti részeket. IV. István pápát I. Paszkál (Hagy. AD 817–824) követi. Géza 20 évesen a hun-gárok nagyfejedelme (királya) lett. Feltételezhetően nem sokkal ezután feleségül veszi Meskó lengyel fejedelem nővérét, Adelhaidot.

„Franciaország” 817-ben

I. sz. 1010. körül (Hagy. AD 820)

Megszületik Gézának az a lánya, aki Vilmos burgundiai herceg második felesége lesz, a későbbi magyar király, Péter anyja. Kénytelen vagyok itt felhívni az olvasó figyelmét, hogy az UNT szerint Péter nem Vilmos, hanem Orseolo Ottó velencei dózse fia. Az akadémikusok félreértése abból adódhatott, hogy a krónika velencei Pétert is említett.

A krónika szerint burgundi Vilmos a császár (nálam Jámbor Lajos) helytartója Velencében. Amikor Vilmosnak menekülni kell Velencéből, fia Péter, majd István király udvarába kerül.

I. sz. 1014. év (AH 204–205, Hagy. AD 824)

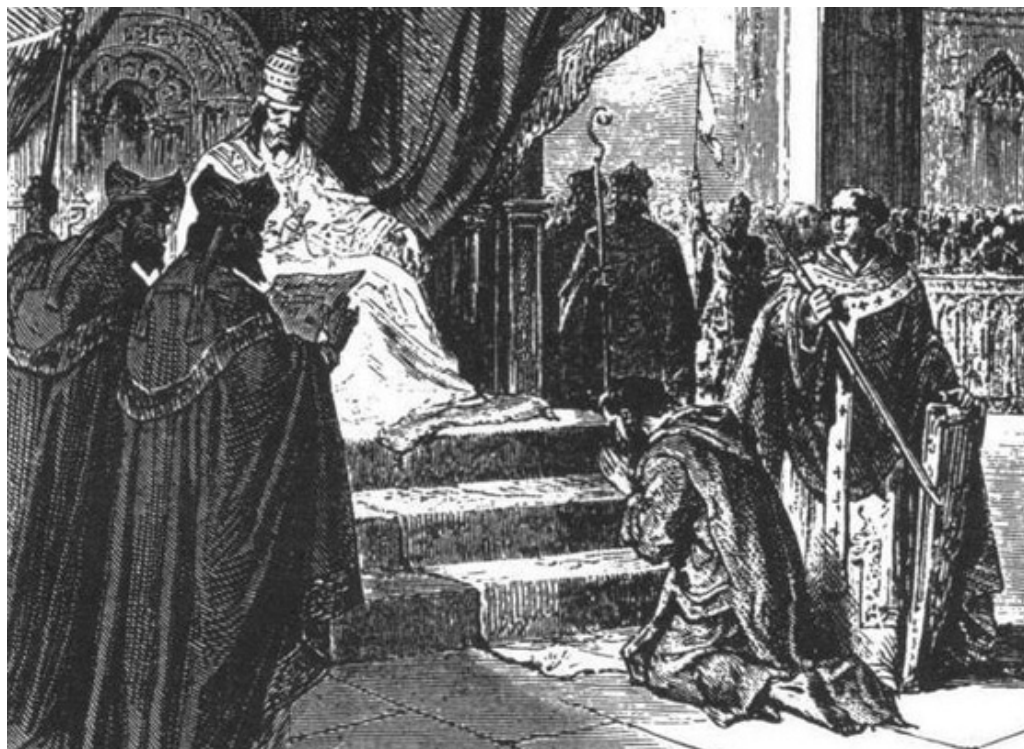
Ebben az évben kezdődik II. Jenő pápasága (Hagy. AD 824–827) és tart i. sz. 1017-ig.

I. sz. 1015. év (AH 205–206, Hagy. AD 825)

Jámbor Lajos Bajorország és a hozzá tartozó Oriens (Kelet) élére állította harmadik fiát, Német Lajost, aki Regensburgban önálló udvartartást rendezett be.

Az UNT szerint „1002 és 1024 között II. Henrik a német király és német-római császár”.

Ez akkora képtelenség, hogy nincs értelme a cáfolattal bíbelődnöm. Ettől függetlenül mellékelem az akademikusok által eredetinek tartott császári pecsétet. (A sosem létezett pápa neve VIII. Gergely, aki nem koronázhatott 1014. február 14-én.)

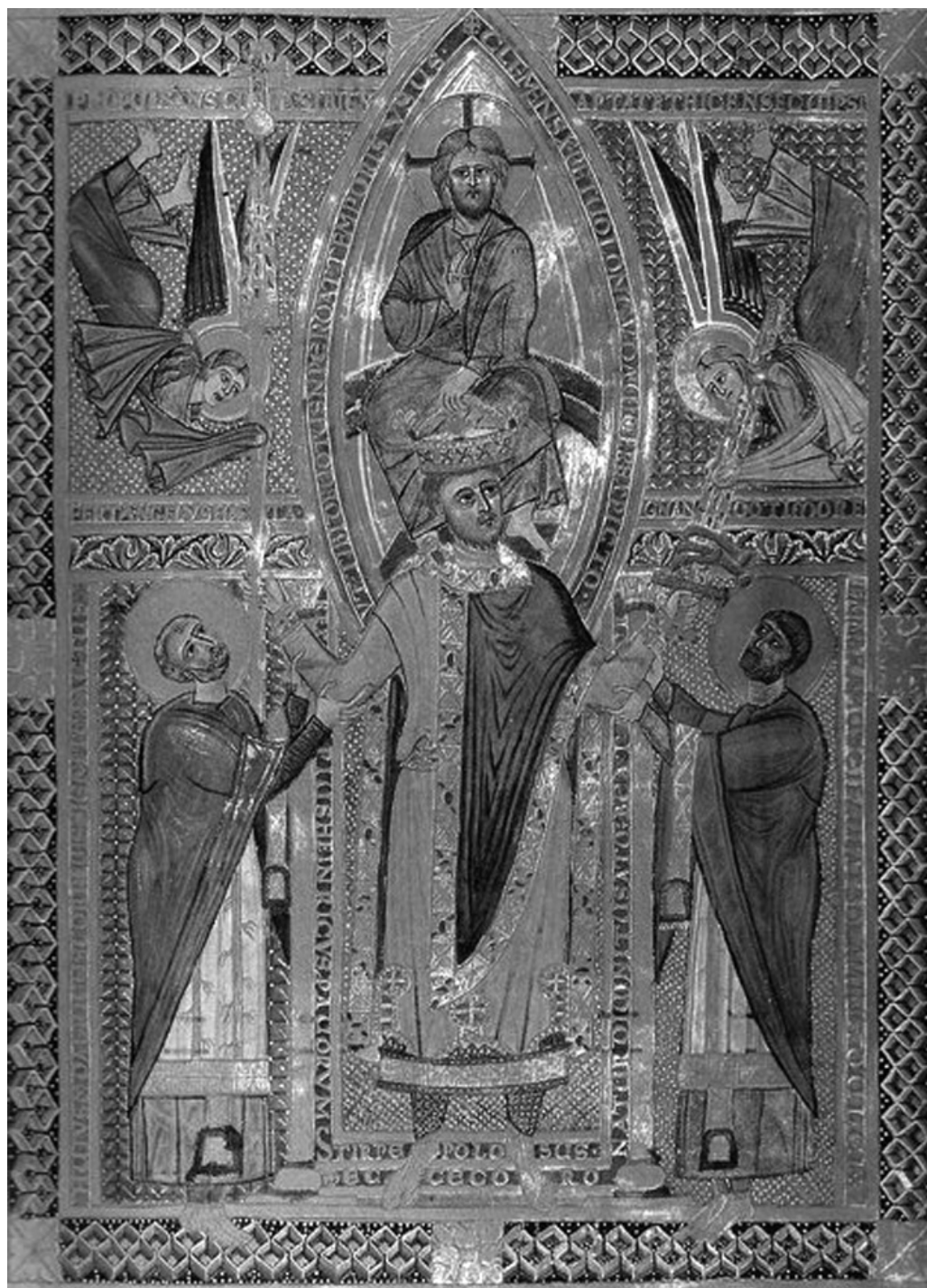
Jámbor Lajos

I. sz. 1016. év (AH 206–207, Hagy. AD 822/826)

Al-Hakam derekasan kormányozta országát, a toledói lázadás és az azt követő polgárháború sem tudta megrendíteni azt. Területi veszteség országa észak-keleti részében érte, így le kellett mondania a szabad átjárásról és fosztogatásról Európa irányába. Ebben az évben hal meg és veszi át az emírséget fia, II. Abd Al-Rahman (AH 206–238). Számításaim szerint, erre az évre tehető Szent István király születése. Az UNT szerint ez jóval korábban történt.

II. Heinrich pecsétjei

II. Heinrich koronázása

I. sz. 1017. év (AH 207–208., Hagy. AD 827)

Kezdődik IV. Gergely pápasága (Hagy. AD 827–844) amely tart i. sz. 1034-ig. A nyugati források által bolgárnak nevezett nép kisöpri a Kárpát-medence déli részéből a gyarmatosító szándékkal érkezett frankokat és megszervezték saját kormányzatukat.

Bár a források jelenleg még hiányoznak, de kronológiailag igazolható, hogy a frankok által bolgárnak nevezett nép országa már Hungária, és annak egyetlen lehetséges királya, fejedelme Géza volt. Nagy Károly keleti terjeszkedése arra szorította a Kárpát-medencei „hunokat”, hogy a nyugat felé orientálódjanak, és a fejedelem Róma által küldött térítőkkal hajtsa végre a hungárok csatlakozását a nyugati kereszténységhez.

Nagy Károly birodalmának gyors szétesését kihasználva Géza elég erős volt ahhoz, hogy mindezt a bajor egyház teljes megkerülésével tegye meg. Így sem Salzburg, de Passau sem tudott beleavatkozni belügyeinkbe. Sajnos szinte semmit nem tudunk Gézáról, amit az akadémikus tudomány tanít róla, az egy félelmetes tévesztés következménye. Feleségét megtették Saroltnak, pedig Sarolt majd csak 60 év múlva jelenik meg a történelem színpadán Géza herceg, majd király feleségeként. Tetteit, jellemzését pedig egy még későbbi Géza királytól vették át, aki majd a 12. század közepén fog uralkodni.

A *Magyar Krónika* egyetlen elejtett megjegyzéséből azt kellene gondolnunk, hogy Géza Taksony fia, annak a Taksonynak, akiről más helyen azt olvashattuk, hogy Árpád unokája. De ez kronológiai okokból kizárt. Gézával kapcsolatban egyetlen használható nyomot a lengyelek krónikájában találtam, ők úgy tudják, hogy Szent István édesanyja Adelhaid a lengyel Meskó fejedelem nővére.

I. sz. 1020 körül (Hagy. AD 830)

Gézának megszületik az a lánya, aki a későbbi magyar király Aba Sámuel, felesége lesz.

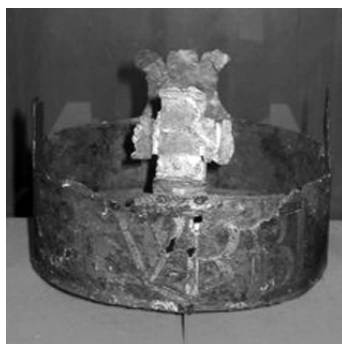
I. sz. 1025 körül (Hagy. AD 835)

Gézának megszületik Ágota nevű lánya, akit később Edmund angol trónörökös vett feleségül hungáriai emigrációjában. Az ő házasságukból születik Skóciai Szent Margit. (Edinburghban halt meg 1093. november 16-án.)

Ehhez a csillagászati évhez kötöm Gizella születését Vilmos burgundiai herceg és Gertrúd házasságából. Elképzelhető, hogy Gertrúd nem sokkal élte túl a szülést, hiszen Vilmos i. sz. 1030 táján feleségül veszi Géza 1010 táján született lányát.

Az UNT szerint „egy speyeri gróf, bizonyos II. Konrád lesz német király és német-római császár, egészen 1039-ig”.

Mellékelem az akademikusok által eredetinek minősített, sosemvolt II. Konrád császár pecsétjeit.

Konrád temetési koronája. Modernkori kreáció

I. sz. 1033. év (AH 224, Hagy. AD 839/843)

Ebben az évben asztúriai II. Alfonz Viseu körzetében, a Douro déli oldalán egy katonai erőt parancsnokol. Meghal Jámbor Lajos.

Jámbor Lajos fiai a verduni szerződésben végleg felosztják a Frank Birodalmat, Kopasz Károly a nyugati (francia), Német Lajos a keleti (német) területeket kapja, a legidősebb fiú, Lothar pedig a közepső területsávot Burgundiával, Itáliával és a császári címmel.

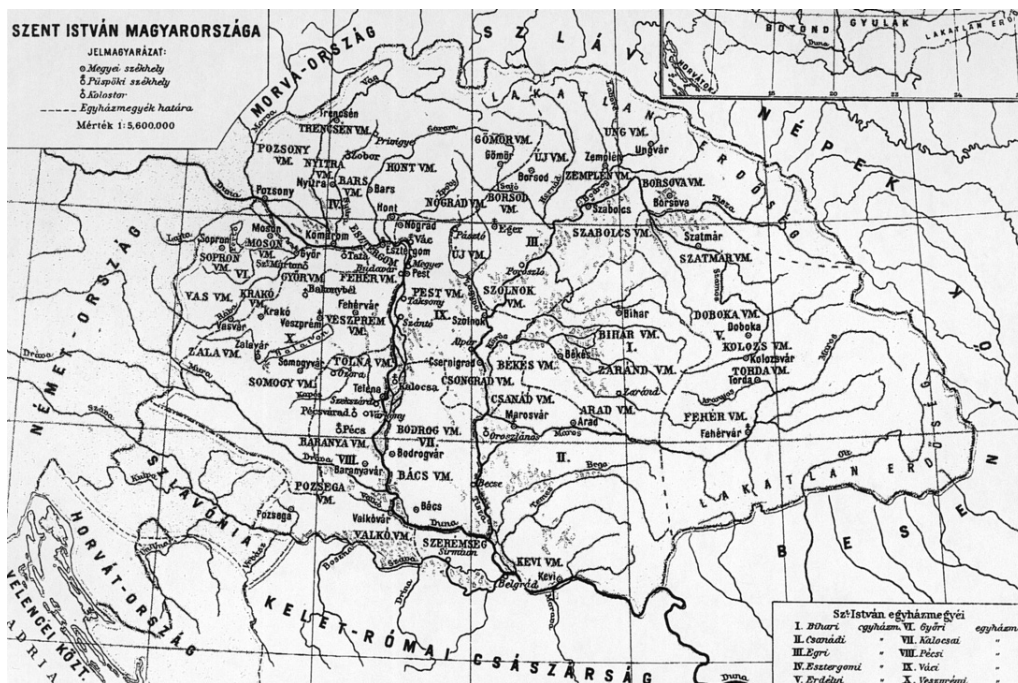

A verduni szerződés

A szerződés nyomán alakul ki utóbb a Frank Birodalom részeiből a középkori francia és német állam. Annak ellenére, hogy nem rendelkezünk megbízható forrásokkal Hungáriára vonatkozóan, feltételezhető, hogy ebben az időben már **István Hungária királya**.

A Szász Világkrónika megnevezi az évet, a 841-es esztendő, amikor az „Ungerek” felveszik a kereszténységet István királyuk uralkodása alatt.

Hungária földrajzi kiterjedése Szent István uralkodása idején

I. sz. 1034. év (AH 225, Hagy. AD 844)

IV. Gergely pápát halála után II. Sergius követi (Hagy. AD 844–847).

Bizonyosra vehető, hogy Géza halálakor István már uralkodásra alkalmas ifjú volt, de a szeniorátus, azaz legidősebb báty uralma jogán Tar Zerind fiának, Koppánynak járt volna a főhatalom, és Géza özvegye is. Ez a helyzet azt feltételezné, hogy Koppány Taksony öccse volt, hiszen Géza idejében a dukátust birtokolta.

Az az egyetlen kapaszkodó, hogy nem lehetett Taksony öccse, az én állításom viszont az, hogy akkor nem lehetett Géza apja Taksony, hiszen Koppány mégis csak bátyja vagy nagybátyja volt Gézának. Szerencsére Taksony fiának még a mértékadó kutatás sem számítja. Ez csak annyit jelent, nem tudjuk ki volt Géza apja, nagyon elképzelhetőnek tartom, hogy Tar Zerind. Vitán felül áll, hogy Istvánnak küzdenie kellett az egyeduralom megszerzéséért, de az már merő kitaláció, hogy ehhez német segítséget vett volna igénybe. Nem is voltak akkoriban még németek. („Német” Lajos jelzője, későbbi minősítés.)

Légből kapott az olyan vélemény is, miszerint Koppány „magyaros” könnyűlovassága szenvedett volna vereséget István páncélos lovasságától. (Az i. sz. 1034. évhez kötöm én ezt az eseményt, míg Bulcsú és Lél serege majd i. sz. 1145-ben [AD 955] fog vereséget szenvedni Augsburgnál.)

A *Képes Krónikából* azt lehet megtudni, hogy burgundi származású volt István egyetlen felesége Keisla, vagy németesen Gizella.

Azt nem tudjuk, hogy mikor vette feleségül. Pontosabban vannak bizonyos információk, amelyeket felülbírált az akadémikus kutatás.

Így lett például bajor...

Egyetlen kapaszkodóm a passauai sírfelirat, miszerint i. sz. 1095-ben halt meg. Az uralkodó nézet tanítása szerint ez képtelenség, ráadásul azt is tudjuk, hogy a sírjaként azonosított helyen talált csontmaradványok egy 70 év körüli igen magas, úgy 170 cm-es női csontvázként azonosítottak még a 20. század elején.

Gizella sírja Passauban, Niedernburg apácakolostor

Eszerint én egy i. sz. 1025. évi születésből vagyok hajlandó kiindulni. Koppány legyőzésének évében (i. sz. 1034) Gizella kilenc éves lehetett.

Az UNT szerint *Gizella bajor II. (Civakodó) Henrik és burgundiai Gizella leánya 984 táján született.*

Egy fatális tévedés következtében a történelemrekonstruálók elnézték az időt, hiszen Civakodó Henrik az augsburgi csata idejében (i. sz. 1145 = AD 955) született és Madarász Henrik unokája. Így ha neki volt is egy burgundi Gizella felesége és egy Gizella lánya, az nem lehetett (Szent) Istvánunk felesége kronológiai okokból. Más megoldást kell keresnünk.

Krónikáink egyébként egy szóval sem mondják, hogy bajor. Jól kihámozható az, hogy Gizella burgundi Vilmos (Villelmus) lánya, édesanyja Gertrúd. Gertrúd halála után ez a Vilmos feleségül vette (Szent) István király nővérét, és vele nemzette Péter királyt.

Tehát a későbbi Péter király Gizella öccse, féltestvére volt.

Az UNT szerint *Péter krónikában vázolt családi viszonyai minden történelmi alapot nélkülöznek*. Ki fog derülni, hogy kinek lesz igaza...

I. sz. 1036. év (AH 227, Hagy. AD 842 vagy AD 846)

Ebben az évben meghal II. Alfonz, és I. Ramiro (AD 842–850) lesz az asztúriai király.

Több krónika egybehangzó véleménye szerint ebben az évben bizonyos szlávok (*Sclavi*) veszteséget okoznak (Német) Lajosnak.

A *Fuldai Évkönyvek* és *Herimannus krónikája* beszámolnak a *Sclavi Margenses*, illetve azok fejedelmének, Rasziszlávnak a sorsáról.²² Rasziszláv népét ma az egyetemes tudomány morvaszlávnak tekinti, akik Pannónia közelebről meg nem határozott részén élnek. Rasziszláv Mojmár unokája, aki Lajos jóvoltából lett az említett nép fejedelme. Földrajzilag ezt a területet a 9. század közepén író „bajor geográfus” segítségével tudjuk lokalizálni. Bajorország legkeletibb vége (*Oriens*) a Duna mentén, Mautern (Krems mellett) vámhely volt, azon túl volt a „*Vulgarii regio*” azaz a bulgárok tartománya.

„A *Vulgarii* tartomány hatalmas és népük nagyszámú, 5 várak van. Mivel annyira sokan vannak, nincs is szükségük várakra.”²³ Igazán megbocsátható, hogy bulgárnak és nem hungárnak nevezte népünket.

Egyébként is nehéz biztonsággal megállapítani, mikortól nevezik népünket hungárnak. Lehet, hogy azután, amikor (Szent) István legyőzi országában a Nagy Kánt? Azt is tudjuk, hogy a bulgárok a hunok utódai voltak, de a hungárok krónikái sem tudnak a hunokon kívül más elődökről.

A „bajor geográfus” azokat a tartományokat tekinti át, amelyek országával határosak. „*Vulgarit*” megelőzően „*Marharii*” tartományt említ.²⁴ E terület a Kremstől északra, a Morva folyó középső folyásától északra helyezkedik el. Ma is „Morvaországnak” nevezik, és az ott eredő Odera folyó mentén természetes összeköttetése volt a *viszlánok* és *dalamancok* népével.

(Német) Lajos Regensburgból elindulva a Duna vonalát követve, Mauternnél északra fordulva érkezhettek meg hadseregével Mojvár megregulázására. Miután Raszisztzlávot kinevezte hűbéres tartománya fejedelmévé, a legrövidebb úton, a szintén hűbéres cseh tartományán keresztül hazaindult. Ekkor nem várt nehézségek miatt, seregének súlyos veszteségével sikerült csak hazatérnie. Szászország említése az eseményekben számomra csak azt jelenti, hogy végül is a csehek kikerülésével sikerült hazavergődni.

I. sz. 1037. év (AH 228, Hagy. AD 847)

II. Sergius pápát IV. Leó (Hagy. AD 847–855) követi. Nehéz történelmi helyzetben örökölte a pápai trónt. Fő feladata Róma megvédése volt a szaracénok ellen. Az ő idejében érkezett Rómába a még kisgyermek Alfréd, a későbbi Nagy Alfréd angolszász király (AD 871–899).

Erre az évre vonatkozóan megtudhatjuk, hogy (Német) Lajos revánsot vett a szlávokon, visszaszerezte mindazt, amit az előző évben elvesztett. A „bajor geográfus” határait mentén, de „*Vulgari*”-tól nyugatra egy „*Merehani*”-nak nevezett, ugyancsak szláv népet jelez. Nekik 30 váruk van, amely arra utal, hogy komolyabb formáció, mint a Dunától északra jelzett „*Marharii*” tartomány.

Aránylag könnyen rá lehet jönni, hogy ez a megnevezés a Mura–Enns vidékét, annak akkor már döntően szláv anyanyelvű lakosságát, illetve tartományát jelöli. (A *Merehani* többször szinonimája a *Marahenses*, *Marahensium* alaknak.)

A Kálmán király korabeli Hartvik püspök Szent István legendájából, annak a retusálást elkerülő példányaiból tudhatjuk meg, **hogy Leó pápa küldött koronát Istvánnak**, apostoli áldáslevéllel és kereszttel együtt. A pápa Istvánt Krisztus apostolának nevezte, mert Krisztus általa nagyon sok népet térített meg.

IV. Leó pápa pecsétje

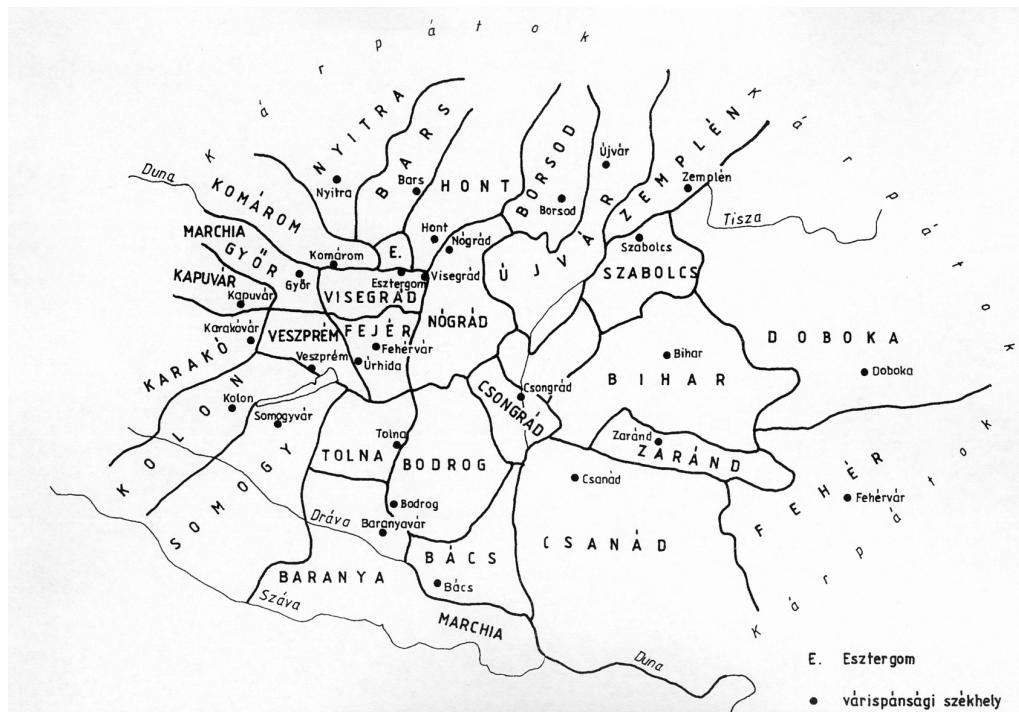

IV. Leó pápa és címere

Asrik püspök volt a követe, és ha igaz Hartvik püspök időrendje, ez a Géza halálát követő negyedik évben történt. Történészeink valószínűleg nem veszik komolyan Hartvik püspök legendáját, azért mert már Kálmán idejében tud arról, hogy a **hungár nép egykor a „keresztények ostora” volt.**

Az UNT szerint ezt majd csak a 13. században Kézai nyomán, a nyugati népektől tudhatjuk meg.

A koronaküldést megelőzően Hungáriának 10 püspöksége és egy érseksége volt. A koronázás leírt ceremóniájából arra következtethetünk, hogy Istvánt a püspökök, és az ország főméltóságai koronázták királlyá.

Vármegyék Szent István korában

Ezek alapján biztonsággal állíthatjuk, hogy **Hungária volt Európa legősibb monarchiája**, hiszen 1921-es megcsonkításáig folyamatos volt a Kárpát-medencében a királyság intézménye. (Sem Anglia, sem Franciaország még nem alakult ki a Krisztus születését követő 847. évre. Németország helyén pedig cívakodó tartományok érzékelhetők.)

A mainzi zsinat éve. István első törvényei ezután születnek, hiszen kimutatható a szó szerinti átvétel a zsinat határozataiból.

I. sz. 1038. év (AH 229, Hagy. AD 844/848)

Viking/normann támadások Galícia, Lisszabon, és Cádiz ellen. I. Ramiro a galíciái támadókat megveri. Számításaim szerint (Szent) István koronázásának az éve.

I. sz. 1040 körül (AH 231, Hagy. AD 846/850)

Számításaim szerint (Szent) István és burgundi Gizella házasságának ideje. Ekkor születhetett Árpád, valahol Etelközben.

István és Gizella szobra Szegeden

I. sz. 1042. év (AH 233–234, Hagy. AD 848)

Septimaniai Bernát fia, William birtokba veszi Barcelonát.

(Szent) István serege Csanád vezetésével leveri a Maros-vidék urát, Ajtonyt. Az UNT szerint *ezt megelőzően István leveri az Erdélyben uralkodó Gyula fejédelmet, és valami rettenetesen öreg Zoltánt tesz meg kormányzónak.*

A kritikai kutatásnak, már rég ki kellett volna szűrnie a krónika zavarát Zoltánnal kapcsolatban. Ehhez csak azt tudom hozzátenni, hogy mind Gyula, mind Zoltán majd harminc év múlva fognak megjelenni a Kárpát-medencében. Ebben az időben Gyula már élt, Zoltán még nem születhetett meg Etelközben.

I. sz. 1043. év (Hagy. AD 853)

A *Szent Bertin Évkönyv* szerint a bolgárok (hungárok) összefogva a szlávokkal (és a rejtőzködő avarokkal) szembeszálltak Lajossal Germania királyával, de vereséget szenvedtek. A helyszín ismeretlen. A folytatásból megítélve, lehet, hogy a fele sem igaz.

I. sz. 1044. év (AH 235–236, Hagy. AD 850/854)

Oviedoban asztúriai királlyá koronázzák I. Ordonot (AD 850–866).

Amennyire meg tudjuk ítélni a másodlagos forrásokból, valami elkezdődik. Sikeresen áttörnek a Kantábrai-hegységen és megkezdik León tartomány felszabadítását.

Rastislav herceg

Vaskos történelemhamisítás következményeképpen István uralkodásának első felébe befészkelte magát az a bizonyos II. Henrik császár. Annak kitalált háborúi kapcsán, később a lengyelek és csehek is kitalálták, hogy a Morva és a Vág vidéke István idejében az övék volt. (A Morva folyótó keletre eső részek...)

Ezért szerepelnek a történelemkönyveinkben a Vág vidéki, meg-megújuló harcok. Ha a Vág mellékén nem is, de nyugatabbra folyhattak harcok, hiszen az AD 854-es év kapcsán nagy változások lesznek. Rasztiszláv ráébredve erejére, elzavarta az Oriens grófját, Ratpodot (Ran-

topod?), és egyesíti a szlávok és avarok lakta területeket. Egészen pontosan a Mura–Enns vidékét a Morva folyó vidékével. (II. Otakar 200 év múlva megismétli ezt a bravúrt.)

Ez természetesen nem ok arra, hogy a hungár apostoli kettős kereszttel ábrázolják.

I. sz. 1045. év (AH 236-237, Hagy. AD 855)

III. Benedek pápaságának kezdete (Hagy. AD 855–858).

Különösebb forrás alátámasztása nélkül erre az évre teszem velencei (Szent) Gellért érkezését Hungáriába, feltételezhetően a 14 éves Péterrel, aki Gizella öccse (féltestvére) és István nővérének a fia.

Számításaim szerint ebben az évben született Imre.

Kronológiai megfontolások alapján ekkoriban szűrték le Velence első független dózsáját, Pietro Tradonicot. AD 837-től uralkodott, hivatalosan az AD 864-es évig. Még AD 850-ben szentesítette I. Lothar itáliai király, Pietro önálló és független uralmát Velence városa és a környező lagúna területei felett.

Az UNT által kitalált *II. Konrád császárnak nem lehetett Werner nevű Strasbourgi püspöke, aki Hungárián keresztül Bizáncba szeretett volna utazni*. Egy késői mese.

Viszont tény, hogy ebben az évben (Német) Lajos király személyesen vezetett expedíciós sereget Raszisztzláv és a morvák (szlávok és avarok) ellen. A morvák avarokhoz kötődését száz százalékos biztonsággal igazolják csehszlovák, majd szlovák tudósok által is „nagymorvának” deklarált, Kismoráviában talált régészeti leletek. Azok kedvéért, akik ebben nem biztosak, mellékelek néhány fotót, reprodukciót az „Európa közepe 1000 körül” kiállítás anyagából. Aki nem figyelt az előző év kapcsán, megismétlem, hogy Raszisztzláv egyesítette a Dunától Északra és délre élő avarokat és szlávokat. Szóval (Német) Lajos támadásakor Raszisztzláv egy jól védhető várba húzódott vissza, a frank hadjárat siker nélkül ért véget.²⁵ A birodalmi történészek ilyenkor egy ostrom nehézségeit szokták ecsegetni, de a valóság ennél egyszerűbb volt. Lajost hazazavarták a Duna mentén. („Bajorországba hátrált.”)

I. sz. 1046. év (Hagy. AD 856)

(Német) Lajos a keleti határvidék (Ostmark) védelmével legidősebb fiát. Karlmannt bízta meg. Mindazonáltal harci cselekményekről Bajorország keleti részein nem hallani. Tőle függetlenül (Német) Lajos hadat viselt az Elba folyó

környéki szlávok, a dalamancok ellen, továbbá vazallussá tett néhány cseh fejedelmet.²⁶

I. sz. 1047 körül (Hagy. AD 857)

István király uralkodásának vége felé az UNT szerint *Hungáriára támad II. Konrád német-római császár*.

Konrád „császár” sírja

Azt el tudom fogadni, hogy Speyer városa környékén él egy Konrád nevű burgund, magyarul burkus király, de azt nem, hogy hadseregével átgázol a Keleti Frank Királyságon, annak Bajorország nevű tartományán, és seregével Esztergomig nyomul. Tehát, nézetem szerint késői kitaláció.

Ebben a mesében már felbukkan Konrád fia, a későbbi III. Henrik császár, aki az UNT szerint *a Lajta és a Fischa folyók közötti területek kérdésében alkudozik*. Több mint kabaré!

A Hungár naptár szerint a „szentéletű” Imre herceget nem öli meg vadkan, ráadásul ebben az évben még csak két éves. Az elfogadható, hogy Gellért Marosvár, azaz Csanád püspöke lesz.

Ebben az évben a frank hadjárat menekülésre kényszerítette Csehországból *Slavitagot*, az egyik cseh herceg fiát, ki Raszisztzláv udvarában lelt menedékre. Eddig a pillanatig soha semmilyen kapcsolat nem volt érzékelhető a két nép között (a cseh és a morva).

Mellékelem a sosemvolt III. Henrik német-római császár akadémikusok által eredetinek minősített pecsétjeit.

*A sosemvolt III. Henrik császár temetési koronája.
Modernkori kreáció*

I. sz. 1048. év (AH 239–240, Hagy. AD 858)

A 38 éves Miklós archidiakónust április 24-én II. Lajos frank császár jelenlétében választották pápává. I. Nagy Szent Miklós pápaságához (Hagy. AD 858–867) kell kötni a nagy egyházszakadást, amely Phótiosz pátriárka fellépésével vált tényleges realitássá.

A 190 évnyi időcsúszás könyörtelenül szorítja ki a „kitalált történelmet”, így megállapíthatjuk, hogy I. Miklós pápa személye nem más, mint II. Miklós (i. sz. 1058-1061) alakja. Ennek legékeesebb bizonyítéka talán az, hogy a *Liber Pontificalis* megemlékezik I. Miklós sírjának helyéről, amelyet ma II. Miklós pápa sírjaként azonosítanak.

Az AD 858. évi események azt jelzik, hogy nem voltak sikeresek Lajosnak az előző években a szlávok pacifikálására tett kísérletei. Frankfurtban tanácskozást tartott, majd ezután három hadsereget indított útnak. A minket érdeklő hadsereg Karlmann vezetésével indult Rasztiszláv ellen, egy a Dunától délre elterülő vidék felé. A *Fuldai Évkönyvek* szerint „*Sclavi Margenses*” ellen. Egy salzburgi forrás arról tudósít, hogy Karlmann „megengedte” Rasztiszláv morváinak a bajorok elhagyott (sic!) földjeinek művelését. Én pontosítanám a hírt azzal, hogy a 855-ben elmenekült bajorok földjeiről lehet szó, valahol a Dunától délre.

I. sz. 1049. év (AH 240–241, Hagy. AD 855/859)

Ebben az évben I. Ordonho felszabadítja Leónt. Ettől még továbbra is asztúriai király marad. Különféle történelmi kompilációkban rendszeresen León első királyának, a Perez dinasztia alapítójának ábrázolják. Uralkodásához kapcsolható León, Astorga, Tuy és Amaya újratelepítése.

I. sz. 1051 előtt (Hagy. AD 861)

(Szent) István ellen merényletet kísérelnek meg, amelynek következményeiben meghal. Vazult tervezi örökösenek, de Gizella és környezete megvakíttatták, uralkodásra alkalmatlanná tették.

A magatehetetlen István menekülésre szólítja fel Vazul fiait, Andrást, Bélát és Leventét. A Krónika szerint Csehországba menekültek. Valószínűbb, hogy Lengyelországig, de akár Lodomériáig jutottak.

Ezt az érzésemet támogatja Györffy György, amikor egészen a besenyők földjére viszi a hercegeket.²⁷ A „besenyők földjén” akkoriban, a Krisztus születését követő 860. évben a „magyarok” laktak. A kavarok jóvoltából jól el tudtak beszélni a „türkök” vezéreivel.

I. sz. 1051. év (Hagy. AD 861)

István meghal, az általa alapított székesfehérvári királyi bazilikában temetik el. Augusztus 15. után unokaöccse és feleségének, Gizellának a féltestvére, Péter trónra lép. Semmi köze a velencei Orseolo családhoz.

Az év folyamán felszentelik a pécsváradi bencés apátságot.

Imre (a portugál királyság megalapítója) számításaim szerint 6 éves ekkor.

Zajlanak az események Hungáriától nyugatra is, „Nagymoráviában”.

„Nagymorávia” földrajzi helyzete ebben az évben már jól körvonalazható. Karantániától északkeletre helyezkedik el, az Enns és a Mura folyók között, ezek nevéből alkották meg a latin nevét. (A véleményem szerint 17. században alkotó Anonymus még tudta, hogy a „*Moroanensium*” a Mura és az Enns folyókkal függ össze.)

Karlmann aki jó viszonyban van Raszisztzlávval, fellázadt saját apja (Német) Lajos ellen.

Karantánia központi területe az egykor (AD 840 körül) Pribina által alapított Blatográd körül érzékelhető. A Wörthi-tó körül, a Drávától északra, de a Gurk folyóval körülhatárolható terület nevezhető egyáltalán Karantániának.²⁸ Lakói szlávok voltak.

Moosburg (szlovénul Blatográd) ma. Karoling múzeum

Nem hiszem, hogy nagyot tévedek akkor, ha ehhez az évhez kötöm Pribina halálát. Állítólag a morvák ölték meg. Ebben az évben az általa alapított várat már Moosburg néven említik a források, és fia Kocel ott az úr.

Mivel a történészek egy része „Nitravát” a hungár Nyitrával azonosítja tévesen, ezért ma komoly kultusza van a karintiai szláv hercegnek Szlovákiában.

*Pribina herceg
„Hol volt, hol nem volt Pribina országa?”*

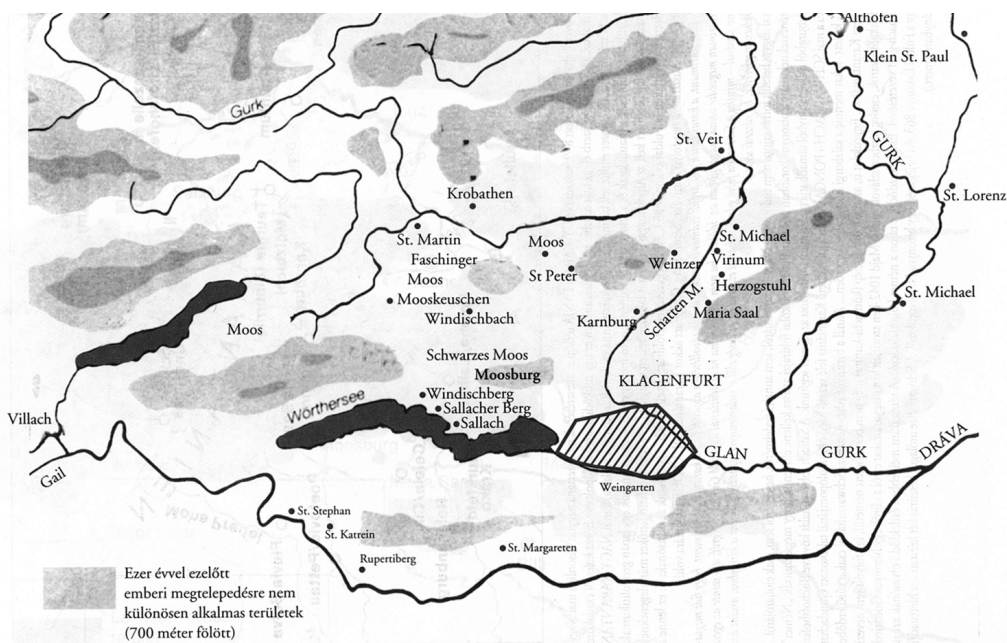
„Ha már lúd, legyen kövér”-elv alapján a karintiai Blatograd átkerült a Balaton környékére, tekintélyes hercegség formájában.

Karlmann, Rasztiszláv segítségével elűzte Karantániából a korábbi örgrófkot, és a terület adóztatását saját embereire bízta.

Sok történészt megzavart az a *Szent Bertin Évkönyvében* lejegyzett hír, miszerint Karlmann, egészen az Inn folyóig kiterjesztette hatalmát apja rovására. Nehezen képzelhető el, hogy Karlmann, Salzburgot és az attól északra elterülő területeket birtokolja, hiszen egyik ellenfele Pabo Karantániából éppen oda menekült. Amennyiben a Dráva völgyén felfelé nyugati irányban haladunk elérkezünk *Innichen* kolostorához, amely jóval korábbi alapítású volt.

Nagykarantánia H. Dopsch szerint

Karantáni központi része

I. sz. 1052. év (Hagy. AD 862)

A szinkronizáció szempontjából nagyon fontos évhez érkeztünk.

A *Szent Bertin Évkönyv* 862. évi eseményei kapcsán megjegyzi, hogy „Német” Lajos királyságát az „Ungri”-k pusztították. Ez földrajzilag nem takarhatna mást, mint a mai Ausztria területét. Ehhez hasonló következtetésre jutottak az UNT szerint is, de Adalbert osztrák örgróf és Péter nővérének (Orseoli Friza) említése egy kapitális tévedés. (Az első igazi osztrák örgróf Szent Leopold (Lipót) lesz, aki 1136-ban hal meg, és neki lesz egy Adalbert nevű fia, aki a mi Álmos hercegünk lányát fogja feleségül venni.)

Ebben az évben „hazatalált”, és megtért Lajos fia. Regensburgban ünnepélyesen kibékülnek.

I. sz. 1053. év (Hagy. AD 863)

A hagyományosan elfogadott magyar kronológiához képest 13 év az eltérésem. Ha figyelembe vesszük, hogy ez már az „új típusú keresztény időszámítás” szerint, tehát visszaszámolással készült az 1206. évtől, nem is olyan nagy a hibája. És az idő előrehaladtával csökkenni fog. A „régí típusú keresztény időszámítás” szerinti dátumok véleményem szerint nagyon pontosak.

Az UNT szerint *a mi Péterünk három sereget küld II. Konrád fia, III. Henrik német-római császár ellen...* (Elég viccesen hangzik.)

Az általam ajánlott évben, de 13 évvel korábban sem lehetett Konrád, vagy III. Henrik császár, mert azt sajnos II. Lajos lefoglalta magának (AD 855–875 között Ő a császár).

Azt is láthattuk, hogy (Német) Lajos Regensburgban, de Mainzban is tart ösz-szejöveleteket, tehát III. Henrik sem időben, sem térben nem lehet „német-római császár”.

A Hungáriával határos területeken ekkor már Rasztiszláv az úr, „Német” Lajos királyságának a határa valahol az Enns folyónál határozható meg. A könnyebb érthetőség kedvéért: Hungária „Nagymoráviával” határos nyugatról. A határ a Dúnától északra a Morva folyó, míg attól délre Tulun (ma Tulln) és a Bécsi-erdő vonala.

I. sz. 1054. év (Hagy. AD 864)

A hungárok fellázadnak Péter király zsarnoki uralma ellen és (Szent) István másik nővérének a fiát, Aba Sámuel választják meg királynak.

Az UNT szerint *Péter Adalbert osztrák őrgrófhoz menekül*. Amint korábban már írtam, még ekkoriban nincs osztrák őrgróf, sem Adalbert, sem más. Történelemhamisítási okokból kifolyólag, nem fogadhatja Pétert III. Henrik császár Regensburgban. De Aba Sámuel követeit sem Strasbourgban. (Nagyon cikázik a térben ez a kitalált III. Henrik...)

El tudom viszont képzelni, hogy Tulunban Aba Sámuel személyesen találkozott (Német) Lajossal. A krónikás még mindig nem képes megbirkózni a hungár névvel, bár akár a *Sámuel*, de az *Aba* név is megtéveszthette. Lajos a két nép barátságát igyekezett megerősíteni, hiszen Rasztiszláv engedelmességre kényszerítése volt a fő célja. A későbbi események mutatják, hogy Hungária ezt keleti frank belügynek tekintette.

I. sz. 1055. év (Hagy. AD 865)

Nem kívánom az UNT cáfolatával tölteni az időt, hiszen Kálti Márk is félre van vezetve későbbi német krónikák által. Nem látom a nyomát a (Német) Lajossal foglalkozó krónikákban, hogy merészelt volna beavatkozni a Hungáriában folyó belharcokba. Talán érdekli a magyar olvasót, hogy ebben az évben a *Conversio Bagoariorum* 13. fejezete szerint a salzburgiak tiszteletreméltó érseke, Adalwinus Krisztus születését Chezilo (Kocel) várában ünnepelte, amelyet most Mosapurchnak (Moosburg) hívnak, s mely apja Priwina halála után szállott reá, akit

a morvák öltek meg. A Hungár naptár megjelenése óta értelmét veszítette Zala-vár karintiai Moosburgként (Blatográd) történő azonosítása.

I. sz. 1056. év (Hagy. AD 866)

Megsínyli ezt a tabula rasát, a színes 11. századi magyar történelem is. Ha elbúcsúztattam Henrik császárt, akkor búcsúztatni kell majd Búvár Kundot is, úgy becsületes. A hungár történelem zavaros éve után ehhez az évhez teszem Andrást visszatérését „Oroszországból”, ahol volt alkalma megismerkednie a „magyarokkal”. Igen, a turk magyarokkal, akik abban az időben már Kievet adóztatják.

Tudjuk, hogy András nem üres kézzel jött Hungáriába, hanem hadsereggel. Vajon milyen nemzetiségű lehetett hadserege? Orosz? Részben. De fel kell tételeznünk, hogy már a Kárpátok előterében élő, férfiakban gazdag kavarok, sőt magyarok közül is csatlakoztak expedíciós hadseregéhez. Nagyon jól tudjuk, hogy a *Salzburgi Évkönyv* a 881-es év kapcsán tud a kavarokról (Cowari).

András érkezése előtt, a Vata-féle pogánylázadás megtizedeli a püspököket, papokat, hiszen a nép Péter elleni haragját az új rend képviselőin tölti ki. Közismert, hogy Gellért csanádi püspököt is a kelenföldi hegyről letaszítják és megölik.

Andrást szeptemberben Székesfehérváron megkoronázzák, és rögvest követeket küld (Német) Lajos udvarába Regensburgba, azzal a kéréssel, hogy mielőbb küldjön alkalmas hittérítőket hozzájuk.

(A fuldai krónikás még mindig bulgároknak tekinti a hungárokat.)

A figyelmes olvasó észrevehette, hogy a Péter, Aba Sámuel körüli kronológiai zavarok miatt 13 évről 10 évre csökkent az időeltérés a hivataloshoz képest. Pétert ebben az évben elfogják és megvakítják, majd i. sz. 1059-ben hal meg, és az általa alapított pécsi székesegyházban temetik el.

I. sz. 1057. év (Hagy. AD 867)

I. András király öccse meghal. Meghal I. Miklós pápa, II. Hadrianus követi (AD 867–872 = i. sz. 1057–1062).

Phótiosz a keleti pátriárkák támogatását maga mögött tudva, a konstantinápolyi zsinaton kimondta I. Miklósra az átkot és a hivatalvesztést. Minderről a pápa már nem értesült. Ezzel a kereszténység két részre, keleti és nyugati egyházra szakad (schisma) Konstantinápoly és Róma központtal.

I. sz. 1058 körül (Hagy. AD 868)

I. András király öccse, Béla herceg hazatér Lengyelországból és megkapja az ország harmadát kitevő hercegséget.

I. sz. 1059. év (Hagy. AD 869)

Az UNT szerint *András uralkodásának harmadik évében Bizáncra támad, és Szófiáig nyomul előre.* Ez a hír azért képtelenség, mert Hungária délről a még keresztesetlen Bolgáriával volt határos, akinek uralkodója Borisz/Mihály.

A csehek gyakori támadásokkal zaklatták a bajorok határvidékét.

Karlmann, aki Karantánia vezetője, ismét a morvakkal kerül összetűzésbe. Harcaihoz apja, (Német) Lajos küld segítséget. Ettől az évtől feltűnik egy *Zuentibaldus* (Szvatopluk) nevű morva hadvezér, aki unokaöccse Rasztiszlávnak. Péter halála és temetése.

I. sz. 1060 körül (Hagy. AD 870)

Az UNT szerint „*András uralkodásának negyedik évében (III.) Gebhard (von Hohenlohe) regensburgi püspök serege betör Magyarországra; válaszul a magyarok is behatolnak az osztrák örgrófságba.*”

Csak ismételni tudom magamat: III. Henrik német-római császár kitalált, regensburgi püspöke is kitalált. (Ebben az időben Ambricho/Embricho a püspökük.)

György kalocsai érsek nem keresheti fel IX. Leó pápát Lotaringiában, mert a pápák Rómában székelnek, ráadásul amint írtam, Rómában éppen II. Hadrianus a pápa...

A bajor–morva harcok végeredményeképpen, Rasztiszlávot megvakítják, és börtönbe zárják, Szvatoplukot pedig „előzetes letartóztatásba” helyezik. Miután a bajor sereg hazatért, a morvák egy új vezetőt választottak maguknak. A merseni szerződés éve.

I. sz. 1061. év (Hagy. AD 871)

Félelmetes méreteket ölt a papiruszra fektetett történelemként tisztelendő mesehalmaz. Az UNT szerint *már megint jön III. Henrik, meg Gebhard, a magyarok jól elnászpángolják őket. De a hipp-hopp felépített Hainburg várában menedékre lelnek. Jön Hugó cluny apát IX. (fantom) Leó követe, de nem történik semmi. Kártyanyelven mondva, pénz az ablakban...*

A bajorok úgy találták, hogy Szvatopluk mégis megbízható, ráadásul hűbéresük, ezért Karlmann seregétől kísérvé visszatérhetett országába.

I. sz. 1062. év (Hagy. AD 872)

A mi kis ravasz kitalált III. Henrikünk nem megy haza, szárazon és vízen megtámadja Pozsony várát. Hajóhadát azonban Zotmund bűvár elsüllyeszti a Dunán. Nagyon hihető a sztori... A nyugati népek azóta is emlegetik, „a magyarok bűvárjától ments meg Uram minket...”

Aki eddig nem hitte, utánajártak...

Ebben az évben az UNT szerint *IX. Leó pápa pozsonyi látogatásra érkezett. Az első, és utolsó pápa Hungáriában...*

Nem elhanyagolható hírt olvashatunk a *Fuldai Évkönyv* 872-es événél. „Mialatt azonban Karlmann a morváknál öldökölt és gyújtogatott, Zuentibald titokban népes sereget indítva megtámadta azokat a bajorokat, akiket a hajók őrzésére hagytak hátra az Ister partján, egyeseket közülük levágott, másokat a folyóba ölt, néhányat pedig fogolyként magával vitt; senki nem tért onnan vissza, kivéve Embrichot, Regensburg püspökét és néhány emberét.”

Szóval a hír igaz, kisebb módosításokkal. Kálti Márk felülbírált a forrását, és a 190 évnyi kitalált történelemmel megnyújtott kronológia szerint Embrichot lecserélte Gebhardra, Lajost pedig III. Henrikre!

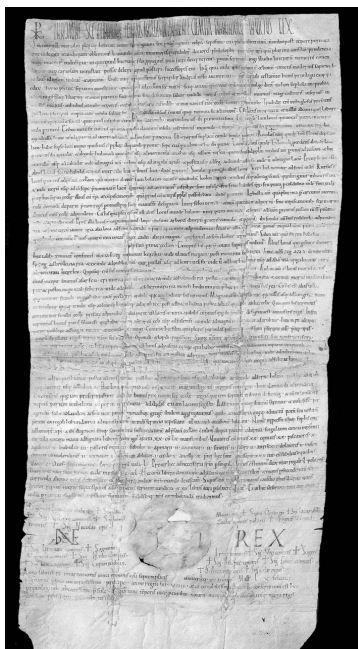
Meghal II. Hadrianus pápa, VIII. János követe AD 882-ig (i. sz. 1072).

Szent Gellért szobra Budapesten

I. sz. 1063. év (Hagy. AD 873)

A vértanúhalált halt (Szent) Gellért holttestét Pestről püspöki székhelyére, Csanádra szállítják. Számításaim szerint ebben az évben születik Salamon.

*A tihanyi apátság
alapítólevele*

I. sz. 1065. év (Hagy. AD 875)

Az év folyamán Tihanyban I. András király bencés kolostort alapít Szent Ányos tiszteletére. A monostor latinul írt alapítólevele sajnos nem eredeti, 1206 utáni restitúció. Ezért tévesztették el 10 évvel a dátumot az „új típusú keresztény időszámítás” rendszerében.

Meghal Lajos császár, utóda két évre II. Kopasz Károly lesz.

I. sz. 1066. év (Hagy. AD 876)

Az év folyamán meghal (Német) Lajos és felesége Emma is. Karlmann öröklí Bajorországot, a Pannóniának nevezett „Nagymoráviát” és Karantániát. Természetesen hatalma Szvatopluk felett névleges. Utóbb megtudjuk, hogy Karantániát is fia Arnulf igazgatja. (Szvatopluk legjobb barátja).

I. sz. 1067. év (Hagy. AD 877)

I. András királlyá koronáztatja fiát, Salamont. Számításaim szerint ebben az évben tér haza Edvárd angolszász trónörökös hungár feleségével, Ágotával és gyermekeivel.

I. sz. 1068. év (Hagy. AD 878)

A Henrik volt burgundiai király és Poitoui Ágnes házasságából született Judittal eljegyzik az ötéves Salamont. A Salamonnál lényegesen idősebb Judit Henrik nevű öccse nem német király, de császár sem lesz életében.

Az UNT szerinti *1084. március 31-i koronázás*, egy fikció.

A „koronázó” III. Kelemen pápa története 1084 és 1100 között egy közönséges mese. Henrik ettől függetlenül építtethetett székesegyházat Speyerben, sőt tőlem lehetett akár Burgundia királya is 1105-ig. De ezt elsősorban a németeknek kell önmagukkal megbeszélni. A pápa ebben az évben VIII. János.

Következzenek IV. Henrik császár eredetinek tartott pecsétjei;

I. sz. 1069. év (Hagy. AD 879)

A Salamon megkoronázása miatti feszült helyzetben Béla herceg Lengyelországba menekül.

A várkonyi jelenet

I. sz. 1070. év. (Hagy. AD960)

Béla lengyel segítséggel kisöpri az országból András bajorbarát udvartartását. Történészeink mindenáron az „ausztriai” Mölk várába küldik Ernő osztrák örgróf védelme alá, de mi tudjuk, hogy odaát már Szvatopluk az Úr, ráadásul azt is tudjuk, hogy Ernő a bajor Nordgau grófja. Egy lehetséges megoldás az, hogy a Duna szűk völgye továbbra is bajor felségterület. A bajorok és Ernő ebben az időben a csehekkel harcolnak.

Béla herceget december 6-án Székesfehérvárott megkoronázzák.

Pitten környéke Hungária szerves része.

I. sz. 1072 körül (Hagy. AD 882)

Béla „békésen kormányozta az országot, ellenség nem zaklatta, nemzetének javait gyarapította. Egyebek közt okosságának adta bizonyosságát abban, hogy pénzt veretett, nagy érmekeket színtiszta ezüsből, és az eladó portékák árát szabott mérték szerint bölcsen intézkedő elme igaz méltányosságával állapította meg. Nem tűrte, hogy a kalmárok és pénzbevéltők átkos, fősvény mohósága fölös hasznot szerezzen az együgyű és paraszti emberektől”.²⁹

Ellenünk áskálódó finnugor történetírásunk nem szereti az ilyen krónikás véleményeket, kiigazít: „*Béla király pénzverése nem szolgál rá arra a kedvező képre, amelyet erről a magyar krónika rajzolt.*”³⁰

I. sz. 1073. év (Hagy. AD 883)

Béla uralkodásának harmadik évében számomra érthetetlen balesetet szenvedett, „Dömösön összezúzódtott beomló trónján; teste gyógyíthatatlan betegségbe esett; az ország néminemű dolgai miatt félholtan vitték Kanizsva patakjához; ott távozott el a világból”.³¹ Az általa alapított szekszárdi bencés kolostorban temetik el.

A nagyhatalmú Liutbert mainzi érsek és környezete elhatározza, hogy Salamonot visszasegítik Hungária trónjára.

Ezután következik a tíz éves Salamon visszatérése Fehérvárra. Krónikánk a német császárt is említi, de olyan nem volt, csak egy 13 éves burgund trónörökös, aki Mainzban tartózkodik.

Finnugor történetírásunk minden adandó alkalommal hűbéresküt tesz egy kitalált német császárnak, de remélem, hogy miután kihúztam a szőnyeget a német császárok alól, megalázkodási kényszerük előbb-utóbb kikerül a tankönyvekből.

Mozgalmas éve volt ez a kronológusoknak, hiszen augusztus hónapban a gyermek Henrik gyámjai Mainzban elhatározták, hogy Salamonot visszasegítik Magyarország trónjára.

Semmi harc, szeptember 11-én Béla meghal, Béla fiai – Géza, László és Lambert – szeptember 27. előtt Lengyelországba menekülnek. De szeptember 27-e után Géza herceg és öccsei lengyel segítséggel visszatérnek Magyarországra. Salamon király a nyugati határra (Moson várába) menekül.

Hihető egy ilyen történet? Úgy szokták tanítani, hogy lengyelek a németek hűbéresei ebben az időben. Ilyen gyorsan át lehet kelni a Kárpátokon oda és vissza? A 13 éves Henrik a „mainzi gondolat” megszületésétől számított pár héten belül Fehérváron koronáz?

Teljes képtelenség, csak a birodalmi történészeknek hajbókoló finnugor történelmeink kitalációi.

I. sz. 1074. év (Hagy. AD 884)

Mindenesetre ebben az évben a 11 éves Salamon király és Géza herceg a főpapok közvetítésével Győrött kibékül, majd a húsvéti ünnepeket Pécsen ülik meg. Géza az ország egyharmadának az ura lesz. A gyermek Salamon helyett Judit uralkodott. A pénzügyi reformnak nevezett pénzrontással folyamatosan fosztogatta az országot. A „kigazdálkodott” ezüst Mainzba került.

A Tulln folyó közelében Mons Comianusnál Károly császár tanácskozást tartott Szvatoplukkal és főembereivel, akik esküvel bizonyították hűségüket. (Vastag Károly 881 és 887 között császár.)

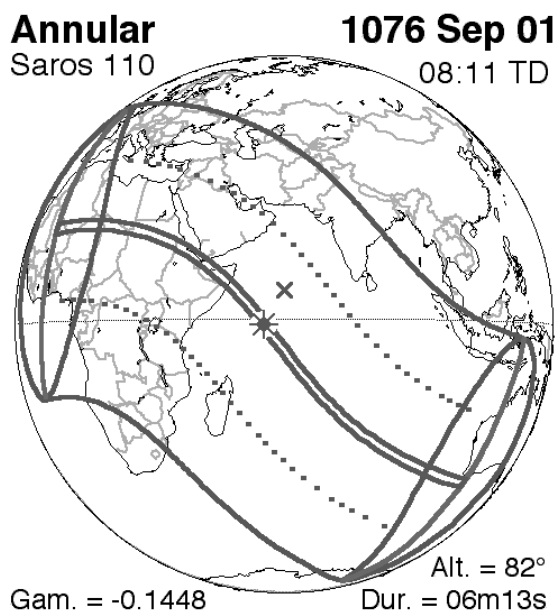
A fiatal Szvatopluk

I. sz. 1076. év (AH 269 = Hagy. AD 882 és AD 886)

(A négy év eltérés az arab időszámítás 33 évenként 1 napévet generáló rendszeréből adódik.)

Ebben az évben tarthatunk egy csillagászati ellenőrzést, hiszen Tabari napra pontosan megadott egy napfogyatkozást (AH 269, Muharram 29). Az UNT szerint ennek AD 882 aug. 17-én kellett volna látszania, de nem látszott.

A Hungár naptár szerint minden stimmel, 200 holdév eltolódással később. i. sz. 1076. szept. 1-jén jól látszott például Egyiptomban is.

I. sz. 1077. év (Hagy. AD 887)

Zvonimir (Zolomer) horvát király, Géza herceg sógora, hungár segítséggel harcol a karantánok ellen. Rettenetes úr az idő, hiszen azzal lehet mindenféle pongyolaságot kiszúrni.

Az UNT szerint *Zvonimir nem a karantánokkal, hanem Domenico Contareno velencei dózséval harcol*. Sajnálatos módon Domenico Contareno még négy évvel Zvonimir trónra kerülése előtt meghal.

Sorry...No comment...

I. sz. 1078. év (Hagy. AD 888)

KEZDŐDIK A HUNGÁROK MÁSODIK BEJÖVETELE

Feszty Árpád A magyarok bejövetele

Előszó a magyarok bejövételéhez

A magyarok (Árpád népe) bejövetelére vonatkozóan elegendő külföldi forrással rendelkezünk, amelyből megállapítható, hogy honnan, mikor érkeztek, és az etnikumukra is van elegendő utalás. A 14. századra is igaz volt, hogy a történelmet a győztesek írják, illetve íratatják a legyőzöttekkel. Miután egy század leforgása alatt az uralkodó ideológia – a kereszténység – és a hungár nyelv is magába olvasztotta a katonai győzteseket, elkészült a két nép (a hun és a magyar) egymásba kapcsolódó őstörténete.

A 13. századra kialakult a homogén hungár nyelvű, de magát büszke szabad magyarnak tekintő és nevező vezető réteg (nemesség), akik, amint az Aranybulla mutatja, a kezdetektől nagy beleszólással bírtak az ország dolgába.

A 12. század közepéig Hungária királyai nagyon kevés ráhatással bírtak még a külföldi akcióikra is. A 13. század elejétől, amikor III. Ince vaskézzel uralma alá helyezte a keresztény világot, az egyház és a mindenkori király hatalma növekedett.

Visszakanyarodva a történetírásra, Kálti Márk, de más sem engedhette meg magának, hogy a magyarok és a hunok (hungárok) közötti harcokról, összecsapásokról írjon. Ennek ellenére Hungária királyai történetéből nem hagyhatta ki azokat az eseményeket, amely a két nép szimbiózisához vezettek. Egy ilyen történetben nem lehetett megírni, hogy a besenyők üldözték el őket Etelközből, de azt sem, hogy a cserhalmi ütközet lányrablója nem kun volt, hanem magyar.

A kunt, de még a galád besenyőt is szabad volt folyamatosan pogányozni, ez, a végső soron győztes de már rég keresztény magyarra (önmagunkra) vonatkoztatva visszatetszést okozott volna.

Mint ahogy visszatetszést fog ez okozni sok olvasóban ma is, aki nem tudja elképzelni, hogy Árpád népe egy türk nyelvet beszélt.

Ha nincs a Hungár naptár, a 200 éves időcsúszás kiderítése, az idők végeztéig sem sikerült volna senkinek észrevennie, hogy **(Szent) István előbb született, mint Árpád vezér, és első koronás királyunk nem Árpád ükunokája.**

Ezek után már nem kell többet védekeznie sem Szabó Károlynak, sem másnak az ügyben, hogy:

„Igaz-é, hogy a kárpátalji felföldet nem Árpád, hanem Szent-István foglalta el?” (Századok, 1868)

Egy csapásra vége lett a finnugor hanti-manysi elméletnek, hiszen nem Árpád és népe hozta akkor 2000 éves nyelvünket, hanem az itt volt a Kárpát-medencében.

A kutatás iránya megfordul, a hanti-manysiknak kell választ adniuk, hogy hol ismerkedtek meg nyelvünkkel, feltéve, hogy ez még érdekes lesz-e valakik számára...

De folytassuk az év eseményeivel!

Hungária királya a 14 éves Salamon, az ezüstszivattyú működik, és ekkor a „pogány kunok” – áttörvén a határerődítéseket – a Meszes-kapu felső részénél betörték Hungáriába. A mélyebben érdeklődő történészt mellbe vágja a helyzet; Pogány kunok? De hogy kerülnek Hungáriába? Úgy tanultuk, hogy az oroszok még a 10. században legyőzték, szétverték a Kazár Birodalmat, kóborló nomád lovasok még itt-ott veszélyeztethetik a kereskedelmi útvonalakat, de Hungáriát megrendíteni képes hadsereg honnan kerülhetett elő? Ráadásul vezérük neve olyan ismerősen cseng... Gyula!

Makk Ferenc jól érzékelte, hogy „ebben az időben a nomád – besenyő, úz, kun – támadások a magyarság létét veszélyeztették, ezért az ellenük való harc a Magyar Királyság fontos feladata lett”.³²

Ahhoz, hogy valamilyen elfogadható magyarázatot adjunk erre az elemi erejű betörésre, ki kell találni egy orosz vegyes hússalátát.

Mondjuk az úzok most is, nem csak 890 táján megtámadják a besenyőket. De, hogy ne hasonlítson a 190 évvel korábbi szituációhoz, kapcsoljuk be a majd 100 év múlva megjelenő kipszak-kun törzsszövetség mindent elsőprő támadását. Az úzokat fűszerezzük meg egy kis torkkal, így képezzünk úz-tork törzseket. No most, ha ezekre rátámadnak a 190 éve illegálisan élő besenyő és bolgár maradványok, ember legyen a talpán, aki kiismeri magát.

„Sajnos túl kevésbé ismerjük e nomád betörés körülményeit ahhoz, hogy kapcsolatba tudjuk hozni a bizánci külpolitikával, amelynek bevált húzásai közé tartozott a nomádok mozgósítása szomszédai ellen.”³³

Az UNT szerint a „kunok” végső soron besenyők, a vezér az nem Gyula, hanem törzsének megnevezése, és már vagy 190 éve háborítatlanul legeltetik nyájukat Moldvában.

A pogány „kunokat” a király és a hercegek egyesült erővel legyőzik. Ehhez a csatához (cserhalmi) kapcsolta a legendás hagyomány Szent László győzelmét a leányrabló kun felett, ami a középkori magyar festészet egyik kedvelt témája lett.

Állításom végtelen egyszerű: kronológiai okok miatt a „pogány kunok” az első magyarok, akik Erdélybe érkeznek. Az év, a Krisztus utáni 888. év, a nyugati krónikások ezt 889-re teszik, de ekkora tévedés megengedhető nekik. A krónikában egy nagyon fontos szál segíti a tisztánlátást. Az elrabolt leány kéri Szent Lászlót, hogy ne ölje meg elrablóját. A folytatás még egyszerűbb: Gyulának volt egy Sarolt nevű igen szép lánya, akit Géza herceg (nem fejedelem!) törvényes feleségül vesz. Ebből a házasságból születik az első „magyar” nevű herceg, Álmos. Ne várjuk azt Káldi Márktól, hogy részletezni fogja füllentését, a „pogány kunok” betörését, mert Ő a keresztény magyar királyok történetének ismertetésére tett ígéretet műve előszavában.

Ebben az esetben jobban hihetünk a kortárs íróknak, akik Hungária környezetében éltek.

I. sz. 1079. év (Hagy. AD 889)

Az évről évre író *Auctarium Garstense* a 889. évnél már jelzi a Szkítiából kivonuló magyarok betörését Pannóniába.

Regino évkönyve szintén a 889-es évre teszi a „gens Hungarum” érkezését Pannóniába és Avariába. Jól tájékozottságára jellemző, hogy a nyugati írók közül egyedül nevezte meg helyesen kijövetelük okát, ti. a besenyők támadását.³⁴

A *Képes Krónika* sem tud mást írni, csak eddig másképp olvasták. Nagyon világosan arról tájékoztat, hogy a magyarok (Magori) hosszú vándorlás után Hungáriába érkeznek. (Nem Magóriába!)

„...azután átkeltek a havasokon és egy olyan tartományba érkeztek, ahol rengeteg sast láttak; és e sasok (régi magyar nyelven „besék”!) miatt nem maradhattak ott, mert a sasok – mint a legyek – szálltak le a fákról és föl zabálták barmaikat meg lovaik azt.”

Számításaim szerint ebben az évben születik Álmos herceg. Feltételezhetően féltestvére Kálmán, akit még a Loozi Zsófia szült, 8 év körüli gyermek.

I. sz. 1080. év (Hagy. AD 890)

Az évre vonatkozó források áttekintése:

a) A 890-es évre vonatkozó Regino bejegyzés:

„Az úr megtestesülésének 890. évében Arnulf király átengedte Zuentibolchnak, a marahai szlávok uralkodójának a csehek ducatusát – akiknek addig saját nemzetükből való uralkodójuk volt és a frank királyoknak tett hűségesküket sértetlenül megőrizték –, mivel ő (tudniillik a király) már uralkodása előtt szoros kapcsolatban volt vele, végül ágyasától származó fiát megkereszteltette, és nevéről Zuendibolchnak nevezte el. Ez a dolog nagy viszályra és pártütésre adott okot. A csehek ugyanis régóta őrzött hűségüket megszegték, másrészt Zuendibolch, észlelve, hogy a másik királyság elnyerése folytán ereje nagymértékben megnőtt, elbizakodva fellázadt Arnulf ellen. Amint erről Arnulf tudomást szerzett seregével betört a marahák országába, és mindent, amit csak a városokon kívül talált, a földdel tett egyenlővé. Végül pedig, miután már a gyümölcsfákat is tövestül kitépték, Zuentibolch békét kért és azt fia túsul adásával, ha későn is de kiérdemelte.”

(Zuentibolch = Zwendibolch = Szvatopluk)

b) A *Fuldai Évkönyvek* magyar történet szempontjából fontos utolsó részét, a 887–901. évi eseményeket már nem Fuldában, hanem Bajorországban írták, s így e részek írója közvetlen értesülésekkel rendelkezett a birodalom keleti határán történő eseményekről.³⁵

„Annales Fuldenses, 890.

A negyvennapos böjt idején a király Pannóniába érkezve tartományi gyűlést tartott azon a helyen, amelyet vulgárisan Omuntesperchnek hívnak. Ott az említett fejedelem egyebek mellett kitartóan közbenjárt a királynál a pápa kérésére azért, hogy Rómában keresse fel Szent Péter házát, és megmentve az itáliai országot a keresztény bajoktól s a pogány veszedelemtől – saját teendőit háttérbe szorítva – kormányozza azt. A király azonban, mivel országában megnövekedtek gondjai, elutasította a kérést – jóllehet nem szívesen.

c) Évkönyvi bejegyzések a 890-es évre:

„Annalista Saxo, 890.

Arnulf király Zuentibolchnak, a marahai szlávok fejedelmének adta a cseh ducast... Zuentibolch a másik királyság birtoklásától elbizakodva fellázadt. Arnulf segítségül hívta a magyarok elvetemült népét... Arnulf a magyarok segítségével legyőzte Zwendibolchot, seregével Morvaországba ment, és mindent elpusztított, amit a városon kívül talált. És miután már a gyümölcsfákat is gyökerestül ki tépték, Zuentibolch békét kért, és fia túsul adásával végül kiérdemelte azt.

Herimanni Cchonicon, 890.

Midőn Arnolf király Pannóniában különböző ügyekről tanácskozott, Zuentibald morva fejedelem a pápa megbízásából sürgősen kérte arra, hogy Rómába menjen, és Itáliát szabadítsa meg a zsarnoktól, saját uralma alatt tartva. A király ezt egyéb ügyektől akadályozva elodázta.”

A források értékelése:

Miután Regino előző évi nagy horderejű bejegyzését megtette, alapos történetészre valló körültekintéssel megvizsgálja, hogyan reagálja le az előállt helyzetet a kor két legfontosabb politikai személyisége, Arnulf és Szvatopluk.

Az eredmény szoros szövetség, Arnulf részéről a csehek dukátusának feláldozása (Szvatopluk javára) árán. Teljes mértékben tisztában voltak a kialakult helyzettel.

Az UNT szerint *a magyarok az AD 890-es évben békésen legeltetik lovaikat a Don vidékén.*

A *Képes Krónika* szerint Erdélyben rendezkedtek be, hét földvárat építettek, hogy abban őrizték feleségüket és holmijukat, és egy darabig ott maradtak.

I. sz. 1081. év (Hagy. AD 891)

Ebben az évben teljes a forráshiány a térséggel kapcsolatban. Arnulf a karácsonyt Ulmban tölti, és innen indul keletre (délkeletre) a Szvatopluk találkozóra. A forráshiány miatti csendet kihasználva én 100 ezer főre teszem a betelepült magyarok (türkök) számát családtagjaikkal együtt.

Az őshonos hungárok (hunok) lélekszáma sokszorososan meghaladta a magyarokét, ennek következtében az akkor már legalább 2000 éves hungár nyelvünk maradt továbbra is sziklaszilárdan anyanyelvünk.

Más a helyzet önelnevezésünkkel, hiszen a feudalizálódó Hungária az elmúlt 30 évben két súlyos „pogánylázadáson” esett át.

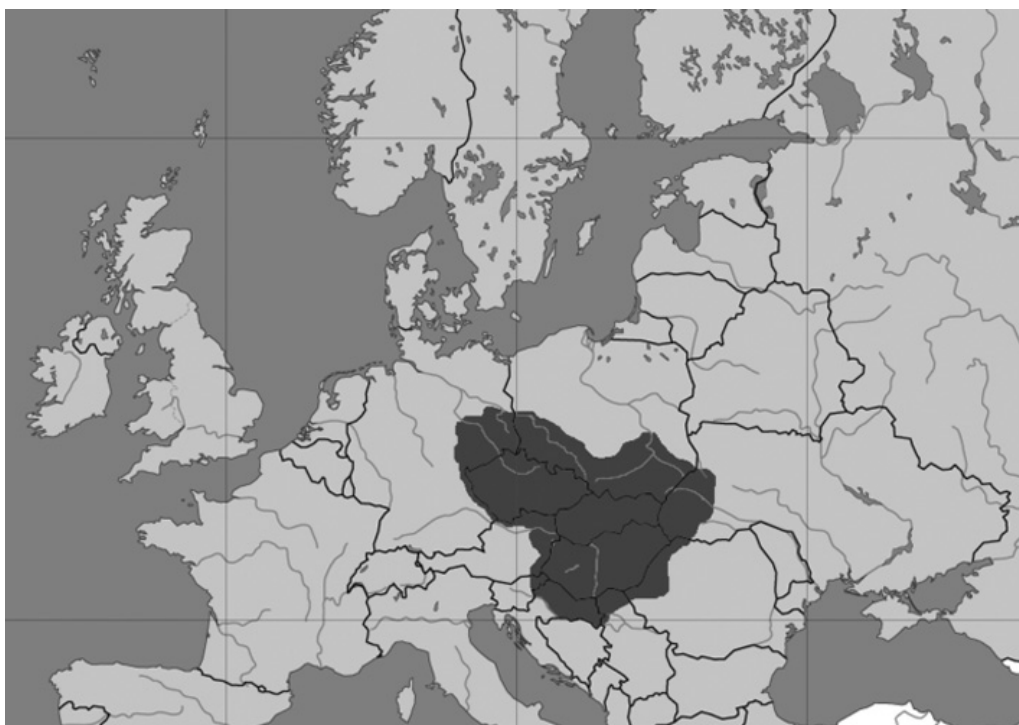
A szintén büszke szabad hungár nehezen viselte el a nyugatról importált, az egyházzal megideologizált új rendet, amelyben már a szabadság szikrája is meg-

szűnt. Új helyzetet teremtett a szabad magyarok érkezése, akik katonailag megmutatták, hogy mit tudnak, de volt bennük olyan diplomáciai érzék, hogy szövetségre léptek a dukátus hercegével, Gézával, s a szövetséget Sarolta házasságával pecsételték meg. A régi szabadságra vágyó hungárnak a minta a szabad magyar lett, katonáskodással ideig-óráig (vagy ötven év) el lehetett kerülni a jobbágysorba kerülést.

Tudományosan ezt úgy szokták mondani, hogy a „társadalmi mimikri” arra készítette a hungárokat, hogy hasonuljanak a győzőhöz, felvegyék a hódító nevét, és magukat hasonló néven *magyarnak* mondják. Természetesen nem azonnal. Bármennyire szeretnék elhitetni velünk, hogy a 11. században is a nyelv volt az etnikum meghatározója, én nem hiszem el.

Ezt a hirtelen keletkező óriási szabad katonai kapacitást azonban valahol le kellett vezetni, ez volt Hungária királyainak is az érdeke.

Ennek, az akkoriban magát Atilla népének tartó királyságnak voltak 70 évre visszamenő sérelmei, nemcsak Hungárián belül, hanem határain kívül is. Nagyon jól tudták, hogy a Lajtán túli részek egészen a Sur és Inn folyókig Nagy Károly előtt birodalmukhoz tartoztak.

*Nagymorávia,
Sötét kitalált flekk a 9. századi Európa testén, amely az egyik legfontosabb érv volt Trianonban*

A magyarok érkezésének pillanatában Pozsonytól nyugatra a Duna völgy 50 kilométeres sávja Bajor fennhatóságnak számított, ahol a német nyelvű papság közreműködésével előrehaladott állapotban volt az avarok nyelvi asszimilálása, és rabigába hajtása.

„Nagymorávia” északi tartománya Marharii földje (a Morva folyó középső területe) óriási mennyiségű avar régészeti lelettel bizonyítja, hogy kik is éltek ott valamikor. (Avar régészeti leleteket csak ideig-óráig lehet szláv morvának minősíteni.)

„Nagymorávia” déli tartománya „Marahensium”, a mai Stájer tartomány is korábban az Avar Birodalomhoz tartozott Karantániával egyetemben. Így egy cseppet sem kell csodálkoznunk azon, hogy a magyarok támadásainak célpontjává váltak ezek a területek.

I. sz. 1082. év (Hagy. AD 892)

Nagyon jól dokumentált az év, tudjuk, hogy Arnulf bajor király az év elején Salzburg és szülővárosa – Moosburg – érintésével megérkezett a karantániai Hengisfeldbe. Szvatopluk az előzetes értesítés ellenére sem jelent meg „hűbéruránál”. Gyors mérlegelés után úgy döntött, megtámadja Szvatopluk országát. Arnulf tudta, hogy a magyarok nem Etelközben legeltetnek, ezért gyorsan fel tudta kérni őket egy kis morvapusztításra. A hadjárat sikere kétséges, hiszen a következő év eseményei azt mutatják, hogy Arnulfnak ügyel-bajjal sikerült hazatérnie Bajorországba.

Számításaim szerint a magyarok katonai erejére támaszkodva Géza lett Hungária királya.

Salamon Pozsony várába menekült.

Amit itt írok az az én történelmem, amit állítok, személyes, az én véleményem. Senkinek nem adatott még meg előttem, hogy a Hungár naptár időrendje segítségével rekonstruálhassa a korabeli történéseket.

Kénytelen vagyok én is „kitalálni”, hiszen nem voltam ott, de igyekszem a források segítségével megbizonyosodni afelől, hogy az, amit kitaláltam, biztos alapokra épül. Bírálóim tekintsék úgy, hogy az én „kitalációim” is részben személyes vágyaim tükröződéseként is felfoghatók. Legnagyobb segítségem természetesen a helyes idő.

A helyes idő ismeretének hiánya egyszerűen megakadályozta az előttem kutatókat a helyeshez közeli eredmények elérésében. A 190 évvel eltolt történelmi rétegek között próbáltak lavírozni. Hungária királyait sosem létezett római pápakkal szinkronizálták, annak ellenére, hogy azok a „források” bölcsen hallgat-

tak a pápák személyéről. Így nem vették észre, hogy a türk magyarok Hungáriába a hunok országába érkeztek, és bár tudták, hogy a Kárpát-medence nem lehetett „Nagymorávia” nem tudtak komolyabb érveket felhozni a kisantant áltörténészek ellen.

Biztos vagyok benne, hogy történelmi építményemnek csak a váza, elsősorban időváza lesz maradandó, de ez így van jól, hiszen egyedül képtelenség megbirkózni az 500 év alatt felgyülemlett hamisítványtengerrel.

Az utánam jövő történészeknek bizony önkritikát kell gyakorolniuk, hiszen amit műveltek voltaképpen nem tudomány. Sajnos a csillagászok, pontosabban az archeoasztronómusok is kénytelenek lesznek ugyanezt elismerni.

A lényegen túl vagyunk, a továbbiakban csak a kronológiai vázra koncentrálok.

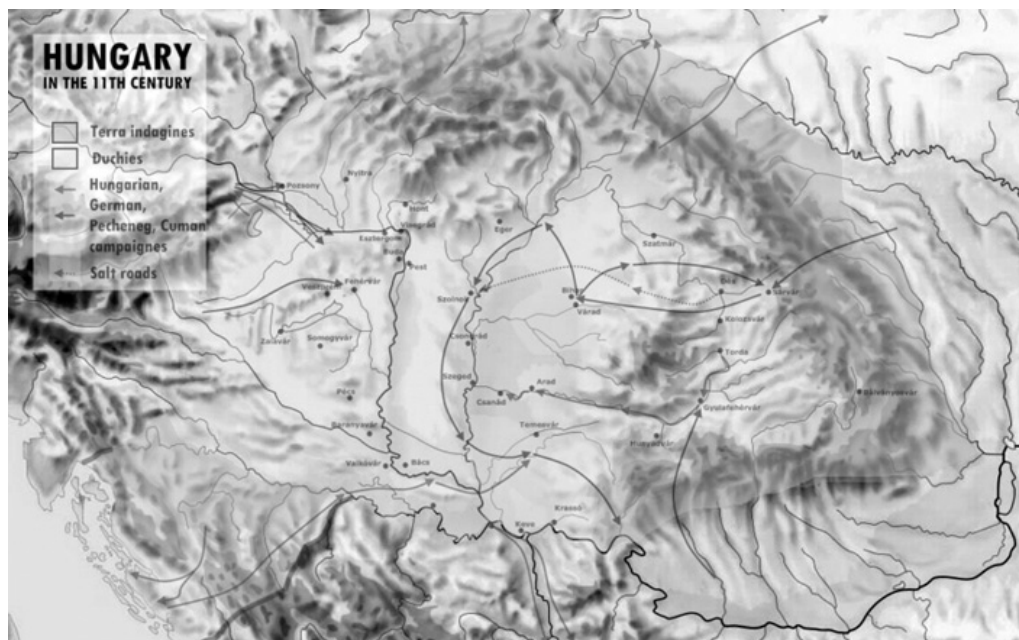
I. sz. 1083. év (Hagy. AD 893)

Egy kudarcba fulladt bajor támadásról tudósítanak a krónikások. Igaz Szvatoplukról nincs hír, de a morvák országában élt bajor nemesek közül sokakat megöltek.

Szvatopluk még életében fiait látja el tanácsokkal

Ez csak egyet jelent számomra, a morvák megértették, a szerencse forgandó, hogy változott a történelmi helyzet. Sokuknak valószínű eszébe jutott, hogy ő tulajdonképpen csak egy elasszimilált avar. Frizurája kiigazításával ezt környezete számára is felismerhetővé tette.

Hungária a 11. században

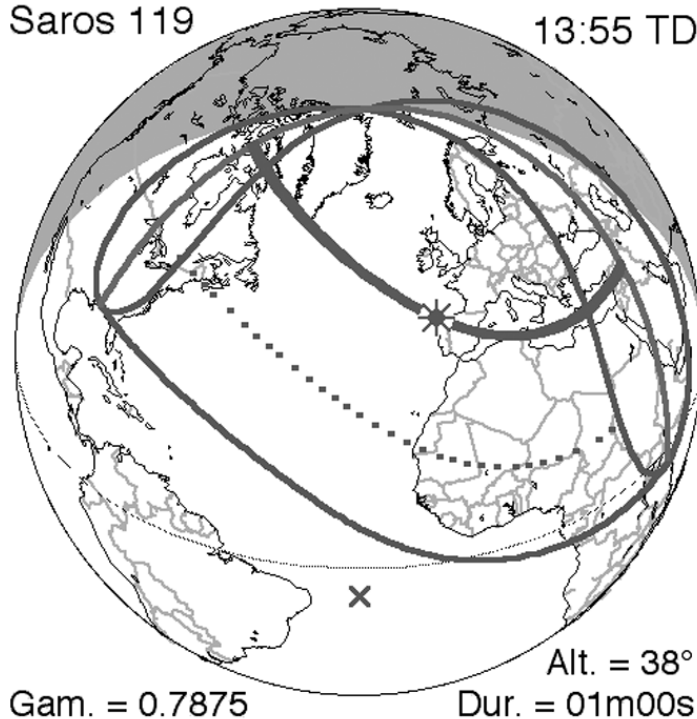
I. sz. 1084. év (Hagy. AD 894)

Erre az évre szokás tenni Szvatopluk halálát, ami egyáltalán nem biztos. Végző soron valamikor meg kellett halnia. A *Fuldai Évkönyv* szerint a Duna mentén nagy disznóságokat műveltek a magyarok. Öreg férfiakat, nőket gyilkoltak, a fiatal nőket magukkal hurcolták országukba. (Feltételezhetően feleségnek.) Nagyon fontos kronológiai hír, hogy Leó császár követe megérkezett Regensburgba.

Ehhez az évhez köthetően feljegyezték egy napfogyatkozást, amely Leó második évében látszott. A pontos dátum: i. sz. 1084. október 2.

Annular
Saros 119

1084 Oct 02
13:55 TD

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

A déli vidéken ekkor volt egy magyar–bolgár háború, amelyben minkét oldalon nagyon sokan haltak meg. A *Képes Krónika* is megemlékezik a Nándorfehérvár környéki összetűzésekről, igaz besenyők is tevékeny résztvevői az eseményeknek. Kazár vezér említése a magyar krónikában csak megerősíti Konstantin császárt abban, hogy kavarak is érkeztek a magyarokkal.

Az UNT szerint ekkoriban már nincs Bolgária, Hungária királysága közvetlenül Bizánccal határos.

A magyar krónika Salamon és Géza közötti harcait kronológiailag nehéz értelmezni, de a következő nagyon fontos bejegyzés nem lépte túl akadémikusaink ingerküszöbét:

„Ekkor a biszenusok (besenyők) közös akarattal arra kérték Géza királyt, hogy ajándékozza meg őket szabadsággal, s akkor ők teljesen megfékezik Salamon király támadását, úgyhogy ki sem mer jönni Mosonból, és Pozsonyból Hungária zaklatására. A „biszenusok” (tehát a turk magyarok) Zoltán nevű vezérükkel együtt Salamon király ellen lovagoltak”

A *Képes Krónika* lábjegyzetéből azt tudhatjuk meg, hogy a Zoltán névben az arab szultán köznév őrződött meg, ahonnan végső fokon a magyar Zoltán név is származik.³⁶

I. sz. 1085. év (Hagy. AD 895)

Regensburgban birodalmi gyűlés volt, ahol a csehek visszatértek a bajor nép fennhatósága alá. Érdemes megjegyezni, hogy a cseheknek eddig az időpontig, azaz i. sz. 1085-ig nem volt önálló királyságuk, bizonyos megkeresztelkedett fejedelmek irányították vad törzseiket. Ebben az évben Spitignevo és Witizla Arnulf király elé járult és a királyi hatalommal megbékélve alávetették magukat fennhatóságának.

A *Fuldai Évkönyv* szerint ez a bolgár–magyar háború éve, amikor bizánci felkérésre és segítséggel a turk magyarok legyőzik Simeont. Ebben az évben a bolgárokkal harcoló magyarok fejedelme Liüntika, Árpád fia.

„Nagymorávia” déli része, *Marahensium* meghódol a magyaroknak, Braszláv a karantániai Moosburg védelmére rendezkedik be.

Ernest (Ernö) örgróf fia, Liutpold, Regensburgban mutatkozik.

Számításaim szerint ebben az évben hal meg teljesen váratlanul Géza. A keresztény Hungária erejét mutatja, hogy testvére, (Szent) László át tudja venni az ország irányítását, a nyomasztó turk magyar jelenlét ellenére. Az „elegantissimus rex” vitathatatlanul Hungária legnagyobb királya volt.

A kronológiai zavar miatt senkinek nem jutott eszébe, hogy az ország nádora Sarolt édesapja Gyula.

Szent László hermája

László törvénykönyvében **szabályozza a nádor bíraskodását**, aki a betelepült szabad magyarok legfőbb ura, és bírója.

László törvénykönyve kiemelten foglalkozik az emberölés büntetésével, és szigorúan bünteti mások házának a megtámadását.

Nem a „Szent István halálát követő négy évtizedes belháborúk” eredményezték, hogy a tulajdon tiszteletben tartása megszűnt, hanem a teljesen más mentalitású turk magyarok beköltözése. Ők nem is nagyon érthették a hungárok európai mentalitását az emberek és a tulajdon viszonylatában.

Ha elfogadnánk Györffy ezen nézetét, akkor I. András, I. Béla és Salamon uralkodásának idejét anarchiánk kellene minősíteni. Szerencsére nem minősíti senki a tihanyi apátság alapítása körüli időt a bizonytalan jogrend korának.

A kutatók sehogy sem tudták megérteni azt, hogy miért büntetik László törvényei az uralkodó osztály, a szabadok által elkövetett, lopást, ház és birtokeltulajdonítást, hiszen egy szabályos hűbéri rendszerben, amely Szent István óta felépült Hungáriában, nem lehetséges. (Akkor az nem hűbéri rendszer...)

László törvényeivel megálljt parancsolt az ország lakosaink fogságba ejtésének. A törzsi, nemzeti kötelekben élő, népes szabad magyarok ragaszkodtak a nomádizmushoz. A szabad nomád számára nem volt gyűlöletesebb dolog, mint a rákényszerülés a földművelésre és kötött települési rendre, nem volt fenyegetőbb veszedelem, mint hagyományvilágának feladása. Az etelközi hazáját feladó, a besenyők elől elmenekülő turk magyarok idegen szolgálkat nem hozhatták magukkal. Márpedig a nomád struktúrában is szükség van az idegen szolgarétegre, amely a téli szállások körüli földművelést is elvégzi.

Lászlónak volt ereje és ráhatása a nádoron keresztül törvényei tiszteletben tartására, de a turk magyaroknak szüksége volt a szolgarétegre is. A külföldi zsákmányszerzést László nem korlátozta, így a turk magyarok szolgálai nem az őslakos hungárok, hanem a kalandozó hadjáratokból hazahurcolt foglyok lettek.

(Szent) László országából nem kellett menekülnie sem Kálmánnak, sem Álmosnak, sem az özvegy királynénak, Saroltnak.

Az UNT szerint *az özvegy királyné talán reménykedett, hogy „bizánci szokás szerint” Géza öccse László feleségül veszi, de László „nyugati szokás szerint” nősült.* A sváb herceg, Rudolf, Adelheid nevű lányát vette feleségül, nem sokkal hatalomra jutása után.

Mi az, hogy hatalomra jutás?

Úgy tanítják, hogy hungár királlyá csak koronázás által lehetett válni. Lászlót nem koronázták volna meg Szent István koronájával?

Bizony nem! Lászlót választották, de nem koronázták. A krónika késői, legendás betoldása szerint azért nem, mert „égi koronára” vágyott. Nagyon jól érzékelik a kutatók, hogy Géza néhány évvel korábban nyert koronájának személyi

vonatkozásai olyan mértékben köztudottak voltak, hogy az egyenesen elriasztotta a magabiztos Lászlót annak elfogadásától.

Nézetem szerint Szent Koronánkat Leó pápa (Hagy. AD 847–855) küldte István királynak, és egy Rómában működő bizánci ötvösműhely remekműve. Az aranyművesek egybehangzó véleménye szerint a korona egységes aranyműves alkotás. Bizáncban nem készülhetett, ennek ellentmondanak a latin nyelvű zománcképek.

Az aranyműves-vizsgálat igazolta, hogy a korona keresztpántja nyolc apostolképpel készült, és lehetett Szent Istváné. Ennél sokkal fontosabb az, hogy elkészülte után, később, három új képet illesztettek, nem a legszebb módon az abroncs hátuljára.

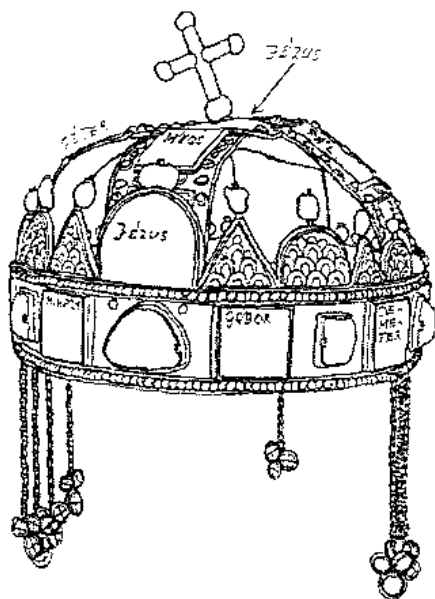
Az alaposabb vizsgálatok kiderítették, hogy a fiatal Konstantin képét hordozó aranylemez foglalatja sérült, amely azt jelentheti, hogy a foglalatban Konstantin képe előtt már volt egy kép. Ugyanez mondható el a „Géza-képről” is, mert a foglalatba igazítás céljából kénytelenek voltak a képből levágni. A szakértők még azt a véleményüket is megkockáztatták, hogy a két lemez nem egyszerre, és nem azonos technikával került koronánkra.

A Dukász Mihály görög császárt ábrázoló ún. Dukász-lemezt magassága miatt nem is tudták úgy befoglalni, mint a korona többi 26 képét. Az a tény, hogy a Dukász-lemezt a Tamás-lemezen és pánton át szegecselték fel, azt jelenti, hogy ez a kép csak azután került fel a koronára, miután az abroncs és a keresztpánt már együtt volt, vagyis a korona elkészülte után. Ez a kép is másodlagos a koronán.

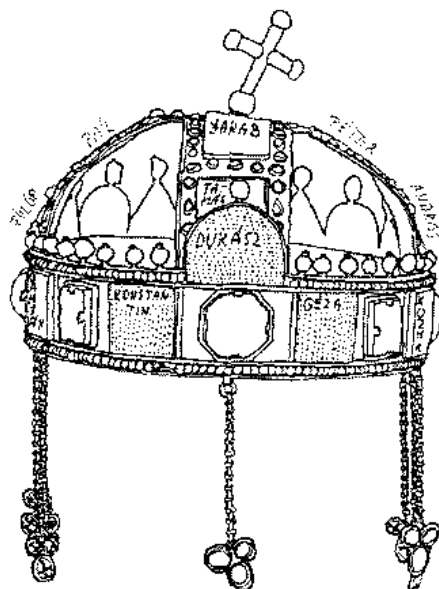
A magyar királyság története szempontjából a „Géza-kép” felirata nagyon fontos, hiszen Gézát „Turkia” hű- vagy hívő királyának nevezi. Az i. sz. 1082-es évnél említettem, hogy Géza a turk magyarok erejére támaszkodva szerezte meg az egyeduralmat, Sarolttal kötött házasságát pedig a turk magyarok követelésére az éppen trónon ülő, egyébként nagyon jelentéktelen Dukász Mihály „törvényesítette”.

Hungáriát korábban, Géza előtt soha senki nem hívta Turkiának, de 100 évvel később már a bizánciak is újból a korábbi Ungriosz kifejezést alkalmazzák Hungáriára.

Szent László, Géza halálakor volt olyan erős az országába beköltözött turk magyarokkal szemben, hogy megtagadhatta az átalakított korona elfogadását. Ettől még fennmaradt a hungár (turk) magyar „status quo”.

A magyar Szent Korona előlnézete

A magyar Szent Korona hátulnézete

I. sz. 1086. év (Hagy. AD 896)

Arnulf császár

Ebben az évben Arnulf lerucan Rómába, és állítólag Formózusz pápa császárrá koronázta.

Ehhez az évhez köthető László házasságkötése a sváb herceg Rudolf Adelheid leányával.

Ma úgy tanítják, hogy Rudolf székhelye Goslarban van, de én ezt nem tudom elfogadni.

IV. Henrik sem lehet német király, mivel még nem létezik Németország.

IV. Henrik

Hamis, de eredetinek tartott császári pecsétjeit mellékelem, amelyek nagyon egy kaptafára készültek:

Természetesen német-római császár sem i. sz. 1084-től, mert ebben a csillagászati évben éppen Arnulf a császár.

IV. Henrik, aki Judit testvére és Poitoui Ágnes fia nagy valószínűséggel egyszerű frank herceg. Mindenesetre Rudolf Henrikkel háborúzik, váltakozó kimenetellel. Mondhatnám, hogy a Kárpát-medencében folyamatban van a turk magyarok beilleszkedése, de ennél sokkal bonyolultabb lehetett a helyzet.

A krónika azt írja, hogy Szvatopluk megölését követően hat éven át fegyvereik és lovaik feljavításával törődtek. Az UNT szerint *is ezek az évek az ideiglenes berendezkedéssel teltek el.*

I. sz. 1087. év (Hagy. AD 897)

A *Fuldai Évkönyv* nagy éhínségről számol be. Arnulf császár Regensburgban tartózkodik, ahol a csehek követei keresik fel, és a morvák zaklatásairól tájékoztatják. Számításaim szerint László ekkor záratja Salamont a visegrádi várba.

Salamon rövidesen kiszabadul, és taktikát változtat. A turk magyarok ellenségeihez, a besenyőkhöz menekül, és Kutesk besenyő vezért küldi Hungáriába. A Felső-Tisza vidékén a betolakodókat szétverik. Nem tartom kizártnak, hogy a besenyők egy része a király zsoldjába szegődik.

Salamon tornya

I. sz. 1088. év (Hagy. AD 898)

A *Fuldai Évkönyv* morva belháborúról tudósít. A morvák a pápától püspököket kértek és kaptak. Liudprand történetíró szerint ebben az évben a turkok megjelentek Észak-Itáliában, felderítési, nem letelepedési szándékkal.

I. sz. 1089. év (Hagy. AD. 899)

A *Fuldai Évkönyvek* szerint a bajorok nehezen viselik a morvák függetlenségi törekvéseit. A bajor főemberek övéikkel együtt ismét hadjáratot indítanak, és a morvák vidékeit pusztasággá változtatják, majd hazatérnek. Ezzel párhuzamosan, egy időben a turk magyarok Itáliára támadtak. Kronológiai rendszeremben erre az évre esik István királyunk szentté avatása. Mivel teljesen zavaros ebben az időszakban a pápák uralkodásának rendje, még Hó-

man Bálint is kénytelen a következő formulához folyamodni: „István királyt és társait voltaképpen maga a nép avatta szentté, mert bennük vélte feltalálni követésre méltó vallásos és nemzeti ideáljait.”

Igaz, hogy Hóman szerint László VII. Gergelytől kért és kapott felhatalmazást, de én nem tudom elképzelni, hogy a pápa salerno-i száműzetésében a magyarországi ügyekkel foglalkozott volna.

Hangay szerint „a szörnyű küzdelem közepette is törődött az egyház kormányzatával. 1083-ban külön követet küldött Magyarországra...” A szentté avatás diplomáciai előzményeit nem ismerjük, mert VII. Gergely regisztrumkönyve e korból nagyon hiányos.

A pápa novemberben arról panaszkodott, hogy nagybőjti zsinatát IV. Henrik megakadályozta. Vajon, hol, mikor fogadta László követeit, és hogyan küldött követeket augusztus 20-ra, Magyarországra?

Igaz, hogy létezik egy VII. Gergely nevében írt kanonizációs levél, de egy ilyen levelet a 14. században is alkothatnak a már rögzült kronológia tudatában. Ez a levél ráadásul nem is személyre szólt, hanem általánosságban a magyarországi té-

rítés mártírjait és hitvallóit illette, további szentté avatások lehetősége rejtett benne.

Mai fogalmaink szerint ez egy biankó levél volt.

Henry, Portugália hercege

Könnyen rekonstruálható, hogy amennyiben ekkor felnyitották István kősírnját, amely a bazilika padozata, tehát talajvízszint alatt volt, abban csak csontokat találtak, a Szent jobb a gyűrűvel már hiányzott.

Nagyon fontos momentum, hogy Imre herceget nem avathatják szentté, hiszen éppen ebben az évben indul el 500 vitézével Saint Gilles vidékére, ahonnan édesanyja családja származott. Amennyiben az 1047-es évszámot fogadom el születési dátumaként, 41 éves volt.

Édesanyja származása révén burgundinak nevezett Henrik ábrázolása

Az i. sz. 1089-es évben a Felső-Tisza-vidékre kunok vagy besenyők törnek be, László hadával kiveri őket az országból.

I. sz. 1090. (Hagy. AD 900)

Az év legfontosabb eseménye, hogy a magyarok beavatkoznak a bajor–morva konfliktusba, miután az előző év végén meghalt Arnulf császár. Ebben az évben a bajorok Csehországon keresztül, azokat maguk mellé véve támadtak a morvák országára. Mindent tűzbe borítottak, majd sietve hazatértek. A magyarok, feltehetően a morvák kérésére, büntető hadjáratot szerveztek ősszel, átlépve az Enns folyót „szenvedést és azelőtt soha nem látott kárt okoztak”.

Ebben az évben Drinápoly környékén a besenyők soraiban harcoló Salamon valószínűleg életét veszti. Judit, Salamon özvegye feleségül megy I. (Herman) Ulászló lengyel fejedelemhez.

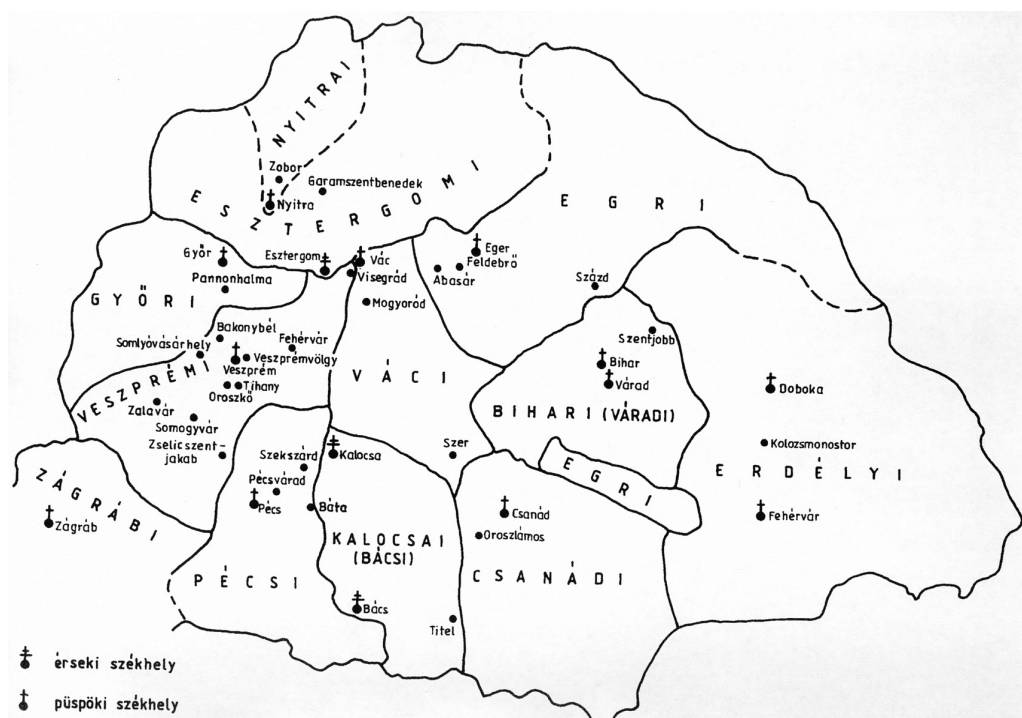
Az UNT szerint Jaromir prágai püspök, aki Szent László királytól támogatást kér II. Vratislav cseh fejedelem ellen, Esztergomban meghal.

El kell keserítenem a hagyományos nézetek képviselőit, a bejegyzéssel kapcsolatban, mert ekkoriban még nincs prágai püspökség! Majd AD 972, azaz i. sz. 1162 után.

I. sz. 1091. előtt

I. (Szent) László megalapítja a zágrábi püspökséget s azt a kalocsai érseki tartományba sorolja. A püspökség alapításakor Acha az esztergomi érsek, Gyula, Sarolt édesapja a nádor. A horvát történészek nagyon prüszkölnek az ilyen hírektől, ők majd csak Kálmánnal tudják elképzelni a közös magyar-horvát jövőt. Az egy cseppet sem zavarja őket, hogy a Száván túli terület nem Horvátország, ettől még bátran rajzolgatják a fantomidőben felségterületeiket egészen Eszékig.

Cselgű vezetésével besenyő sereg támad Bizáncra, de Drinápolynál vereséget szenvednek. Egyes nézetek szerint a besenyők soraiban harcoló Salamon ekkor vesztí életét.

Egyházszervezet Szent László korában

I. sz. 1091. (Hagy. AD 901)

Pontos forrásunk van arról, hogy a magyarok megrohanták a karantán bajorok országának déli részét. Boba Imre véleménye szerint a magyarok morva területen keresztül támadást intéztek Karantánia ellen. Karantániát a Dráva völgyén

felfelé haladva lehetett elérni. Arra vonatkozóan is van forrásunk, hogy a kalandozók egy része Tarvisiónál délnek fordult, és a Száva völgyén keresztül tért haza.

I. sz. 1092. (Hagy. AD 902)

Számításaim szerint tavasszal László király nővérének, Ilona horvát királynénak a hívására bevonul Horvátországba. (Horvátország az Adriai tenger mellékén van, fővárosa Knin.) Elfoglalja Tengerfehérvár kikötőjét, majd Álmos herceget, aki I. Géza és Sarolt házasságából született, megteszi horvát királynak. László királyi címébe pedig Pannónia mellé felveszi új hódításai – Szlavónia (Horvátország) és Moesia (Bosznia?) nevét.

Kunok ebben az évben nem törhettek Hungáriába, Erdélybe, legfeljebb bessenyők. A Kapolcs és az Ákos vezérnevek ezt kifejezetten alá is támasztják.

László Somogyvárott megalapítja a Szent Egyed bencés apátságot.

László évenként bocsát ki új pénzt.

A nádor még mindig Gyula. Ebben az évben IV. Benedek a pápa (AD 900 májusa óta), így Szent László nincs abban a helyzetben, hogy a kitalált II. Orbán pápa követét „Teuzo” bíborost fogadja, és Horvátország jogállásáról trafikáljon vele. A végeredmény egyébként is ismert, Horvátország Hungária része, a többi, mint III. Kelemen ellenpápa emlegetése, üres fecsegés.

Hungária nyugati, észak-nyugati határa mentén megváltozik a geopolitikai helyzet: Morávia megszűnik. Vége Nagymoráviának, és fellélegezhetnek a csehek. Köszönjék a magyaroknak?

Az UNT szerint *a morva állam fennállása idején (830–902) időlegesen a csehek is Morávia befolyása alá jutottak.*

Történetem szempontjából ez azt jelenti, hogy nem lehetett királyuk, de független fejedelmük sem. Önként dalolva lemondtak Vratislav dicsőséges uralkodásáról!

Az UNT szerint pedig ez a II. Vratislav még király is lesz 1085-ben. Uralkodását, mint fejedelem 1061–1092 közé teszik. A Hungár naptár rendszerében az 1092-es év megfelel az AD 902-es évnek. Eszerint Vratislav a morvakkal együtt bukott. Bizonyos kérdőjeles nézetek szerint AD 905-ben meghal egy Vratislav, de ha a dátum helyes, akkor „II. Bretislav” lesz kénytelen rövidebb ideig uralkodni a csehek felett.

II. Bretislav az UNT szerint 1092–1100 között uralkodik.

Könnyű megbirkózni **a kitalált cseh történettel, hiszen I. Vratislav és II. Vratislav ugyanaz a személy, és a köztük szereplő összes fejedelem, esemény kitalált.**

Ennek ellenére, vagy éppen ezért tekintsük át a cseh fantomfejedelmeket:

I. Spytihnev, aki állítólag 905-ben halt meg, azonos II. Spytihnev személyével, feltételezhetően Vratislavval egy időben fejedelem a csehek egy másik városában, vidékén.

I. Borivoj, aki állítólag 894-ben halt meg azonos II. Borivoj személyével, aki 1101-től fejedelem. Pontosabban a történészek alkották meg a legendás I. Borivojt, az igazi későbbi Borivojból.

Szent Vencel, vagy Vaclav, aki állítólag 935-ben hal meg, késői kitaláció.!

Teljesen mindegy, hogy Boleslavnak vagy Boleszlónak írják, 935 és 1004 között mindhárman kitaláltak. (Boleszló I., II., III.)

Nincs több szerencséje a Hungár-naptárral Jaromírnek sem, pedig háromszor is trónra segítik a történészek. Oldrich is elfelejtendő kétszeri uralkodásával.

1035-től húsz éven keresztül uralkodik egy Bretislav, aki a büszke első (I.) címet viseli.

Az UNT szerint AD 845-ben 14 cseh törzsfő Regensburgban felvette a kereszténységet. Nem látom akadályát annak, hogy az egyiket Bretislavnak hívták. Amennyiben 1055-ben hal meg, hat év múlva már Vratislav követi 1061-ben. A kör bezárult, de egy apróságra fel kell hívnom a figyelmét a szakembereknek. A prágai püspökség alapítása a Boleszlókhoz kötendő, az AD 972-es, azaz az i. sz. 1162. évhez. II. Vladisláv ezek szerint inkább trónkövetelő hazájában...

Feltételezem, hogy a cseh történészszakma képes lesz megbirkózni nézetemmel, és végleg szakítani Cirillel, Metóddal, a glagolita „ázbukával” és a MAR-HANAGYMORÁVIÁVAL.

I. sz. 1093. (Hagy. AD 903)

A Sváb Évkönyv bajor–magyar háborúról tudósít. Férfiasan bevallom, ha nem áll rendelkezésre komoly forrás, akkor nehéz is bármit magyarázni. A szabolcsi zsinat éve.

IV. Vilmos toulouse-i gróf, útban Jeruzsálem felé, Bodrog várában felkeresi László királyt.

I. sz. 1094. (Hagy. AD 904)

László sereggel megy I. Ulászló lengyel fejedelem megsegítésére. Még ebben az évben Könyves Kálmán, I. Géza idősebb fia, Lengyelországba menekül. Az okok közül én a turk magyarok és hungárok közötti ellentét kiéleződésére gondolnék. Érdekes események zajlanak a nyugati végeken is.

A bajorok csellel lakomára hívták a magyarokat, s vezérüket Chussalt és kíséretét legyilkolták. A helyszín, közmegállapodás alapján, a Fischa folyó Dunához közeli szakasza. Későbbi források egyenesen a magyarok királyának legyilkolásáról szólnak. Miután a következő évnél László királyunk teljesen váratlanul meghal, miközben Morvaország irányába haddal indult, nem zárható ki, hogy Szent királyunk volt az áldozat, és az Álmossal képviselt magyar hatalmi ág tervezte halála után átvenni a hatalmat. Sosem fogjuk tudni már kideríteni, hogy milyen belső erő tartalékok voltak a hungár népben ahhoz, hogy a következő évben már Kálmánt hazahívják Lengyelországból.

Óriási lehetősége lesz az utánam jövő kutatásnak az aprólékos, mindenre kiterjedő vizsgálódásra, a helyes időrend birtokában.

Érdekes módon a háborús események nem zavarták a rabszolga-kereskedelmet, amelynek bizonyítéka a raffelstetteni vámszabályzat. A vámszabályzat kibocsátási idejét AD 903–907 közé szokták datálni.

Tehát ezekben az években a zsidó kereskedők, cseppet sem zavartatva magukat a „háborús eseményektől” bátran kereskedtek sóval és rabszolgával (szláv = szklavin). Hogy ezért a szlávokat összefogdosó turk magyarokat vagy a magukat kereszténynek valló nyugati népeket, azok püspökeit kell jobban elítélni, az olvasóra bízom. Végso soron valakinek csak-csak muszáj volt ólmot, sőt stb. bánászni Karintiában és Salzburg környékén.

I. sz. 1095. (Hagy. AD 905)

Végtelen zavaros egyetlen forrásunk Kálti Márk, a László halála előtti események kapcsán. Szvatopluk és Konrád kapcsán jelentkező kronológiai zavarok megoldása cseh történészekre vár, számunkra annyi az üzenet, hogy Sarolt fia, Álmos lesz egy kis időre László utódja. Kálti szerint Álmos annyira tisztelte testvérét, hogy felajánlotta neki az elsőszülöttség jogát. Kálti szerint Lászlót Váradon temették el. Ettől az évtől Álmos Nyitráról irányítja a turk magyarok dolgait.

Berengár király hívására a magyarok tiszteletüket tették Itáliában.

Tekintélyes évi adó megfizetése mellett Itáliát AD 919-ig (i. sz. 1109) nem sa nyargatták. Kálmánt megkoronázzák.

November 26-án nem hirdetheti meg II. Orbán pápa a clermont-i zsinaton a keresztes hadjáratot, mert őt csak kitalálták, az igazi pápa III. Szergiusz volt. (904. jan. 29.–911. ápr. 14.). Ez természetesen nem akadályozza annak, hogy keresztesek ne induljanak a következő évtől a Szentföld irányába.

I. sz. 1096. (Hagy. AD 906)

Nincstelen Valter francia lovag vezetésével a francia lovagokból és parasztokból álló első keresztes had Hungária területére lép, s Győrön, Székesfehérváron át Zimonynál kisebb incidens után, június elején elhagyja az országot.

Kálmán király a mosoni kapunál bebocsátja Amiens-i Péter remete francia–német keresztes hadát. A keresztesek békésen haladnak az ország déli határáig, ahol összeütköznek az őrséggel és elfoglalják Zimony várát, amelyet június végén csak a közelgő királyi sereg hírére hagynak el. A keresztes felbuzdulás igazi tömegmozgalom volt, melyet ugyan ideológiailag a vallásos cél egyesített, a részvétel kiváltó okai azonban nagyon eltérőek voltak. Sok nemest a kalandvágy lelkesített, a paraszti tömegeket pedig a földesúri kötöttségtől való szabadulás. Úgy tanítják, hogy hozzájuk csapódtak a társadalom kivetettjei, kalandorok, bűnözők és nagyszámú férfiruhába öltözött örömlány.

Ezek után óvatosabbá vált az ország vezetése. Mindenestre a következőként Csehország irányából, Fulcer vezetésével érkezőket Kálmán parancsára a **dukátus hadai** Nyitránál körülfozták, majd szétverték őket. Pár hírmondó jutott vissza, hogy elmesélje a „magyarok rémtetteit”. Gottschalk 15 000 főnyi seregével a mosoni kapunál kért, és kapott bebocsátást, mint békés zarándok, de mihelyt benn volt az országban, látva a gazdag szérűket és nyájakat, elkezdett élelmet rabolni, az ellenállókkal pedig kegyetlenkedni. Kálmán, amint egy magyar fiúnak a keresztesek által történt karóba húzásáról értesült, mozgósította az ország seregét ellenük. A fehérvári mezőn szétverték őket. Nagy részük ott pusztult, a hazamenekülők pedig Kálmán király álnokságának hírét terjesztették. Az MT szerint még mindig ebben az évben, tehát 1096-ban érkeznek az újabb és újabb seregek, amelyeket hol beengednek, hol szétvernek a mosoni kapunál. Pedig az már kronológiailag képtelenség. Látható, hogy 900 év távlatából képtelenség követni hónapra pontosan, kik, milyen vezetéssel és szándékkal érkeznek a mosoni kapuhoz.

Ezért mi bátran vigyük át a támadásokat a következő évre, i. sz. 1097-be is.

I. sz. 1097. (Hagy. AD. 907)

Ha fellapozzuk a tízkötetes Magyar Történelem (MT) megfelelő helyét, a 946. oldalon a következőket olvashatjuk:

„A következő, még nagyobb német-francia sereget, amelyet Emich gróf vezetett, Kálmán király már be sem bocsátotta. A Lajta és a Duna mocsarai között vezető út egyetlen átkelőjét, Moson várát elzárta előlük. A keresztesek hat hétig pusztították a környéket, majd kierőszakolták egy másik híd létesítését. Amikor

Moson várát ostrom alá vették, már azt fontolgatták, hogy ki legyen közülük Magyarország királya.”

A korábbi tapasztalatok birtokában a Gottschalknál is nagyobb hadsereggel érkező Emichot ostromgépeivel Kálmán nem engedte be az országba. A hathetes ostrom során a keresztések ostromgépeiket is bevetették, ennek ellenére egy felmentő sereg érkezése eldöntött mindent. Az elkövetkezendő évtizedekre tehát nem ezek közül a keresztések közül került ki Magyarország királya.

Érdekes, ha csak Emicho lett volna a sereg vezetője, hogyan merülhetett egyáltalán föl, hogy *„ki legyen közülük Magyarország királya”*?

Ebből csak arra tudok következtetni, hogy volt közöttük más hasonló rangú személy, akinek aspirációja volt a magyar trónra. Akinek, akiknek a nevét nem őrizte meg az utókor?

Az MT szerint Kálmán személyesen védte Moson várát, amely szerintem nem hihető, hiszen az ország nyugati kapujának védelme Álmosra, a dukátus vagy hercegség vezetőjére hárult. Ő verte szét „besenyő” határőreivel az előző évben Nyitra környékén Fulcer hadait.

Teljesen szokatlan a folytatás, mintha a brezalauspurchi csata után lennénk, forrásom továbbra is a MT.

„A vár védelmét irányító Kálmán király rögtön támadásba lendült át, szétverte az egész hadsereget, sőt üldözésüket Ausztria határvidékén is folytatta.”

Nagyon meglepő folytatás! Magyarország határain túl is kergeti, üldözi a keresztény magyar király a keresztéseket! Természetesen Ausztria, mint fogalom, még nem létezik, a túloldalon még mindig a „Bajor hercegség” a szomszéd véleményem szerint. Igaz, más nézetek szerint Kálmán idejében Magyarország a Német-római Császársággal határos, amelynek szakszerű császára is van, 1084 óta IV. Henrik személyében.

Vajon fedi-e az igazságot ez az akadémikus tanítás? Tegyük nevetségessé azt, ami nevetséges!

IV. Henrik „Németország népének Római Szent Birodalma” császára. De lehet, hogy magyarul jobban hangzik „A Német Nemzet Szent-Római Birodalma”

Sorvezetőnk továbbra is legyen az MT:

„Igen sok kereszties pusztult el, a megmenekültek, köztük Emich gróf pedig szégyenszemre hazavonultak. IV. Henrik, aki ellene volt mind a kereszties hadjáratnak, mind a neki adózó rajnai zsidók üldözésének, Álmoshoz írt levelében örömmel üdvözölte Kálmán győzelmét, és kérte, hogy Kálmán folytassa hadjáratát Bajorországban is, és támadja meg ellenségét, Welf herceget, amire Kálmán nem volt kapható.”

Fentiek alapján érzékelhető, hogy valamilyen rettenetes baj van történelemszemléletünkben, hiszen a „Német Nemzet Szent Római Birodalmának” csá-

szára nem mer a törvényes Magyar Apostoli Királynak levelet írni, inkább az előszobában Álmos hercegnél lobbizik egy kis segítségért. Hasztalan... Legalábbis ma még úgy gondolják. Én már nem.

Szent László halála után, Kálmán királysága alatt Álmos lett a dukátus hercege, és a történetírók szerint alig foglalta el „országát” tüstént önálló politikába kezdett. Miután nincs elfogadható magyarázat arra, hogy miért neki ír levelet a császár, azzal szokták elintézni, hogy a barátja volt. Azt, hogy IV. Henrik Álmos barátja volt el tudom fogadni, azzal a kitéttel, hogy nem volt császár.

Nem véletlenül írja George Holmes a következőket:

„A Német-római Birodalom volt Európa politikailag legszélsőségesebben megosztott területe. A németek elismerték, hogy uralkodójuk, a német-római császár hatalma elméletileg nagyobb, mint bármely más világi uralkodóé, de nincs még egy hely, ahol az elmélet és a gyakorlat között akkora szakadék tátongott volna, ráadásul az elmélet és gyakorlat különböző szinteken működött.”

Amennyiben IV. Henrik a civakodó „német” hercegek egyike, minden világos. Meg kell állítani a népek széldítését! Erre nagyon jó alkalom ez a kis „pozsonyi” csata.

Még mielőtt újratárgyalnánk azt, a szakembereknek arra kellene válaszolniuk, hogy honnan tudta IV. Henrik, hogy Kálmánnak vagy a magyaroknak Bajorországban kellene üldözni a szétvert kereszteseket? Sajnos egyetlen lehetőség maradt a kérdés megoldására, mégpedig az, hogy azok a bizonyos keresztesek, akik már-már „magyar királyt” választottak maguk közül, **bajorok voltak**.

És Henrik herceg ellenségei. Ez az egyetlen logikus megoldás. Sajnos a levélben nem maradt fenn az ellenséges bajor herceg neve, aki Henrik szerint nem herceg, inkább köztörvényes bűnöző, és a forrásmagyarázók Welf bajor herceggel azonosítják.

Miután 1097-ben már semmi sem stimmel, lássuk a „hungár” medvét, az 907-es „brezalauspurchi csatát”.

Én a leíró történelmet maximálisan alárendelem az időrendnek, a kronológiának, a csillagászati és a történelmi időt matematikai módszerekkel határoztam meg, így nem sok lehetősége fog maradni bírálóimnak, hogy megcáfolják ezt a tanulmányt.

A 907-es brezalauspurchi csata

A Honvédelmi Minisztérium honlapján Torma Béla jóvoltából a következőket olvashatjuk:

„Ez év július 4-én emlékezhetünk meg a pozsonyi csata 1100 éves évfordulójáról. A csatát nem őrizte meg a magyar történelmi emlékezet, pedig jelentősége felmérhetetlen, hiszen a Kárpát-medencében végleg megtelepedő őseink napjainkig kiható tettét hajtották végre 907-ben Pozsony alatt. Legyőzték Gyermek Lajos király (900–911) hatalmas hadát, mely a 900–906 között elfoglalt bajor területek visszaszerzésével döntő csapást akart mérni eleinkre. Ez a győzelem biztosította számunkra a Dunántúlt és ezzel a teljes Kárpát-medence birtoklását. Az egyesült magyar hadak itt adták át névjegyüket a Keleti Frank Birodalomnak, tudtukra adva országunk határait. A pozsonyi csata a Kárpát-medencében hazára lelő magyarság korai történetének első olyan hadi eseménye, melynek tükrében összefüggéseiben ragadható meg a honfoglaló törzsszövetség hadügyének néhány fontos kérdése, mint a katonai felderítő tevékenység, a békében fegyverben tartott csapatok bevetethetősége, a haderő mozgósításának néhány kérdése, a gyeplővel rendeltetése és tagozódása, a határvédelem és a könnyűlovas-csapatok alkalmazása.”

Torma Béla bevezetője után joggal merül fel a kérdés mindenkiben, hogy már akkor is olyan trehányak voltak történetíróink, hogy egy ilyen igazságos, győzelemmel végződő csatát meg sem említették?

Egyáltalán mióta tudjuk, hogy Kr. u. 907. július 4-e és 5-e között ott, akkor, Pozsonyban a magyarok legyőzték Gyermek Lajos király hatalmas hadát? Ezt és az ehhez hasonló kérdéseket fogom körbejárni, és kideríteni, hogy mi is az igazság.

A döntés, az igazság kérdésének eldöntése, az olvasóra hárul...

EGY ÜTKÖZET ÉS FORRÁSAI

Ezt az alcímet Veszprémy László a *História* folyóirat 2007/5–6 számában megjelent „*Pozsonyi csata, 907*” című cikkéből ollóztam.

Nagyon úgy néz ki a helyzet, hogy volt csata 907-ben Pozsonynál.

Az *Élet és Tudomány* 2007/27-es számában Révész László szintén az elfeledett diadalról, a sorsfordító pozsonyi csatáról írt cikket.

Mielőtt bármi rosszat is szólnék, lássuk a forrásokat.

A honfoglalás korának írott forrásai (HKIF) kiadványban a *Sváb Évkönyv*-ben a 907-es évhez a következő bejegyzést illesztették;

„*A bajorok kilátástalan háborúja a magyarokkal, Liutpold herceget megölték, övéinek féktelen kevélységét letörték, és a keresztények alig néhányan menekültek meg, a püspökök és grófok többségét meggyilkolták.*

A bajorok teljes hadseregét megsemmisítették a magyarok.”

Ugyanebben a kiadványban a *Salzburgi Évkönyv* a következőket tartotta fontosnak a 907-es évvel kapcsolatban:

„*Nagyon szerencsétlen harc folyt Brezalauspurchnál július Nonae-je 4. napján...*”

A HKIF a források között felvonultatja a 16. századi bajor humanista Aventinust is, de annak a pozsonyi csatáról írott terjengős leírását már nem tartja közlésre érdemesnek.

Ez azért érdekes, mert a 907-es éveket megelőző időszak eseményei, amelyet Aventinus Reginótól és a *Fuldai Évkönyv*ből vett át, bekerültek a forrásgyűjteménybe.

Úgy szokták tekinteni, hogy Aventinus kiterjedt anyaggyűjtő tevékenységet végzett bajorországi kolostorokban, könyvtárakban, valamint püspöki levéltárakban. Tehát bizonyítottan vehető, hogy Aventinus magyar vonatkozású anyagának megírásához régi – ismert és ma már ismeretlen – forrásokat használt fel.

Ugyanakkor mint humanista alkotó széles epikus mederben hömpölyögteti az eseményeket, nem riadva vissza a forrásadatokat szabad összekapcsolásától sem.

Lehet, hogy a haladó szocialista hagyományt követve, azért nem került be Aventinus leírása a HKIF-be mert Pozsony már nem Magyarország? Valószínű, nem fogják már elárulni nekünk ezt az illetékesek.

Mindenesetre ezt a hiányt pótolta Veszprémy László hadtörténész, és az említett *História* folyóiratban külön keretes írásban megadta Aventinus leírásának fordítását. A leírás legfontosabb momentuma az, hogy a helyszín, a csata helyszíne a birtokomban lévő 1526-ban elkezdett korabeli bajor/német nyelven írt könyve szerint Presburg.

Aventinus tehát minden teketória nélkül azonosította „Brezalauspurch” vagy „Braslavespurch” helyszínt Pozsonnyal.

Az első akadály tehát az, hogy elfogadható-e a csata helyszíne?

A *korai magyar történeti lexikon* (KMTL) szerint semmi gond a német Pressburg (Pozsony) Braszláv szláv fejedelem, frank hűbéres nevéből és a „Burg” vár jelentésű utótagból lett képezve utólag. Gondolom, miután várat épített, esetleg foglalt magának.

A KMTL erre vonatkozóan is szakszerű eligazítással szolgál, hiszen ez a nevet adó Braszláv a mai magyar Dunántúlon székelt és 892-ben épített ki hídfőállást a pozsonyi várhegyen. Nem vagyok hadtörténész, ezért nem értem, nem is igyekeztem megérteni ennek lényegét.

Csak nem ő is a bajorok, Arnulf ellen építkezett?

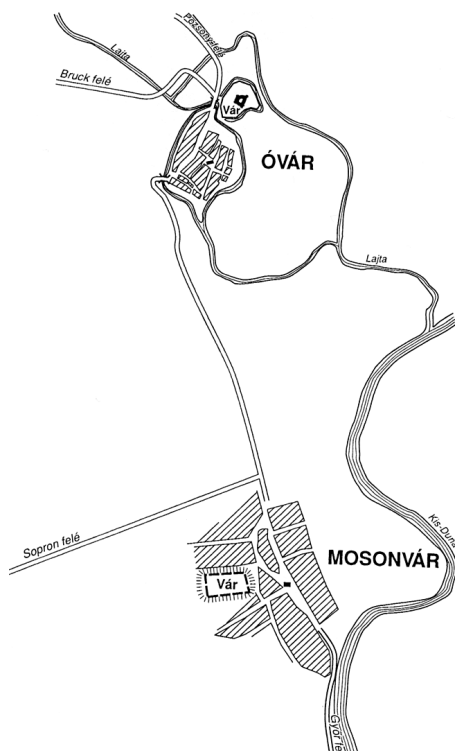
Mindenesetre, ha igaz, gyorsan megtanulták a krónikaírók e „híres Dunántúlt kormányzó” pannóniai szláv származású (inkognitóban Karoling-gróf) fejedelem nevét.

Ami biztosnak tűnik Braszlávval kapcsolatban, az a *Fuldai Évkönyv* 896-os évre vonatkozó bejegyzése, miszerint 896-tól „*urbs Paludarum*” azaz egy „Mocsárvár” védelmezője.

Németre Moosburg formában szokás fordítani, amely természetesen nem „Zalavár”.

Pozsony várát, amely közvetlenül a Duna folyása melletti hegyre épült, még véletlenül sem gondolhatjuk „Mocsárvárnak”, márpedig ha elfogadom az uralkodó tanítás nézetét, „Brezalauspurch” kapcsán csak egy olyan vár jöhet szóba, amely vízfolyások mentén, mocsaras területen komoly stratégiai értékkel bír. (Könnyen belátható, hogy Zalavár, de a karintiai Moosburg sem elégíti ki ezeket a feltételeket.)

Nem kell sokáig keresgetni a helyet, gyorsan ráakadhatunk Moson várára. A régészek úgy tartják, hogy „a föld-fa szerkezetű, égett, vörös sánccal, részben természetes vízakadállyal erősített I. (Szt.) István kori ispáni központ helye a Királydomb”. Neve összefügghet a „mocsaras hely” fogalmával, érdekes módon több

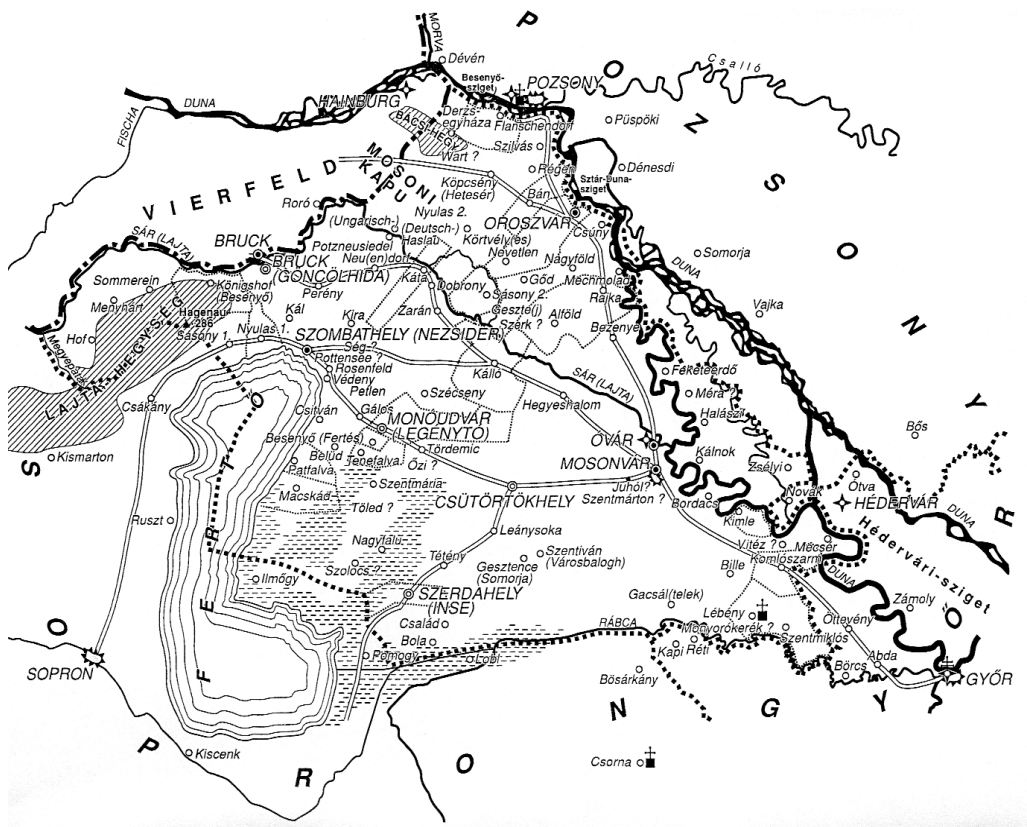

forrásban a Nibelung-ének „Misenburc” alakja „Meseburg” formában található.

Tehát nem igaz a régészek azon állítása, hogy Moson várának nincs Karoling-kori frank, szláv vagy avar előzménye. (Az előzmény még akkor is igaz, ha a Nibelung-ének helyszínét csak Géza tulli udvarához kötjük, és a burgundi menyasszony nem más, mint Gizella.)

Véleményem szerint a magyarokat csak ezen a területen érthette a támadás, a „mosoni kapu” évszázadokon keresztül a Nyugatról az országunkba vezető legfontosabb útvonal ellenőrző pontja, a vár/várak pedig számos történelmi esemény színhelye.

Ebben a véleményemben közvetetten alá is támaszt Torma Béla hivatkozott cikkével, hiszen a pozsonyi csata rekonstruálása kapcsán egyetlen szóval sem említi a vár ostromát. Szerinte is a magyar védekezés a Duna déli oldalára lokalizálható, a bajor főerők ebből az irányból támadtak Theotmár salzburgi érsek vezetésével, míg az északi szárnyon 3-5 napos késéssel haladt Liutpold bajor kor-

Moson vármegye térképe a 16. századig

mányzó kisebb serege. Igaz, a hadjárat (és nem csata) modellezését Aventinus leírására alapozta, aki viszont azt a frank birodalmi évkönyvekből, Nagy Károly avarok elleni hadjáratának leírásából merítette.

Végző soron a helyszínt illetően nyitva is hagyhatjuk a kérdést, hogy Pozsony, vagy Moson vára mellett táboroztak le Aventinus bajorjai, mert földrajzilag 25 kilométer az eltérés a két helyszín között.

Fontosabb kérdés az, hogy volt-e csata a „keresztény üdvösség 907. évében” a magyar határ közelében, és tényleg ott veszett-e a bajor előkelők színe-java?

A válaszom: igen. Annak ellenére, hogy az akadémikus kutatás szerint erről hallgatnak a magyar krónikások. De vajon tényleg hallgatnak?

Mindenestre azt kell eldöntenünk, hogy mennyire hihetünk a bajor és sváb apátságok és püspökségek halottas könyveiben, ahol a hadjáratban elesettekről is olvashatunk. Nem szokás kétségbe vonni, hogy 907. július 21-én a Salzburgi dómban ünnepélyesen eltemették Theotmárt, aki 874 óta volt a térség érseke. Ebből egyenesen következik, hogy Aventinus augusztus 7–9. közötti csatájának időpontja téves. Legalább ennyire téves Kristó Gyula csatát követő eseményeinek leírása:

„A győztesek üldözték a bajorokat, akik fejvesztve menekültek. Lajos király Passauba futott, a lakosok pedig Passaun kívül Salzburgba, Regensburgba, továbbá az Alpokba, erdők mocsarak rejtékhelyeire mentek.”

Természetesen léteznek még ennél is elrugaszkodottabb nézetek is, mint például Györffy György:

„907 júniusában Regensburgból, a Duna mentén indult el a hatalmas sereg, melyet az uralkodó Gyermek Lajos Ennsburgig kísért. A hadsereg vezére Luitpold herceg, Bajorország és Karantánia kormányzója volt, mellette vonult Theotmár salzburgi érsek, a birodalom primása, számos püspök és apát kíséretében. Amennyiben Árpád még életben volt, csallóközi nyári szállásán idejében értesülhetett a támadásról, és mozgósíthatta a nyugati országrész haderejét, így az Árpád-fiak közül Leventét Morvaországból, Jutasét a Dunántúlról, Üllőét a Nyitra vidéki kabarokkal és több más törzsfőjét. A nagyfejedelem az ellentámadás helyét a fejedelmi sziget előtt, Pozsonynál választotta meg, ahová a különböző irányból összejöhettek a hadak, és közrefogták a bajorokat.”

Mivel döntően Györffy és Kristó munkássága köszön vissza mai finnugor közoktatási rendszerünk történelemkönyveiben, vegyük alaposabban szemügyre a sok légből kapott állítást, amely tényként rögzült a fejekben. Magyarán helyreállítjuk az eredeti forrást, megtisztítjuk a sok kitalált ráaggatott sallangtól.

Nem szívesen hivatkozok más jó nevű tudósokra az ellentmondások feltárásakor, hiszen könnyen én is „a tudósi kétely vámszedője” címet érdemlem ki, de mégis megteszem az egyetemes tudomány érdekében.

Már említettük, de még egyszer megismétlem, a létező két forrás dél-német területről származik, egészen konkrétan Salzburgból és Sankt Gallenből.

„Birodalmi” évkönyvek, oklevelek szóra sem méltatják, Györffy, de Torma is „Birodalomról” beszél. Természetesen nem Bajor Birodalomról, hanem valószínűsíthetően a „Keleti Frank Birodalomról” amely az akadémikus nézetek szerint magában foglalta a mai Németország, Svájc, Ausztria teljes területét.

Úgy tanítják, hogy Arnulf császár halálával (899) felborul a keleti tartományok rendje. Katus László még azt is megkockáztatta 2001-ben, hogy *„birodalmi egység inkább csak az egyházi írók és kancelláriai tisztviselők képzeteiben élt, a valóságban sokkal kevésbé... Szükségszerű volt, hogy már Nagy Károly alatt regionális kormányzati egységek, királyságok, alkirályságok, praefecturák, örgrófságok alakuljanak ki. Igen erős volt a regionalizmus: az egyes tartományok, regnumok a gyakorlatban önálló életet éltek, s a központi hatalom gyengülésével a 9-10. század folyamán ténylegesen önállókká váltak”*.

Nem kivétel ez alól Bajorország sem, amelynek ráadásul a Karolingokat megelőzően is volt önálló államisága.

Tehát 907-ben **nincs Keleti Frank Birodalom**, és így a hazájukat védő magyarok csak a bajoroknak adták át névjegyüket. Ha nincs Keleti Frank Birodalom, akkor nincs kinek rádöbben, *„hogy a Kárpát-medencében egy új egységes és erős hatalom van kialakulóban”*.

A bajorok viszont nagyon jól tudták, kik azok a hungárok és magyarok, hiszen királyukat még **három évvel korábban** a Fischa folyó térségében csellel lakomára hívták, és orvul legyilkolták. Azt is tudták a salzburgi bajorok, de még a Sankt Gallen környéki svábok is, hogy 900 óta állandósultak a harcok a magyarokkal, de arról is van tudomásuk, hogy 899-ben de 901-ben is Itáliában háborúznak a magyarok. Bizonyos nézetek szerint éppen bajor tippadás alapján...

Ők nagyon jól tudták, ellentétben a későbbi krónikásokkal, hogy a magyarok véglegesen elfoglalták „Moráviát”, amelyet én a mai Stájerországgal, és a Morva-völgyel azonosítok. A bajorok egy szóval sem említik, hogy a magyarok (hungárok) egy újonnan érkező törzsszövetségben élő nép lenne, hiszen szabályszerű királyuk van, akit álnok módon, barátkozást színlelve legyilkoltak valahol a Fischa folyó mentén.

A hungárok, magyarok a bajorok pechére megoldották a kényes helyzetet, választottak maguknak új királyt, aki Kr. u. 907-ben (i. sz. 1097) nagyon jól tudta, hogy mi várható „bajor barátaiktól”, **bármilyen indokkal** is jelennek meg az ország határán, szerintem a mosoni kapunál, Moson váránál. Az akkori királyunknak a bajor egy nagyon rosszul csengő fogalom lehetett, a szerencsétlen előzmények miatt. Ma már nehéz lesz rekonstruálni, mi is történt ott a Fischa partján, melyik királyunkat, (vagy magyar vezért?) gyilkolták meg, esetleg csak egy véletlen „baleset” volt egy nagy lakoma közben.

Összegezve az eddigieket, és messzemenően a forrásokra koncentrálni megállapíthatjuk, hogy nem egy világtörténeti jelentőségű csata zajlott a mosoni vár alatt, hanem egy bajor–magyar ütközet, amelyből a magyarok kerültek ki győztesen, megsemmisítve a bajor előkelők színe javát. Személyes véleményem szerint a nagyszámú elesett egyházi személyből kiindulva a bajor kereszties hadsereg a Szentföldre szeretett volna eljutni. Ezért nevezi a forrás a vesztes csatát szerencsétlennek, meg merném kockáztatni, hogy félreértésnek.

Nagyjainkat olvasva, sajnos sok szakszerűtlenséget lehet észlelni, hiszen Liutpold nem volt herceg, majd fia Arnulf lesz az, ő inkább örgróf, esetleg Bajorország szürke eminenciása, Gyermek Lajos gyámja stb.

Révész László az Élet és Tudomány 2007/27-es számában Theotmár salzburgi érseket megteszi a „*császárság palotakáplánjának*”, Györffynél ő lesz a „*birodalom primása*” amely érthetően rontja leírásaik hihetőségét.

A csata következményei

Ebben a kérdésben állok legmesszebb az akadémikus kutatás nézetétől, hiszen egyöntetűen az a vélemény, hogy a magyarok mintegy ötven évre kitolták határukat az Enns folyóig. Persze mindenki másképpen.

Kristó szerint csak katonailag biztosították, de nem telepítették be. Ugyanakkor szerinte magyarok csak a nomadizálásra alkalmas területeket lakják be, tehát a Dunántúl, Erdély a Mátra-vidék érdektelen terület számukra, legalábbis az elkövetkező 60 évben.

Torma Béla szerint „a **Magyar Fejedelemség** nyugati határát kitolta az Enns folyóig és északra véglegesítette a volt Morva Birodalom keleti részeinek (a mai Szlovákia és Észak-Magyarország területének és Alsó-Ausztria keleti területeinek) elfoglalását.”

Nem egészen értem, hogy a „bajorok veresége” (itt már nincs szó semmiféle birodalomról) hogyan és miért befolyásolhatta az elkövetkezendő 123 év történelmét, miszerint a németek annyi ideig nem mernek ránk támadni.

A figyelmes olvasó itt is meggyőződhet, hogy milyen mérhetetlen károkat okozott történetírásunkban és, azzal összefüggésben, nemzettudatunkban a finnugor történelemszemlélet. (És milyen vérszemet kaphattak ettől a 19–20. századi Magyarország területére acsarkodó szomszédok.)

A győztes Magyarország környezetében mindenki „Birodalom”, míg mi szerényen holmi törzsszövetség, esetleg a „Fejedelemség” rangot érdemeljük ki. Én

maradok annyiban, hogy Hungária királysága egyedül áll az akkori Európában, hiszen sem Németország, sem Franciaország nem létezik. A király neve Könyves Kálmán.

Úgy tanítják, hogy „a győzelemmel elszabadult a pokol Németországgal szemben”.

Eddig bajorokról volt szó, most megszületett Németország: Györffy szerint *„Németországba évente indultak kalandozó hadjáratok. A nomád hadvezetésből törvényszerűen következik, hogy a támadót meg kell semmisíteni. Így valószínűtlen, hogy adott helyzetben a magyarok kezére került Alsó-Ausztriában békés együttélés jött volna létre a hódító magyarok és az ottani bajor urak és népek között.”*

A hungárok, magyarok, a csata következményeképpen nem tolták ki nyugatra határaikat. Egy kis üldözés után hazatértek. Mindenki nagyon jól tudja, hogy 908-ban a magyarok már szövetségben vannak a „gonosz” Arnulffal, aki a csatában elesett Liutpold fia.

Nem kell bizonyítani, kevés gondolkodással belátható, hogy Hungárián kívül nincs semmiféle Birodalom, se Keleti Frank, se Német vagy Német-római, de Római-német sem. És az sem igaz, hogy támadó bajorokat Alsó-Ausztriában kiirtottuk volna.

Nagyon jól tudják ezt az osztrák történészek, de a birodalmi irányvonal nem engedi meg, hogy ezt nagyon hangoztassák...

Nagyon úgy néz ki, hogy egyszerű törzsi hercegségek marakodásával telik el a következő 20 év. Nem Hungáriában, hanem tőlünk nyugatra a később megszülető Németország területén.

A forrásokból azt is tudjuk, hogy a magyarok a dalamancok kérésére mentek megvédeni őket a szász gyarmatosítástól. A hadjárat útvonala alapján biztosan állíthatjuk, hogy a magyarok szövetségben voltak úgy a csehekkel, mint a bajorokkal. A *Sváb Évkönyv* szerint a magyarok megölték Burkhard türingiai herceget, Rudolf püspököt és Egino grófot. A birodalmi szemlélet és a finnugor forráskritika alapján Burkhard természetesen csak örgróf lehet. Mivel Rudolf würzburgi püspök, az események mozgatója csak Konrád frank herceg (906–911) lehetett. Tehát a hadsereg bátran tekinthető a frank hercegség erőinek, akik Tübingia bekebelezésén fáradoztak.

Tudjuk, hogy ebben az időben, még Gyermeke Lajos Regensburgban él, és *„kizárólag az egyház támogatásának köszönhetette uralmát, valójában persze éppen az egyháziak, pontosabban a mainzi érsek Hatto vezették az ország ügyeit”* (Niederhauser Emil).

Vagy mégsem? Egyáltalán melyik országét? A következő évben a magyarok Svábföldre támadtak, emberek-állatok megszámlálhatatlan zsákmányával tértek

vissza. Svábföldre bajor területen keresztül lehet eljutni, tehát fel kell tételeznünk továbbra is a bajor szövetséget.

Német fejedelemségek a 16. század elejéig

A történészek nem szívesen reklámozzák, hogy Svábföld hercegi címéért küzdöttek többen, köztük a bajor „gonosz” Arnulf, aki a magyarok szövetségese. Így egészen más megvilágításba helyezhető az a geopolitikai kérdés, hogy kerültek a magyarok Svábföldre.

Tehát 909-ben sincs „Birodalom” de vannak közepes méretű törzsi hercegségek, amelyek megszerzéséért bármire képesek az érdekeltek. Például a „pogány” magyarok segítségével végrehajtott pusztításokra.

955-ig öt egymástól jól elhatárolható törzsi hercegség, Bajorország, Frankföld, Szászország, Lotaringia és Alemannia (Svábföld) egymás közötti marakodása, egyeduralomra törekvése határozza meg a politikai helyzetet. Aktuális ellenfél az egyház, annak egy-egy püspöke, érseke is lehetett, gondoljunk csak „Gonosz

Arnulf” több évtizedes ügködésére, vagy a regensburgi püspök szemének kitolására.

A frank hercegség

A szász fejedelemségek 950 körül

Ebből a harcból 955-re Szászország és Nagy Ottó fog győztesen kikerülni, igaz, nem hosszú időre.

Térjünk vissza a Kr. Születése utáni 907. évbe, azaz i. sz. 1097-be.

Mint írtam Hungária apostoli királya a „pozsonyi” győzelem után nem tolja ki országa határát az Enns folyóig.

A különféle történelmi munkákban azt olvashatjuk, hogy Liutpold fia bajor herceg lesz. Számításaim szerint még nem, csak 912-től, éppen a magyarok segítségével. Úgy tanítják, hogy a bajorok intenzív várépítésekbe kezdenek, hogy megakadályozzák a magyarok zsákmányolását. A 908-as év forrásai azt jelzik, hogy a bajorok szövetségeseink.

I. sz. 1100. év (Hagy. AD 910)

Az év tavaszán Gyermeke Lajos „király” több hercegség erejét próbálta egyesíteni, de a magyarok Bajorországon átvonulva először június 12-én Augsburg mellett a király seregét verték szét, majd tíz nap múlva a frank sereggel végeztek.

A történészek azzal szokták átláthatatlanná zavarni az eseményeket, hogy Arnulffal Rott mellett megveretik a magyarokat. Pedig nem lehet másról szó, mint

hogy egy kisebb lemaradó seregrész vereséget szenved a bajoroktól. Ekkoriban nem volt erő, aki a magyar könnyűlovasságnak ellenálljon.

I. sz. 1101. év (Hagy. AD 911)

Ebben az évben a 18 éves Gyermeke Lajos meghalt Forcheimben.

Úgy tekintik, hogy Lajos uralkodása a magyar támadások megindulása mellett egyben a törzshercegségek – lotharingiai, bajor, frank – kialakulásának ideje is, ami egyet jelent az állandósult háborúkkal. Igaz a birodalmi történészek ezt viccesen belháborúknak nevezik. Ebben az esetben a magyarok a belháborúból vették ki a részüket, és vitték haza. Úgy szokták tekinteni, hogy ekkor halt ki a Karolingok német ága.

A fáma szerint „a Forcheimben összegyűlt német fejedelmek Konrádot emelik trónra”.

Eddig csak a kialakulófélben lévő szász, frank, és sváb törzsi hercegségekkel találkoztunk, amelyeket játszva poroltak el eleink, és most a semmiből előbújtak a „német fejedelmek” királyt választani, trónra emelni, netán koronázni.

Vajon, ki adta az ötletet a magyaroknak, hogy 911-ben Lotaringiára támadjanak? Senkinek nem jutott eszébe, hogy a „királycsinálók” a magyarok voltak? Vagy szügyellik a történészek? Mint Pribinát az osztrákok?

Az egyetlen számításba jöhető személy, törzsi herceg Konrád, Frankföld ura, aki szemet vetett a szomszédos hercegségre, de ereje nem volt elfoglalni. Már nincs lehetőség rekonstruálni a 910-es évet, de könnyen elképzelhető, hogy a frankföldön harcoló felek nem sokáig sanyargatták egymást, és Konrád adta a megbízást és a szabad átjárást a következő évi hadjáratához.

Úgy tanítják, hogy Konrádot „német királlyá” választják 911. november 10-én. Azt is tanítják, hogy „új uralkodó megválasztását a lotaringiai herceg nem ismeri el, fellázad, és tartományával együtt a Nyugati Frank Birodalomhoz csatlakozik”.

Mindenesetre Konrád azzal kezdi „uralkodását”, hogy 912-ben jelentkeznek a magyarok a beígért pénzért.

Valószínűsíthetően valamilyen megegyezés született, hiszen 912–913 folyamán Konrád Lotaringia ellen három hadjáratot is indít.

A 913. évi magyar támadás a sváb hercegséget és a Rajnán túli Észak-Burgundiát sújtotta. Ettől az évtől zavarossá válnak az események, mert teljes képtelenség, hogy a „magyarverő Arnulf” Konrád elől

Bizonyíték Konrád királyságára

nak. A „Nagy Ranke” idejében Henrik még császár volt.

Legalábbis ezzel etette meg a 19–20. századi közoktatást.

éppen Magyarországra menekül 914-ben. Az elképzelhető, hogy a „magyarbarát Arnulf” Hungáriába menekült, és magyar segítséggel megdönti Konrád hatalmát. Arnulf legalább két évig tartózkodott gyermekeivel magyar földön, Álmos Dukátusában, s ez idő alatt módjában volt közelebről megismerkednie a „barbárokkal”.

Későbbi német írók Arnulf magyar házasságáról is tudósítottak.

I. sz. 1108. év (Hagy. AD 918)

Történetünk szempontjából elegendő az, hogy magyar segítséggel a bajor Arnulf, ebben az évben csatában megverte az ellene felvonuló Konrádot, aki nem sokkal ezután a csatában szerzett sebében meghalt.

Mivel Konrád nem volt német király, nem is nevezhette ki utódjául „Madarász Henrik” szász herceget. Nem is találtak a kései történetírók nyomokat arra vonatkozóan, hogy ilyen nevű szász herceget német királlyá koronáz-

A szász hercegség kiterjedése 1000 körül egy 100 évvel ezelőtti térképen

Madarász Henrik

Ezt követően a szász Madarász Henrik lép fel uralkodói ambíciókkal Bajorországban, az eredmény ismert; nyolc évig fizet adót a bajorok szövetségésének, a magyaroknak.

Henrik a békeidőt hadserege fejlesztésére használta fel, és amikor a kilencedik évben Kr. u. 933-ban, azaz i. sz. 1123-ban megjelentek a magyarok, egyetlen lehetőségük maradt, a visszafordulás. Ez volt a híres „merseburgi csata”. Azért merseburgi, mivel a győzelmet Henrik merseburgi palotája ebédlőjének falán megfestette.

Henrik pecsétje

Henrik, az ideiglenes császár egyébként az „augsburgi győző”, Nagy Ottó apja. Ennyi leíró történelem után illene keresni egy **csillagászati kapaszkodót**, amely megerősítene azt, hogy tényleg a 12. században járunk. Szerencsére van ilyen forrás. Nem szokás kétségbe vonni Liudprand cremonai püspök legfontosabb írását az *Antapodosist*.

Kortársa volt az augsburgi győzőnek, Ottónak.

Annak ellenére, hogy tud a magyarok elleni győztes csatáról, műve csak a Kr. u. 950-es évig követi az eseményeket. Elfogultsága, irányzatossága ellenére rendkívül sok eredeti információt tartalmaz munkája.

Dr. Gombos F. Albin jóvoltából 1908-ban magyarra is lefordították és kiadták, így bárki leellenőrizheti tőle vett adataimat.

„Ezen időben a Bíborbanszületett Leó, Basilius császár fia, a most élő és szerencsésen uralkodó Constantinus atyja volt Konstantinápoly városának az ura.”

Némileg ellentmond történelemszemléletünknek az, hogy várost, és nem országot, birodalmat említ, mert történészeink azt szokták sugallni, és térképeken ábrázolni, hogy ebben az időben két hatalmas császárság harapófogójában reszket, körmét rágja a magyar.

Leó idejében még nem ismeri a magyar népet, de ismeri Simeont, a harcos bolgárt. Liudprand ismeri Arnulfot, a Károly után uralkodó hatalmas királyt, aki segítségül hívta a magyarokat Szvatopluk ellen.

Tud a brentai csatáról, arról is, hogy Berengár barátságot köt a magyarokkal. Ismerteti a Gyermekek Lajos ellen vívott magyar győzelemmel zárult augsburgi csatát, és említi a 933-as évhez köthető merseburgi, szász győzelemmel végződő csatát.

Az egyetemes történetírás óriási szerencséjére megemlékezik a Hispániában lezajlott simancasi ütközetről.

„Ezen időben, mint magatok is jól tudjátok, a nap egy pénteki napon, három órakor, teljesen elsötétedett s roppant félelmet okozott mindenkinben. E napon Abdarahamen, a ti királyok, nagy vereséget szenvedett Radamirustól, Gallitiának legkeresztényibb királyától.”

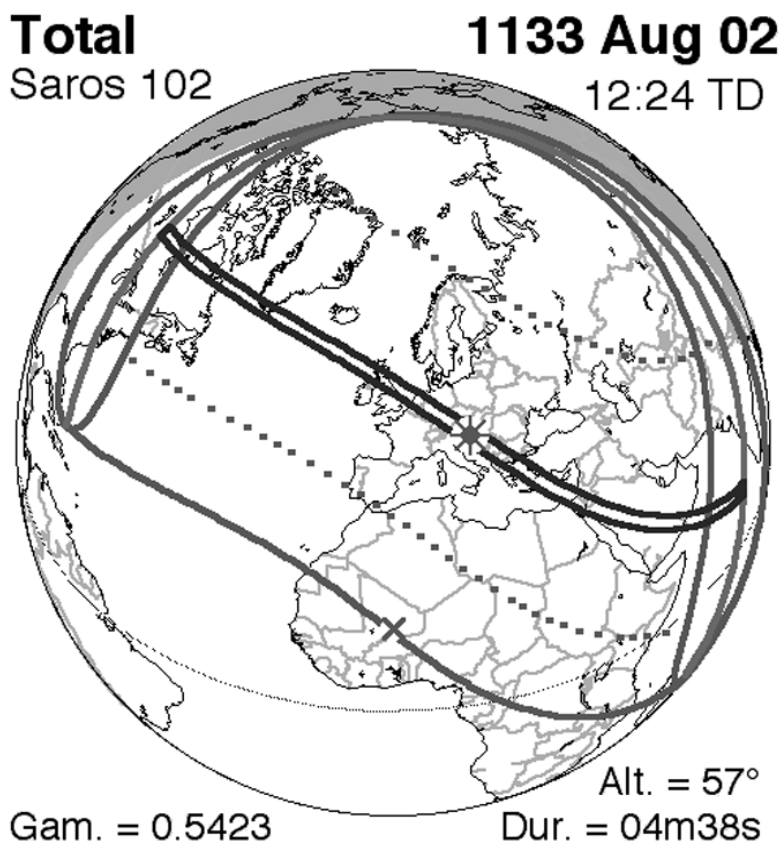
A történettudomány ezt a csatát a 939. július 19-i napfogyatkozáshoz köti, amely ezek szerint Itáliában is elsötétedést okozott.

A csatával összefüggésben több itáliai és arab, és helyi forrás is fennmaradt, amelyek a hónap és a nap megnevezésében eltérnek egymástól. Az év, az Úr megtestesülésének 939. éve általában jó, de az arab források nyomán számoló hispano-keresztény források makacsul ragaszkodnak az augusztusi időponthoz. A csata szerintük augusztus 1-je és 5-e között kellett, hogy legyen, természetesen a napfogyatkozás is. Az astorgai Sampiro (Sampiro of Astorga) aki két évvel

a csata után halt meg, azt írja, hogy Szent Jusztus és Pastor ünnepe napján, tehát augusztus 5-én volt a nagy győzelem. Sampiro nem említ intervallumot a fogyatkozás és a győzelem között.

A kutatók a sors iróniájának tekintik, hogy egy outsider Maszudi is érdeklődést tanúsított a keresztény győzelemmel összefüggő napfogyatkozással kapcsolatban. Ő, aki nem járt Hispániában, nem is nagyon láthatta azt a 939. július 19-i napfogyatkozást, ír róla.

Megírja, hogy a csata a 327. évben Shawwal hónapban volt, három nappal a napfogyatkozás után. Elégké közismert, hogy napfogyatkozás csak újhold idején lehetséges, tehát a holdnaptárt alkalmazó népek esetén a holdhónap utolsó napjai jöhetnek számításba. Esetünkben Ramadán 28-ra esik a napfogyatkozás, ha Shawwal 1-jén volt a csata. Maszudi a 327-es év Shawwal 1. napját adta meg az esemény dátumaként.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

A hagyományos kronológia szerint ez 939. július 22-ét jelentené, és a Ramadán 28-a pedig július 19-ét. Levi-Provensal kategorikus állítása óta a csata 939. aug. 1-jén zajlott le (átszámolva, AH 327 Shawwal 11).

Ettől a pillanattól viszont el kellene felejtetni a csillagászati kapcsolódást, hiszen Shawwal 11-én már legalább 11 napos a Hold. Ezért kell lenni más megoldásnak.

A Hungár naptár szerint a Hidzsra első éve az i. sz. 816-os év, az AH 1-es holdév első napja a julián naptár szerint július 30.

Egyszerű számításból adódik, hogy AH 327 Shawwal 1 a Julianus-naptárban 1133. augusztus 5-re esik, a helyi források szerint ekkor volt a csata. A napfogyatkozás három nappal korábban, Ramadán 28-án, vagyis 1133. augusztus 2-án.

Gyors ellenőrzéssel megállapítható, hogy azt a napfogyatkozást tényleg láthatták Itáliában is, sőt Kairó vidékén is.

Ez megmagyarázza, azt a paradoxont, hogy Maszudi írt róla. (A 939. július 19-i napfogyatkozást nem láthatta!)

Az arab időszámítás kezdetét korábban már bizonyítottam a Mohamed fia, Ibrahim halálával összefüggő napfogyatkozással, és az i. sz. 912. évben bekövetkezett Sevillei Izidor történetíró „folytatója” által feljegyzett napfogyatkozással (az arabok 100. éve).

Tudjuk, hogy napfogyatkozások egy adott földrajzi területen 200 éves gyakorisággal ismétlődnek, tehát meg tudom érteni, hogy az 1133. augusztus 2-i (Ramadán 28) napfogyatkozást ráerőltették a 939. július 19-i (Ramadán 28) eseményre.

Maszudi eldöntötte a vitát. Ennek ellenére nem vagyok meggyőződve, hogy kronológiai ajánlatom gyors elfogadásra kerül, hiszen az ókori napfogyatkozások általam elvégzett revízióját sem méltatták válasza.

Ami késik, nem múlik. Maradt még egy „apróság”, a csillagászati idő szakzerű meghatározására.

Nagy divat összegyűjteni az üstökösökre vonatkozó történelmi feljegyzéseket itt Európában, de Kínában is. Sajnálatos módon, D. Justin Schove és Alan Fletcher, de Robert R. Newton figyelmét is elkerülte Liudprand következő feljegyzése, amely közvetlenül követi Abd ar-Rahman vesztes csatájához kapcsolódó napfogyatkozást:

„De Itáliában is nyolc éjszakán át egy bámulatos nagyságú üstökös volt látható, amely roppant nagyságú fénykévét lövellt ki magából, jelezvén a nemsokára bekövetkező éhséget, amely a maga nagyságával nagyon megviselte Itáliát.”

A történészek nem szoktak elmerengeni Földünk tengely körüli forgásának rejtelméről, amelynek az a következménye, hogy egy több napig látható üstökös látszik Európában és Kínában is 10 óra eltéréssel, feltéve, ha nem borús az ég.

Kínában kínos gondossággal feljegyezték a nap- és holdfogyatkozásokon túlmenően az üstökösöket is.

Ez a leírás jól egészíti ki a kínai krónikákban az 1133. évben szereplő üstökös jelentkezését, amelyet azok szeptember 29-ére tettek. (939-re nem találni üstökös feljegyzést.)

Meg tudnám érteni történészeink zsörtölődését, hogy ők sem tudhatnak a világ összes nyelvén, ha John Williams 1871-ben nem adta volna ki angol nyelven az összes kínai üstökös leírását.

Könyvének címe *Observations of Comets, from B.C. 611 to A.D. 1640*. Könyvének 65. oldalán a következőket találhatjuk;

„Kin, a minor dynasty? A.D. 1118–1236

„In the reign of Tae Tsung 10th year of the epoch Teen Hwuy, 8th moon, day Sin Hae a comet appeared in Wang Chang.”

Tae Tsung 10. éve, és dátumozása megfelel az i. sz. 1133. szeptember 29-nek.

Semmi okom kételkedni Liudprand leírásában, hogy ő viszont a napfogyatkozást követően, valamikor nyolc napig látta azt a félelmetes üstököst.

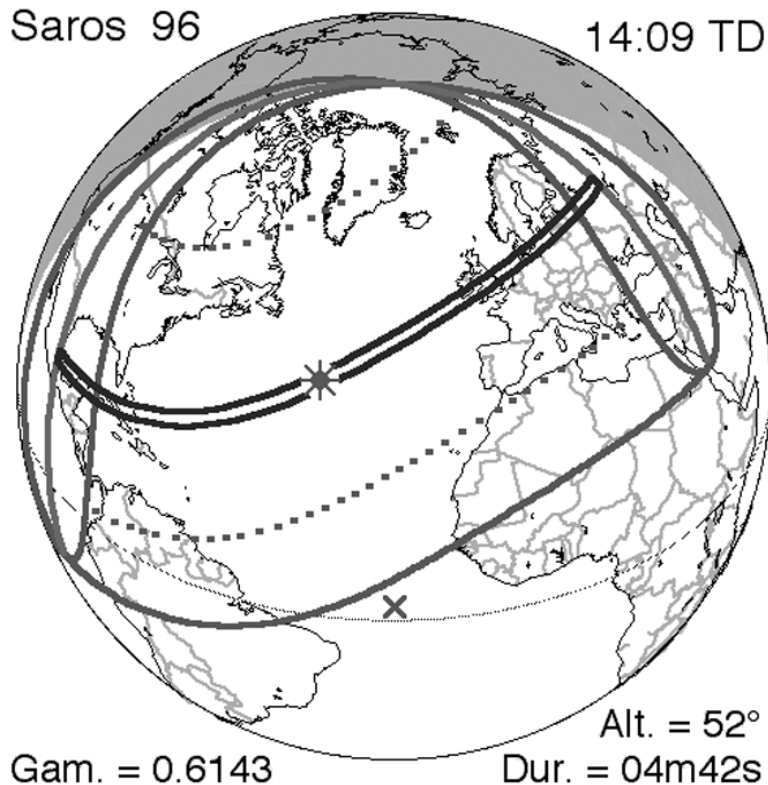
Ilyen kitűnő adatok után jogosan merül fel az emberben vajon léteznek-e egyéb azonosító csillagászati események ebben az időszakban?

Igen léteznek. II. Lothar uralkodása idején Lengyelországban és Gent környékén említenek napfogyatkozást.

Mivel 948 és 950 között visszaszámolással nem azonosítható ilyen esemény, a forrásokat tévesnek minősítik. A Hungár naptár szerint az i. sz. 1140. március 20-án bekövetkező napfogyatkozás éppen Lengyelországban és Gent városában látszott.

Total
Saros 96

1140 Mar 20
14:09 TD

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

Ez a napfogyatkozás már évre pontosan kijelöli az augsburgi ütközet csillagászati idejét, az i. sz. 1145-ös évet.

Miután sikeresen behatároltuk a csillagászati időt, a 11. század első felét, koncentráljunk a csillagászati időhöz kötött eseményekre.

I. sz. 1116. után

Ebben az évben meghalt Könyves Kálmán, Hungária királya. Fia és kijelölt utódja II. István trónra lép. (Uralkodik 1131-ig.) Uralkodása idején újabb besenyő csoportok érkeznek országunkba.

I. sz. 1126.

Madarász Henrik 936-ra megfékezi az állandóan lázadozó hercegeket és kiterjeszti a „birodalmi határokat”.

Ebben az évben meghal, és Widukind szerint fiát, Ottót Aachenben királlyá koronázták. Percy Ernst Schramm történész „a német történelem első boldog napjának” nevezte az aacheni koronázást.

Ebből arra kellene gondolnunk, hogy ettől a naptól számítódik Németország, vagyis a németek története. Majd meglátjuk...

Minden ki fog derülni szép sorjában.

A Kr. u. 937–41 közötti időszakot szokták a krízis éveinek is nevezni, hiszen saját **törzsi hercegségében** sem akarják főségét elfogadni, tehát nevetséges dolog „német királyságról” vagy valamiféle „birodalomról” még csak álmodozni is.

Testvérei szász hercegségre vonatkozó igényeit, hol a bajor, hol a lotaringiai vagy frank hercegek támogatják, és ezek az igények mindig háborúval párosultak.

Ottó tehát nem is tudhat az apja által ráhagyott „**Birodalomról**” mert hatalomváltáskor a megszokott nehézségekkel kellett szembenéznie: vendek lázadozása, adószedő magyarok jelentkezése.

A **magyarokat jól megverte**, ezért azok a „könnyebb préda” Franciaország felé vonultak el. Aki nem hiszi, járjon utána...

Sajnos nem tudom érzékelné a forrásokból a történetírók pozitív optimizmusát, miszerint „a birodalom ereje és tekintélye folyamatosan növekszik”.

Állítólag 947-ben I. Harald dán király, majd 950-ben I. Boleszláv cseh herceg ismeri el hűbérurának Ottót. Mindenesetre Ottó igyekszik az országát – Szászországot – körülvevő törzsi hercegségekkel rokoni kapcsolatba kerülni. Így Vörös Konrád lotaringiai herceghez feleségül adja Liutgard nevű lányát, míg az ellene sokat lázadozó Henrik öccse feleségül veszi a bajor Arnulf lányát. Liudolf fiát 949-ben Hermann sváb herceg leányával házасította össze, így Hermann halála után rászállt a sváb hercegi cím.

I. sz. 1131. (Hagy. AD 941)

Álmos fia, II. Béla került Hungária trónjára. Ő az első, részben magyar származású király Hungáriában. Uralkodik i. sz. 1141-ig. Utána fia, II. Géza követi a trónon.

I. sz. 1141. (Hagy. AD 951)

Ilyen „biztos háttér” birtokában Ottó Kr. u. 951-ben Észak-Itáliába vonul nagy hadsereg élén, megveri Berengár királyt, nőül veszi Lothar király özvegyét Adelhaidot, és Itália királyává koronáztatja magát.

Az érdekesség kedvéért megemlítem királyi címének pontos megnevezését: „*Rex Francorum et Longobardorum*”...

Azt gondolhatná az ember, most már tényleg minden el van rendezve, jöhet a Kánaán, akarom mondani a „Birodalom” vagy ismertebb nevén a „Német-római Birodalom”.

De még nem jön!

Sajnos most tulajdon fiacskája, Liudolf köpött bele a levesbe. Előre elkezd izgulni, mi lesz övele húsz év múlva, ha jövőre apja új felesége Adelhaid, fiúgyermeket szül. Persze nemcsak Ő! Vörös Konrád is, Ottó veje. Sőt, ami még ennél is felháborítóbb, maga a mainzi érsek, Frigyes is. A „lázasítás”, ha egyáltalán annak lehet nevezni, Kr. u. 953-ban kezdődött, s hogy kellő nyomatéka is legyen, a **magyarokat hívták** segítségül.

Hóman Bálint szerint „a Henrik kormányzatával betelt bajorok s különösen a hercegi méltóságra igényt tartó régi hercegi ház tagjai – élükön Arnulf palotagróffal és testvérével Hermannal, Berthold herceg özvegyével és unokafivérével, Herolt salzburgi érsekkel – örömmel ragadták meg az alkalmat a gyűlölt szász uralom lerázására. Bajorország, Svábsország, Lotaringia nagyjai néhány püspök és gróf kivételével a lázadók mellé álltak”.

Nem szívesen emlékeznek meg a birodalmi történészek ezekről az eseményekről. Ottó Bajorországba indult rendet teremteni, de gyorsan megégette a kezét, a magyar katonai háttérrel védekező Bajorországban. Gyorsan hazavonult családi tartományába Szászföldre. Eszébe sem jutott, hogy a sváb, a frank, vagy lotaringiai „lázasítás” megrendszabályozza.

I. sz. 1144. (Hagy. AD 954)

Kr. u. 954. év elején hatalmas magyar sereg nyomult a szövetséges Bajorország, és Svábföld érintésével a Frank hercegségbe.

A keresztény, bizánci patríciussá vált, már fiatalnak nem mondható Bulcsú vezetésével érkező hadsereg nagyságáról csak becslések maradtak fenn.

A hadjárattal kapcsolatban, amely egyszerre rémülettel és kétségbeeséssel töltötte el az egész akkori Európát, a kortárs feljegyzések 100 000 emberről beszélnek. A történettudomány ma ezt a számot inkább 30 000 főre becsüli, de egy ekkora haderő is elrettentő erejűnek minősült.

Valószínűsíthetően ettől szeppentek meg a lázadó hercegek, és már nem kívánták apjuk, apósuk, Szászország királyának és országának teljes megsemmisítését. Bulcsúnak és Lélnek találkoznia kellett a behívó Arnulffal és Liudolf herceggel, akik a frank hercegség ellen irányították őket kalauzokkal.

Mi magyarok, akik Európa országútján élünk, tudjuk, hogy egy hadsereg békés átvonulása is mennyi megrázkódtatással tud járni, el tudjuk képzelni, milyen hatást váltott ki Bulcsú, Atilla hadjárataira emlékeztető felvonulása. A frankok nagyobb része akkor Ottó fennhatósága alá tartozott, így a szabad rablás engedélyezése elkerülhetetlen volt. A kalauzok igyekeztek mindent megtenni a lázadók által előidézett helyzet kezelésére, ezért a sereget Vörös Konrád herceghez Wormsba irányították.

Kr. u. 954. március 19-én Konrád vendégül látta, gazdagon megajándékozta, majd ráeresztette őket ellenségei, elsősorban Brúnó kölni érsek, Ottó öccse birtokaira, és a Maasnál továbbküldte a sereget nyugatra. A magyarok ellenállás nélkül zsákmányoltak a francia lakosságú Felső-Lotaringiában.

A városok és kolostorok ostromáról sok egykorú feljegyzés, csodás történet maradt fenn. Ezek egyike arról számol be, hogy Namur mellett Wikbert gembeloux-i szerzetes a magyarok közé vegyülve **többeket megtérített**. Egy másik történet szerint a lobbesi apát 200 pénzen váltotta meg a magyarok elvonulását, és túszoikat vett tőlük.

Kicsit jobb a helyzet, mint a korabeli Magdeburgban, Ottó kedvenc városában, az ottani rabszolgapiacon...

Fischer-Fabian *A német cézárok* című könyvéből tudhatjuk, hogy az „Ottó korabeli szászok nem ismertek gátlásokat. Aki igazságát kereste, önmaga vívta ki. Aki olyasmire áhítozott, ami nem illette meg, erőszakkal próbálta megszerezni. A vér olcsó volt. Az emberölés egyáltalán nem számított szörnyűségnek. Nem ismerték a méltányosságot. A rabszolgatartás a X. század Európájában általánosan elterjedt szokás volt. A szászok ez irányú igényeiket a távoli, szlávok lakta kelet-európai vidékekről elégítették ki, és nem véletlen, hogy a rabszolgát jelentő német *Sklave* szó annyira hasonlít a szláv szóhoz, mert a sklave nem más mint a szlávok korabeli neve”.

A magyarok „*kegyetlenségére*” adalék, hogy az elhurcolt foglyok utóbb hazatértek, nyilván másutt kiváltották őket.

Bulcsú hadserege, kímélve szövetségeseit, Burgundián és Észak-Itálián keresztül száguldva tértek haza. Bulcsú hadjáratának hatása egyszerűen megrendítő volt. Az európai közvélemény kétségbe volt esve, a templomokban könyörögtek: „A magyarok nyilaitól ments meg, Uram minket!”

Sokszor, sokan feltettek azt a kérdést, hogy miért nem Ottóra támadtak a ma-

gyarok, hiszen a lázadás kifejezetten róla szólt.

Szerintem az ok egyszerű: a lázadó hercegek Bulcsú hadseregét meglátva megremültek saját tettüktől, és a várható következményeitől, ezért adtak nyugati irányba vezető kalauzokat. Ez egyben egy tökéletes bizonyíték arra is, hogy a magyarok csak úgy saját szakállukra nem indultak el idegen, ismeretlen területek ellen a vakvilágba. Mindig volt, kellett lennie tippadónak. A magyarok olyan zsoldosok voltak, akiket megbízóik fizetni nem tudtak...

De maradjunk a lázadó hercegeknél. A magyarokkal való cimborálás, annak ellenére, hogy kalauzaik utolsó pillanatban Franciaországba irányították őket, ellenük hangolta a népet. A lázadók bizonytalankodását Ottó saját uralmának megerősítésére használta fel.

Elsőként Konrád hódolt meg, és Ottó baráti gesztusként értékelhette, hogy nem ellene, hanem a franciák ellen küldte a magyarokat. Vissza is helyezte hercegi méltóságába, amire a következő év eseményeiből lehet következtetni. Miután Regensburg ostrománál a bajor Arnulf elesett, decemberben fia, Liudolf a lázadó főkolompos is bocsánatot kért.

Ottó fogcsikorgatva, de visszafogadta az „*eltévelygőket*”, hiszen a magyarok erői szinte érintetlenül tértek vissza foglyokkal, zsákmánnyal gazdagon megrakodva Hungáriába. Őket ugyanis bármikor fel lehet kérni, egy újabb rendteremtésre. Elemi érdeke volt Ottónak is a békülés rokonaival, és azoknak a hercegségeivel.

Ráadásul Szászországban is akadtak pártütők, akik az elbai szlávokkal szövetkeztek ellene.

Észrevétlenül megérkeztünk a Kr. u. 954. év végéhez, pedig csak arra a kérdésre szerettünk volna választ kapni, hogy volt-e Németország, volt-e Német-római Birodalom, amely minden történelmi munkában visszaköszön az augsburgi csata kapcsán.

A válaszom egyszerű, nincs, nem is volt 900 és 955 között Németország, német nép, Német-római Birodalom, de „*Rex Francorum et Longobardorum*” se!

Egy vagy több később hamisított oklevéllel nem lehet birodalmakat utólagos hatállyal létrehozni. Legalábbis nem illik.

Voltak egymással folyamatosan marakodó törzsi hercegségek, amelyek közül 955-re a szászok emelkedtek ki egy (Nagy) Ottó nevű fejedelmük révén. Sajnos nem tudom királynak sem tekinteni, hiszen a kellékek, amellyel, úgymond, 936-ban királlyá koronázzák, akkoriban még nem készültek el.

Nem szóltunk még a magyarokról, a szövetségbe hívatokról, akik 907 és 955 között folyamatosan „kisegítik” az egymással marakodókat. Tényleg, hogy nézhettek ki?

Embervért ihattak? Eledelük áldozataik kitépett szíve volt?

Ki taníthatta ilyenekre a későbbi németeket, hiszen közhellyé váltak az ilyen vélekedések a magyarokról. Fischer-Fabian szerint a későbbi egyházi krónikások a ludasak ebben, mert a zsákmányszerzés fő célpontjai sokszor a kincsekben gazdag templomok és kolostorok voltak. De ha igaz lenne a fenti állítás, akkor miért hívták őket szinte évi rendszerességgel szövetségbe a bajorok, svábok, lo-taringiaiak egymás közötti harcaikhoz?

Nem tudták, hogy a fizetség általában az ellenség kifosztásában testesült meg? (Hiszen előre nem tudtak fizetni nekik.)

De erre már a kezdetek kezdetén rájöhettek volna. A másik megoldás az, hogy ezek az ízig-vérig keresztény hercegek, grófok tudták, tippeket is adtak és kifejezetten ezért hívták őket.

A történészek szeretik kihangsúlyozni, hogy ezek a magyarok valamiféle alsóbbrendű lények lettek volna, a különlegesen kegyetlen fajtából.

Ez az állítás sem állja meg a helyét, hiszen a magyarok nem rendszeres megtorló, emberirtó hadjáratokra vállalkoztak, hanem szinte mindig, felkérésre, valaki szövetségében, vagyonszerzés céljából jelentek meg. Az emberek foglyul ejtése, elhurcolása, eladása árubeszerzés volt. Harcosra, katonára lebontva semmi érdekük nem fűződött kis vagyonkájuk legyilkolásához. Egy-egy harcos vitt magával három-négy tartaléklovat, foglyok elszállításához.

A sértetlen, piacképes fogoly megszerzése egyáltalán nem volt könnyű feladat, hiszen azok általában védekeztek. Nagyon jól tudjuk a forrásokból, hogy eleink egyáltalán nem ragaszkodtak mindenáron foglyaikhoz. Pénzért azonnal ki lehetett váltani őket, vagy a legközelebbi rabszolgapiacon eladták őket. Ha nem sikerült, fizetőképes kereslet hiányában, etették, hazavitték foglyukat Hungáriába.

Még mielőtt cinizmussal vádolnának meg, szeretném felhívni a kedves olvasó figyelmét a már említett raffelstetteni vámszabályzatra, amely azt bizonyítja, a Duna folyása mentén a nyugatról, Salzburg környékéről érkező só, elsőszámú elmentétele a keletről érkező rabszolga volt. Vámot is kellett fizetni érte. Ezt a vámszabályzatot Theotmár salzburgi érsek, és Burchard passauai püspök is hitelesítette aláírásával, Kr. u. 903–905 környékén.

Az 1155–58 között Hungáriában élő Abu-Hámid al-Garnati könyvében azt írja, hogy „egy szép rabszolgánő tíz dinár, de azokban az időkben, amikor hadjáratot vezetnek valamelyik ellenséges ország ellen, akkor egy jó rabnő vagy rúmi rabszolga már háromért is kapható”.

Azt is tudjuk Hóman Bálinttól, hogy „a csehek még a 11. század végén is magyar földre hozták eladni rablóhadjárataikon szerzett morva foglyaikat”.

De Burgundiában is hasonló volt a helyzet, Ekkehardtól tudjuk.

Konrád király miután törbe csalta, és legyilkoltatta a szövetségbe hívott magyar zsoldosok nagy részét, akiket nem öltek meg, fogolyként eladták Arlesben.

A rabszolga-kereskedelem teljesen szokványos hétköznapi elfoglaltság volt akkoriban, de még a 19. századi USA-ban is.

Fischer-Fabian szerint a magyarok **„kegyetlenek voltak, de nem kegyetlenebbek, mint a németek, akik a szlávok ellen indított rendszeres megtorló hadjáratok során tízezerrel mészárolták le az embereket”**.

A szászoknak nem volt szükségük az emberekre, hiszen terjeszkedni akartak, a jó, már feltört földekre volt szükségük, a szláv csak felesleges teher volt.

Éppen úgy, mint a 19. századi USA-ban az indián. Ott a skalpvadászat volt a megbocsáthatatlan bűne, amiért pusztulniuk kellett, a föld csak mellékes hozadék az ideológiához.

A magyarok valószínű legnagyobb bűne az lett, hogy nem hagyták magukat később leigázni a németek által. **Ezért lettünk embervér-ívók, nyersszív-evők.**

Pedig a terveik elég közismertek voltak már a kezdetektől.

Na mindegy, egyelőre még Kr. u. 954-ben járunk, amikor Bulcsú az európai politikai viszonyokat meghatározó hadvezér.

I. sz. 1145. (Hagy. AD 955)

Kr. u. 955-ben megkezdődik a leszámolás a bajorokkal. Henrik öccse bevonult Regensburgba, és először Arnulf magyarbarát rokonságára, a scheierni grófokra támadt. 955 tavaszán kitolatta Herold salzburgi érsek szemét, aki 954-ben a magyarokkal szimpatizált.

Alighanem ez váltotta ki, hogy Arnulf fia, Bertold és Ottó scheierni gróf újból a magyarokhoz fordult segítségért.

955-ben a magyarok nem készültek háborúra, hiszen az előző évben minden elrendeződött. Konráddal a szövetség nagyon szilárdnak tűnhetett, álmában sem gondolhatta Bulcsú, hogy Ottó hamvaiból és a szláv háborúból fog feltámadni.

A bajor fejlemények mégis arra késztették, hogy puhatolózó követséget küldjön Ottóhoz. Mivel Ottó már túl volt a nehezen, szinte összes korábbi ellenségét már maga mögött tudhatta, valamilyen csekély ajándékkal szúrta ki a magyarok szemét, amely nem illeszkedett a kor etikettjéhez. Értettek belőle a magyarok.

A követek visszatérése után, még júliusban a scheierni gróf vezetésével megindultak Bajorországon át Augsburg bevételére, ahol Ottó egyik fő támasza, Ulrik püspök székel.

Nem vagyok hadtörténész, nem is akarom elmagyarázni az augusztus 10-én lezajlott csatát, de az biztos, hogy a magyarok kilátástalan helyzetbe kerülve, katasztrofális vereséget szenvedtek.

A kilátástalan helyzet azért állt elő, mert elmaradt a bajor segítség, Konrád az előző évi szövetséges, kipihent erőivel Ottó oldalán harcolt, és a svábok is most

Az ausburgi csata

Ottót támogatták. Hiába adták meg magukat a főerők Bulcsú, Lél és Súr vezetésével, mindenkit lemészároltak.

Hírmondó is alig akadt, aki odahaza el tudta mesélni a részleteket a mi szemszögünkből.

Ezért vizsgáljuk meg magyar szemszögből, mit is írnak a csatáról krónikáink.

Lél és Bulcsú kapitányok haláláról

„Midőn I. Konrád uralkodott Németországban, a tizennyolcadik esztendőben kiszálltak a magyarok, elpusztították Németország egyes részeit, és Augsburg városához értek. Ulrik püspök a polgárokkal és a sváb főurakkal védekezett, de a magyarok megátalkodottan ostromolták a várost, nem akartak a város alól tágitani; ezért hát a védők követeket küldöttek az említett császárhoz, siessen hamar a város segítségére; a császár ezt nem is mulasztotta el.”

Két nagyon fontos információt hordoz az üzenet; az első az, hogy Konrád az uralkodó, és uralkodásának 18. évében jár. Ottóról szó sincs. A krónika a 14. században készült, így természetesen nem helyes a császár, de Németország említése sem. Azt is tudjuk, hogy a történelmet a győztesek írják, mindig utólag, tehát el kell gondolkodnunk komolyabban Konrád szerepéről.

Emlékezhetünk arra, hogy az előző évben Bulcsú kíséretével és hadseregével Konrád wormszi udvarában vendégeskedett, és kapott jelentős ajándékokat a szövetség fejében. Igaz, a Widukind-féle szász történetírás Konrádot mezei hercegnek tünteti fel, aki vitézül küzd.

Ottóról mindez nem mondható el, Ő egy kitalált beszédet intéz a csata kellős közepén katonáihoz, ezután ragadja meg pajzsát és „szent lándzsáját”, hogy az el-lenségre rontson.

Konrád, akinek a belső harci láztól és a tűző naptól melege lett, kioldotta páncélját, hogy több levegőhöz jusson, és ekkor egy kóbor nyílvesző előlről a tor-kába fúródott. Azonnal meghalt, és Ottó parancsára Wormsba szállították. Történetünk szempontjából az tény tehát, hogy egy hadvezér – Widukind szerint frank –, meghal a csata következtében. A csatában nem vesz részt Henrik, a bajorok hercege, mert betegség gyötörte a testét, amelyben meg is halt. Ehhez képest Widukind a foglyul ejtett három magyar vezért Henrik elé vezeteti, aki csúfos halállal bünteti őket, „bitófán végezték ugyanis.”

Ottó sehol...

Illetve, „e nevezetes diadal következtében Oddo király felmagasztosulván, a hadsereg (a légiók) a haza atyjának és főparancsnokának nevezte őt.” (MEH, 255. old.)

Ez utóbbi mondat már nem került be *A honfoglalás korának írott forrásai* közé, annyira nyilvánvaló kitaláció.

De folytassuk a magyar krónikával, a vesztes fél hírmondója mit is hagyott üzenetül az utókornak?

„A magyarok vigyázatlanul jártak el a város vívása közben, a német és itáliai sereg váratlanul rontott rájuk.”

Teljesen érthetetlen helyzet, hiszen a portyázó könnyűlovassági harcmódban küzdő magyarokra képtelenség váratlanul rárontani. Csak egy esetben képzelhető ez el, ha meglátva Konrád seregének érkezését a magyarok szövetségeseik érkezését nyugtázták.

Mi már tudjuk, hogy az előző évhez képest Konrád meggondolta magát, és átállt Ottó oldalára. Persze erről nem értesítette Bulcsút.

„Megszorította tehát őket az ellenség, egy részüket elfogta, másokat kegyetlenül levágott. Elfogták ezen a helyen Lélt és Bulcsút, a jeles kapitányokat, s a császár színe elé vezették őket.”

A magyar motívum hasonlít Widukind leírására, igaz a személyek keverednek. Itt Konrád, ott Henrik. Konrád, de Henrik sem éli túl a 955-ös évet. Konrád, az előző évi szövetséges, nem engedheti haza az elfogott hadnagyokat, hiszen annak beláthatatlan következményei lennének a jövőre. Halálra ítélsük előtt biztos folytak alkudozások, fenyegetőzések, hiszen a helyzet felettébb bonyolult volt.

Végül Konrád felajánlotta, hogy: „Válazzatok magatoknak olyan halált, amilyet akartok! Szólt erre Lél: Adjátok ide kürtömet! Hadd fújjam meg előbb aztán felelek. Odaadták kürtjét, s amikor nekikészült a kürtfúvásnak, a császár közelébe lépett, s állítólag oly erővel vágta homlokon a császárt, hogy a kürt eltört, a császár pedig belehalt ebbe az egyetlen ütésbe; mondotta neki Lél: „Elöttem jársz, és szolgám leszel a másvilágon!”

Nem kötelező elhinni a történetet, de az biztos, hogy Lél és Bulcsú fogságba esett, bitófán kivégezték őket, Henrik és Konrád is akkoriban halnak meg, még ha a német történészek másfajta halálnevetek találtak ki számukra. A vereségtől Hungária királysága nem rendült meg, feltételezhető, hogy II. Géza hatalma ettől csak erősödött.

I. sz. 1146. év (Hagy. AD 956)

A közhiedelemmel ellentétben, Magyarországon i. sz. 1146-ban nem volt semmiféle trónviszály, II. Géza magabiztosan uralkodott

Lehel kürtje

országában, ellenben Henrik fia, Civakodó Henrik gondolta úgy, hogy itt az idő, most vagy soha...

Egy évvel vagyunk az augsburgi csata után, és ez az a sokat reklamált „elmaradt” támadás, amelyet a birodalmi történészek állandóan fölhánytorgatnak eleiknek.

A körülmények igaz zavarosak, be van keverve III. Konrád király, II. Vladisláv cseh fejedelem, Borisz trónkövetelő fattyú, II. Jasomirgott Henrik, és mindenféle zsoldosok, akik egy váratlan akcióval elfoglalták Pozsony várát. Géza tüstént felvonult Pozsony alá, de a zsoldosok inkább az elvonulást választották. Én nem nagyon hiszem, amit a történészek állítanak, hogy Géza fizetett volna nekik.

Egyébként is részletkérdés, mert a folytatás arról szól, hogy II. Henriket a Lajta mellett verte meg.

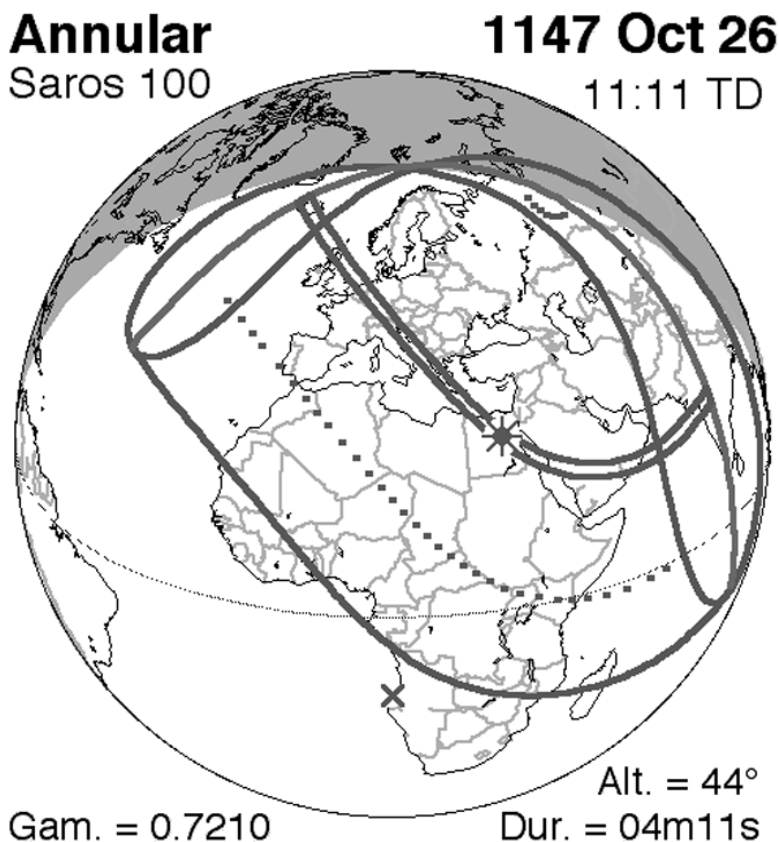
A bajorok, németek(!) szétszóródva menekültek. A krónikások megint nem értették meg a győztes magyarok taktikáját, hiszen a könnyűfegyverzetű székelyek és besenyők kezdeti megfutamodását jegyezték fel, vereségként értékelve. Mindenesetre az osztrák Henrik alig úszta meg akcióját ép bőrrel. A magyarok az ellenség üldözését a Fischa folyónál abbahagyták. Nem ettek meg senkit, nem itták meg senki véré.

Ezek után teljesen elképzelhetetlennek tartom, hogy II. Jasomirgott III. Konrád társaságában 100 ezres hadseregével átvonuljon Magyarországon. Ennek talán a legegyszerűbb oka, hogy nem is volt szárazföldi második kereszties hadjárat...

III. Jenő (Boldog) pápa sajnálatos módon egy késői koholmány, de ez nem zárja ki, hogy létezett egy Bernardo Pignatelli nevű jámbor cisztercita apát. III. Konrád király, majdnem császárnak sem maradt hely a reális időtengelyen, mert Nagy Ottó foglalta el a csillagászati időt. A bambergi dómban látható egy Konrád lovas szobor, de az nincs ráírva, hogy éppen III. Konrád.

I. sz. 1147. év (Hagy. AD 957)

Az augsburgi csatát követő második évben i. sz. 1147. október 26-án is látható volt egy gyűrűs napfogyatkozás, amelyről a források a Kr. u. 957-es év alatt emlékeznek meg.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

I. sz. 1151. év (Hagy. AD 961)

Úgy tanítják, hogy hat-hét évvel a csata után Ottó elvonul hat évre Itáliába, majd csak meghalni megy haza Szászországba.

Testvére, Brúnó, Köln érseke lesz, aki abban az évben hal meg, amikor *III. Kal. September*, tehát augusztus 29-én holdfogyatkozás következik be.

Ez az év pedig nem más, mint az i. sz. 1151-es esztendő. Ez azt is jelenti, hogy Brúnó mindössze kilenc évig volt Köln érseke, szemben a lexikonokban szereplő 12 évvel. Már itt jelzem, hogy Köln városában, az i. sz. 1151. évben véget ér az időcsúszás és megkezdődik a fantomidőszak a következő kitalált érsekekkel:

Folcmar (965–969), Gero (969–976), Warin (976–985), Everger (985–999), Heribert (999–1021), Pilgrim (1021–1036), Hermann II. (1036–1056), Anno II. (1056–1075), Hildolf (1076–1078), Sigewin von Are (1078–1089), Hermann III. von Hochstaden (1089–1099), Friedrich I. von Schwarzenburg (1100–1131), Bruno II. von Berg (1131–1137), Hugo von Sponheim (1137), Arnold I. (1137–1151).

Ezek az érsekek mind-mind a későbbi képzelet szüleményei.

A „**régi típusú keresztény időszámítás**” szerinti Kr. u. 961-es év megegyezik az „**új típusú keresztény időszámítás**” visszaszámolással adódott i. sz. 1151. évével.

Brúnót Arnold követi az érseki székben i. sz. 1151-től.

A későbbi visszaszámolók **zavarát mutatja**, hogy tudomásuk van arról, hogy Brúnó után egy Arnold kell, hogy következzen, de a hűségnyi, visszaszámolással keletkezett hibát csak egy második Arnold segítségével tudják korrigálni.

Az olvasókat, akik alig hallottak a kölni érsekekről, nem fogja meggyőzni fantom érsekeim felsorolása, ezért javaslom, vizsgálódjunk az i. sz. 1145. év után, vajon mi történik a csatában említett személyekkel. Talán még fontosabb lesz azt megmutatni, hogy hol lehettek azok a személyek, akik 10-15 évvel a csata után 1160-ban szerepelnek a történelemkönyvek lapjain.

Vitán felül áll, hogy Ottóval, Nagy Ottóval kell kezdenem a sort, hiszen az uralkodó tanítás nézete szerint 18 évvel a csata után fog csak meghalni, Kr. u. 973-ban. Ez nálunk az i. sz. 1163. évet jelenti.

A történészek úgy tudják, hogy Ottó egy percig sem pihenhetett frissen szerzett babérjain, mert odahaza Szászföldön a szlávok nyugtalankodtak. Még ugyanabban az évben Recknitz mellett legyőzi őket, ennek ellenére a harcok, még Kr. u. 961-ig, azaz a mi kronológiánk szerint i. sz. 1151-ig elhúzódtak.

Ezekről az évekről, harcokról nem tudunk semmit, és ez felettébb bosszantó, hiszen az augsburgi csatát megelőzően szinte havi bontásban tudtuk ki, mikor, kit támadott meg, lázadt fel, mikor hívta a magyarokat szövetségbe, stb.

Nagy Ottónak ekkora gondot okoztak volna a szlávok? Kr. u. 961-től nagy fény világítja meg az eddigi sötétséget, hiszen Ottónk az uralkodó tanítás szerint ősszel, hadseregével – amelyben minden törzs képviselve volt – átkelt a Brenneren. Még egy vendekből álló osztag is velük tartott. Ez számomra máris nagyon hitelessé teszi az átkelést... Nagyon sokan voltak, püspökök, hercegek és grófok taposták egymás lábfejét, csak hogy ott lehessenek, ahol az események történnek.

Még mielőtt Ottó beszorult volna az Alpok hófúvásaiba, biztos, ami biztos, hat éves fiát május 26-án Aachenben királlyá koronáztatta. Valószínű, enyhe tél volt, és jó logisztikai előkészítése Ottónak, mert a karácsonyt már Paviában ünnepelték. Fischer-Fabian szerint „Ottó serege oly erős és hatalmas volt, hogy pusztá hírére megnyíltak előtte az itáliai városok kapui, Berengár pedig visszavonult az Appenninek sziklaváraiba”.

Gondolom a többes szám a hadseregére vonatkozik...

Nagyon zavaró momentumnak érzem, hogy Paviában *másodszor is* Itália királyává koronázzák. Kr. u. 962. január 31-én ért hatalmas seregével az Örök Város kapui elé. Három nap múlva Kr. u. 962. február 2-án XII. János pápa nagy pompával felkente és császárrá koronázta Ottót és hitvesét Adelaidét.

Battista Mondin szerint „Ottó császárrá koronázása gyakorlatilag a Római Szent Birodalom feltámasztását jelentette, amely ha kiterjedésére nem is, de hatalmára nézve azonnal visszakapta alapítója, Nagy Károly tündöklését; viszont sokkal hosszabb ideig tartott és egészen VIII. Bonifác (megh. 1303) koráig végigkísérte az Egyház és Európa életét.

Ottót már jól ismerjük, kitűnő szervező, remek hadvezér, jól tudja lázadó rokonságát kezelni, elismerésre méltó logisztikai ismeretek birtokában van, de erről a XII. Jánosról és a korabeli pápaságról nem tudunk semmit. Itt az ideje megismerkedni a kérdéssel.

XII. János pápa

Kevesen tudják, de a pápaságnak ezt a korszakát nem a legszebb jelzőkkel szokták illetni. Harald Zimmermann „sötét korszaknak”, Charles A. Coulombe a „palástolt bujaság” korszakának nevezi.

A dolgokat úgy szokták szépíteni, hogy egy bizonyos Alberik „minden római fejedelme és szenátora” uralma alatt Róma és az egyházi állam több mint két évtizedre, 932 és 954 között, világi fejedelemséggé vált.

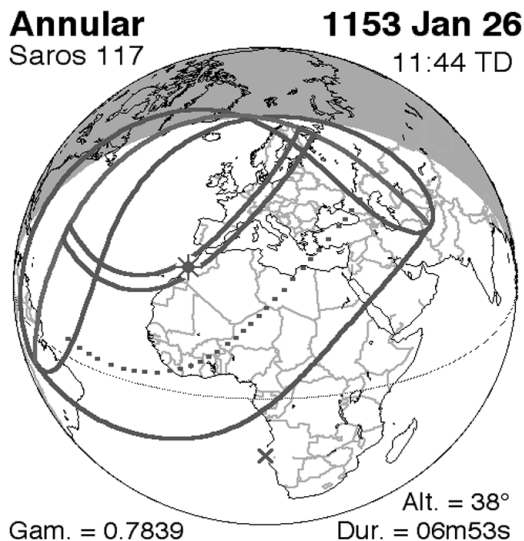
Függetlenül a pápa személyétől...

Zimmermann szerint ekkor a pápák Alberiktől függtek, sőt mi több, az ő kreatúrái voltak.

Alberik a Szent Péter-székesegyházban felállított halálos ágyánál megeskette a rómaiakat, hogy a pápai méltóság következő megüresedésekor saját fiát, Octavianust ültetik Szent Péter trónusára.

Amikor eljött az idő AD 955. december 19-én tényleg pápává választották a 18 éves fiút, aki teljesen gátlástalanul züllött életet élt, a lelki dolgok iránt semmi érdeklődést nem tanúsított. Állítólag a pápai állam határainak kiterjesztésére irányuló kísérletei balul ütöttek ki, ezért I. Ottó királyhoz fordult segítségért. Ottóra várnia kellett, hiszen csak AD 962. január 31-én fog megérkezni. Véleményem szerint az i. sz. 1153. évben, január 26-án Ottó már Rómában van, hiszen egy Bari városában írt évkönyv erről tudósít.

Ezen a napon napfogyatkozást figyeltek meg.

Five Millennium Canon of Solar Eclipses (Espenak & Meeus)

Kulcsár Zsuzsanna szerint „a fiatalember nem folytatott pápához illő életet, sőt teljesen pogány módon élt, a Lateránt valósággal bordéllá változtatta, vadászott, kockázott, nőkkel dorbézolt, emellett igen kegyetlennek mutatkozott, mindennaposak voltak a megvakítások, kiherélések, nők megerőszakolása. Pénzért árusították az egyházi méltóságokat, s még tízéves fiút is kineveztek – jó pénzért – püspököknek.

Laterán

Azt is állítják egyesek, hogy XII. János az ördög egészségére ivott, s vérfertőző viszonyt folytatott nővéreivel.

Fischer-Fabian ezt azzal egészíti ki, hogy „a tiszteletre méltó Lateránból, a pápai udvarból bordélyházat csinált, ahová nemcsak a helybeli szépségeket, hanem a Rómába érkező zarándoknőket is elhurcoltatta”.

Charles A. Coulombe szerint a lateráni bordélyban a „változatosságot csak XII. János aktuális szeretőinek száma és neve jelentette”.

Ebben a miliőben jelenik meg az augsburgi győző, hogy császárrá koronázza őt ez a kurafi. És ettől az aktustól a tisztelt történettudósok szerint feltámadt a Római Szent Birodalom!

Barbarossa Frigyes hermája

Mondin fájjalja, hogy miután Ottó távozott Rómából, szinte azonnal megromlott a kapcsolat az immáron császárrá lett Ottó és XII. János pápa között. Minket az idő érdekel, és rögzítsük, hogy i. sz. 1153-ban járunk a Hungár naptár szerint.

A mértékadó tudomány szerint az i. sz. 1152. évben, „Németországban” egy rőtszakállú, 30 éves fiatalembert, egy bizonyos Frigyeszt koronáznak királlyá március 9-én.

Nagyon sajnálom a történelemtudomány jeles képviselőit, de az idő nagy úr! Sokkal nagyobb, mint a sok-sok kései mese!

Itt és most, ebben a könyvben Ottónak és „Rőtszakállú Frigyesnek” meg kell küzdenie a csillagászati idő lefoglalásáért. Még nem kívánok állást foglalni, hogy i. sz. 1153-ban ki lesz a nyelő, hiszen az Itáliában tartózkodó

Ottó „császárrá” koronázása nem zárja ki azt, hogy odahaza csendes lázadás tör ki, és ebből a „Hohenstauf-ház” császári karriert is elérő tagja I. Frigyes kerül ki győztesen.

A történelmet utólag már ők fogják írni, nem a szászok!

A kor kommunikációs rendszerében ez elfogadható lenne. (Attól persze libabőrös lesz a hátam, hogy Frigyes első felesége Adelheid, pontosan úgy írva, mint Ottó császárné.) Végző soron a „jó népnek” be lehetne magyarázni, hogy Ottó császár, Frigyes meg odahaza német király...

A gond két év múlva kezdődik, amikor Frigyeszt i. sz. 1155-ben egy Hadrianus nevű pápa császárrá koronázza.

Szerencsére, kronológiám szerint XII. János már meghal Kr. u. 964. május 14-én (i. sz. 1154), pontosabban szeretőjének karjai között érte a halál, melyet a felbőszült férj okozott. Liudprand szerint gutaütés érte, de szerintem egy ilyen előélettel bíró 27 éves edzett férfiú tettenéréstől kizárt, hogy gutaütést kapjon.

A kupaütés, valamilyen kemény tárgygal inkább elképzelhető lenne, de ezt meg azért zárnám ki, mert Róma teljhatalmú urát ismerték és valószínű szerelmi légyottjain is védték.

IV. Hadrianus pápa

Véleményem szerint *Octavianus* barátunk „átugorja” az időt, a 190 évet, átsétál azon a képzeletbeli időkapun, és ha jól figyelünk, ráakadhatunk az i. sz. 1154. év után is.

Ottónk, megittasodva császári címétől AD 963. december 4-én egy közönséges világi embert választatott pápává, akit ma VIII. Leóként tisztelünk. Egyetlen nap alatt szentelték fel a különböző papi rendekre, beleértve a püspökké szentelést és a beiktatást Szent Péter trónjára. Ezután Ottónk magára hagyja, és mint aki jól végezte dolgát, angolosan eltávozott.

XII. János visszatér, a rómaiak elűzik Leót, Ottó visszahozza, de közben már egy Benedek a pápa, szinte képtelenség követni az eseményeket. Fischer-Fabian nagyon szimpatikusan a következő szavakkal adja vissza:

„Az iszonyatos körhinta pedig forgott: a lázadást leverték, a rómaiak újból hűséget esküdtek a császárnak, aki kivonult a városból, Leót újból letaszították a pápai trónról, a császár ismét bevonult a városba, ahol a hosszú ostrom után éhínség dúlt, a rómaiak felesküdték a császárra, s végül Ottó visszatért Németországba.

Itt kezdődnek a gondok...

Mint tudjuk, ez a Kr. u. 965-ös, azaz az i. sz. 1155-ös esztendő.

Ebben az évben koronázza császárrá Frigyes Hadrianus.

Sajnos nem áll módomban a kompromisszumkeresés, mert Frigyes koronázása is alaposan alá van támasztva hitelesebbnél hitelesebb oklevelekkel, Ottóhoz hasonlóan.

Ha még Kr. u. 962/i. sz. 1152-ben halogathattam a kérdésben a véleményemet, itt már nem tehetem meg. Amint észrevehették, lazán átsiklottam azon az apróságon,

Barbarossa Frigyes

hogy a csata utáni időkből semmit nem tudunk Ottóról, vélhetően a szlávokkal csetepatéznek. Nagy csatákról, ellenfelekről, szláv hadvezérekről nem szól a fáma. Már nem akasztgatnak sem Regensburgban, sem Augsburgban, sem lázadókat, sem törbeccsált szövetségeseiket.

De akkor ki irányítja a „Birodalmat”?

955 előtt apróságokért lázadtak a szomszéd törzsi hercegségek urai, akik még rokonok is voltak, most meg az idegen 955 után hatalomra került hercegek meg se nyikkannak? Hogy van ez? Kezes báránnyá vált mindenki? De tényleg, hol van a Birodalom fővárosa? Nem ülik meg a hűsvétot közösen a püspökökkel vagy valamelyik birodalmi érsekkel? A mainzival, vagy a kölnivel? Miért nem tudósítanak a krónikások? A Hungár naptár Brúnója segít a megoldás keresésében.

Fischer-Fabian szerint Ottó távollétében az országot testvére, Brúnó, a zseniális érsek igazgatta, míg Vilmos mainzi érsek, Ottó és egy szláv rabszolgalány törvénytelen gyermeke, a trónörökös neveltetéséről gondoskodott. Vilmos hivatalát három évvel éli túl Brúnótól számítva, aki, mint tudjuk, i. sz. 1151-ben, a holdfogyatkozás évében hal meg. Véleményem szerint Frigyes hazaküldi Szászföldre és majd Rottleberode-ban temetik el Kr. u. 968-ban, azaz az i. sz. 1158. évben.

Én itt most még megmentem a világtörténelem számára Ottó itáliai utazását, névleges császárrá felszentelését, azzal a kitéttel, hogy visszaérkezésekor már megváltozott odahaza a történelmi helyzet.

(A pápa és a császár közötti kapcsolatokat szabályozó „pactum” a „*privilegium ottonianum*” egy vaskos kései hamisítvány, amelyet két hét alatt nem lehet megfogalmazni, megtárgyalni és hitelesíteni egy bordélyban, akármit is írnak az akadémikusok.)

Ottónak ezúttal tudomásul kellett venni, hogy vége, a svábok évszázada következik, és be kell érnie szűkebb hazájával, Szászfölddel. Ott kedvére gyilkolhatja, írhatja ki a szlávokat.

Semmiféle kronológiai akadálya nincs a Magdeburgi Érsekség alapításának, legfeljebb csak a XIII. János (nem létező pápa) által kiállított Kr. u. 968-ra datált oklevél hamis.

A történészek viszont egy kicsit elsiették Wichman von Seeburg magdeburgi érseki kinevezését Barbarossa („rötszakállú”) által. Amennyiben Adalbertet békén hagyjuk érseki székében Kr. u. 981-ig azaz i. sz. 1071-ig, akkor ettől az évtől reális Wichman érseksége Magdeburgban.

Véleményem szerint Giselher/Gisela merseburgi püspök egyetlen órára sem volt Magdeburg érseke.

De térjünk vissza Nagy Ottóra az augsburgi győzőre, aki már szemünkben talán nem is olyan nagy.

Fischer-Fabian szerint a koronát, amelyet Ottó fejére illesztettek, az augsburgi csata után személyesen rendelte egy reichenauai aranyművesnél. Eszerint Ottó Kr. u. 961-ben vitte magával kis batyujában Itáliába.

Ha igaz, akkor ezek után valahol, valamikor át kellett adnia Barbarossa Frigyesnek, hiszen őt is császárrá koronázzák Rómában valamikor, ugyanezzel a kellékkel.

Kr. u. 967-ben az uralkodó tanítás nézete szerint riasztó hírek érkeznek Itáliából. A változatosság kedvéért ott megint egy Jánost választanak pápává, az Ő sor-száma lesz a XIII.

Ezeknek a Jánosoknak nincs szerencsájük szeretőikkel, hiszen Fischer-Fabian szerint „életstílusa ugyanolyan volt, mint XII. Jánosé, és mondhatnánk követke-zetes is: gutaütésben halt meg, amikor egy fiatal lányt el akart csábítani”.

Hm... Lehet, hogy egyszerű krono-lógiai zavar jelentkezett az éterben?

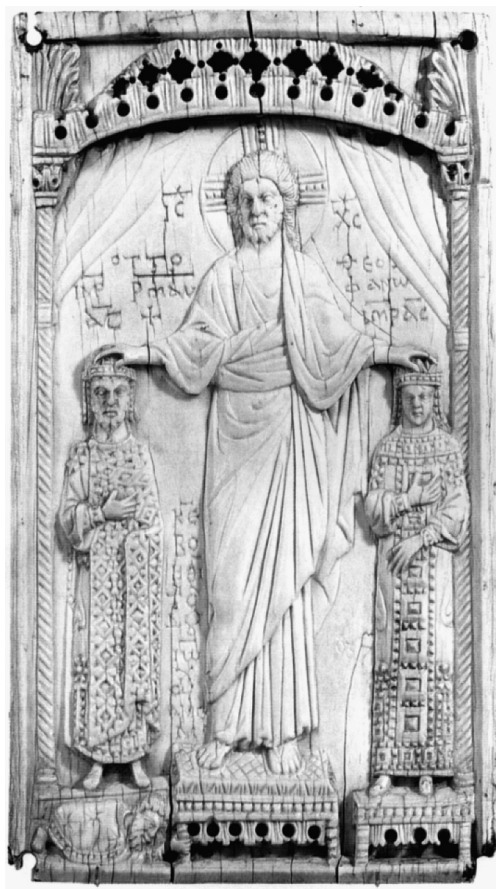
A Hungár naptár szerint Ottó nem megy le a következő hét évben (Kr. u. 965–972) Itáliába, így nem is találko-zik ezzel az új Jánossal, aki szakasztott XII. János...

Így fiát, II. Ottót és feleségét maxi-mum Krisztus koronázhatja császárrá, amint az a mellékelt elefántcsont mun-kán látszik.

Ugyanebben a csillagászati időben, de már időugrás után i. sz. 1155-től sem sokkal világosabb a pápák hely-zete, mert gyors egymásutánban válto-gatják egymást. Beindulnak az ellen-pápák, akik még bonyolultabbá teszik a tisztánlátást.

Ma még úgy tanítják, hogy i. sz. 1154. december 4. és 1159. szeptember 1. között IV. Hadrianus a pápa, ő az első és eddig egyetlen angol a pápák között. Ő koronázza császárrá Barba-rossa Frigyes.

(Azon dolgozom, hogy erről meg-győződjek teljes bizonyossággal, hi-

*Krisztus megkoronázza
II. Ottót és Theophanát. A feliratból
látszik, mindjárt császárrá és császárnévá*

A „német-római” birodalmi korona, amellyel a 19. századi indo-germán történettudomány Nagy Károlyt koronázta i. sz. 800-ban. (A koronát ma a bécsi Burg kincseskamrájában őrzik.)

I. sz. 962 körülre teszik a korát. Ezzel csak az a problémánk, hogy vajon hol őrizgették 300 évig, amikor is először 1273-ban I. [Habsburg] Rudolfot német királlyá koronázzák vele Mainzban.

A nem létező pápákkal együtt a következő „német-római” császárokat búcsúztattam el a történelemből: II. Ottó (973–983), III. Ottó (983–1002), II. Heinrich (1002–1024), II. Konrád (1024–1039), III. Heinrich (1039–1056), IV. Heinrich (1056–1106), V. Heinrich (1106–1125)

szen az angolok egyetlen pápája táncol kardélen, de nagyon halványodik a remény.)

Anagniban bekövetkezett halála után Roland bíborost választották pápává, aki a III. Sándor nevet vette fel. A szituáció kísértetiesen hasonlít a 190 évvel korábbi helyzethez. A császárt koronázó párt elfordul a császártól, és a normann orientációjú Ronald Bandinellit támogatja. Ezt nem tűri az új császár-párt, és saját jelöltjét, álmukban sem gondolnák, „**Ottaviano bíborost**” választja meg pápának némi fegyveres háttérrel.

Zimmermann úgy gondolja, hogy „a történetek középpontjában a pápai palást körül kialakult teljesen nevetséges dulakodási jelenet áll”. Eszerint a bíborosok többsége által megválasztott Rolandra már fel akarták adni a pápai palástot, amikor azt az ellenpárt jelöltje (**Ottaviano**) csalódottságában rabló módjára letépte róla, majd a rablott holmit megszerezte tőle egy ugyancsak dühös szenátor.

„**Ottaviano**” – milyen ismerősen cseng a neve –, nem jött zavarba, és egy készenlétben tartott bíborszínű palástot magára öltött.

Nagyon elgondolkodtató momentum egy ilyen történetírók által zavarossá tett időben. Tudhatta előre, hogy szüksége lesz rá, és a szabójával készíttetett egyet? Netán az is előfordulhat, hogy már régóta a ruhatárában lógott, használta is mondjuk Ottó koronázásakor, de miután Ottó fegyvereseivel elment, elzavarta őt az önféjű római nép?

Ottaviano láthatóan készült a pápaválasztásra, mint olvashattuk saját kellékkel, de fegyveresekkel is. A fegyveresek Frigyes-pártiak voltak, az vitán felül áll.

Fegyveresei pedig elzavarták Rolandot és a rá szavazókat. **Ottaviano** (amely az **Octavianus** olaszosított alakja) a IV. Viktor nevet vette fel. Két héttel ezután Sándort hívei szeptember 20-án a ninfa székesegyházban szentelték fel számos püspök és bíboros jelenlétében.

Az erő, a császár ereje IV. Viktorral (**Octavianus**) volt, legalábbis egy darabig. Elismertsége azonban nem tudott túlterjedni a „császár” (Frigyes) befolyási övezetén. I. sz. 1164 tavaszán Luccában súlyosan megbetegedett és meghalt. A város papsága visszautasította a kiközösített ellenpápa eltemetését, így végül egy a falakon kívül fekvő szegény kolostorban temették el. 1187-ben VIII. Gergely pápa innen is kiderül. Cseppet sem csodálkoznék, ha kiderülne, hogy „**Octavianus**” gutaütésben halt meg, és korábban a történetírók XII. János néven már „meghalatták”.

Azon dolgozom, hogy szakszerűen, minél pontosabban meghatározzuk a pápaság és a „császárság” történetében az időugrás időpontját, amikor a fantomtörténet kezdődik és befejeződik.

Mivel Ottó békésen megöregszik, és meghal Kr. u. 972-ben, nálam i. sz. 1162-ben Szászföldön, miközben Frigyes császárrá koronázzák Rómában, a változatosság kedvéért még egyszer 1167-ben, csak a pápák tudnak segíteni nekünk.

Nehéz eligazodni egy olyan korban, amikor sem a pápa, de még az ellenpápa sem tartózkodik Rómában. Könyvem elolvasása után megadatik a lehetőség a szaktörténészeknek, hogy megmagyarázzák, miért is kell pápának tekinteni egy közönséges embert, ha az valahol Itáliában találkozik egy német hadvezérrel (imperator) akinek megtetszik...

És azt is, hogy egy ilyen kiválasztott ember osztogathatja-e a császári címet?

Úgy tanítják, hogy a például Kr. u. 964-ben (i. sz. 1154.) pár napra megválasztott V. Benedeket Hamburg népe a száműzetésben haláláig pápának tekintette.

Zimmermann szerint „ebben az időszakban a pápakatalógusok nem kevesebb, mint négy ellenpápát tartanak számon”.

A schizmát az tette különlegessé, abban különbözött leginkább az eddigiektől, hogy sem III. Sándor, sem pedig az ellenfelei nem tudtak tartósan berendezkedni Rómában, hanem az önfejű város határain kívül kellett megkapaszkodniuk: Franciaországban vagy Dél-Itáliában, Campagnában vagy Tusciában, Segni vagy Anagni városában, Tracina és Tusculum falai között, Viterbóban, Ferentinóban, Veroliban és Veletriben, Monte Albanban és Palombarában.

Képtelenség ennyi helyen kutatni a pápák és ellenpápák nyomát, hiszen gyorsan felmerül a kérdés, az említett személyek egyáltalán miért tekinthetők pápának? Csak azért, mert a 16. században valaki beírta őket a pápakatalógusba? Vagy oklevél, levelezés maradt fenn róluk?

És ha azok hamisnak bizonyulnak, kivesszük őket a pápakatalógusból?

Boso nem szerette **Octavianust**, egyenesen az Antikrisztus előfutárának tartotta. Vajon mikor élhetett, és írhatott ez a Boso?

Már nincs túl nagy jelentősége.

Aki megteheti, általában nagy ívben elkerüli az ellenpápákat, hiszen azok képesek nagyon összekuszálni a már több mint ötszáz éves történelmi kronológia gondosan felépített rendszerét.

Mi éppen ezért nem kerüljük meg Guido Cremát, a S. Callisto kardinális papját, akit két kardinális és két kóbor német püspök választ pápává, i. sz. 1164. április 22-én.

Igen akkor pápává, mert az ellenpápa csak utólagos értékelés!

Hangay Zoltán szerint III. Paszkált „a német-római birodalmon kívül csak Burgundiában ismerték el egyházfőnek.

Az a gyanúm, hogy Ottó halála miatt (Kr. u. 972 = i. sz. 1062.) ebben az évben már nincs császár, így a Birodalom említése sem telitalálat. Én annyira földhözragadt vagyok, hogy a fővárost, és a császárt keresem ilyen állítások olvasásakor.

Barbarossa, Ottóhoz hasonlóan kedvelte a sikamlós (síkos) helyzeteket, erre a késő őszi Alpi átkelésekből tudok következtetni.

1166 késő őszen is átkelt seregével az Alpokon, majd 1167-ben, Rómában Frigyes és III. Paszkál egymást koronázza...

Előbb Frigyes Paszkált pápává, majd Paszkál pápa Frigyeset császárrá. Aki nem hiszi, utánajárunk!

1167-től (Krisztus születése után 977 évvel) a kronológia a legnagyobb rendben van, és Frigyes i. sz. 1190-ben (Kr. u. 1000!) hal meg, fullad bele a kisázsiai Saleph folyóba.

Amint már írtam Kr. u. 965-től (i. sz. 1155) könyvem egyik főszereplője, Ottó, nem utazik Itáliába, fiából II. Ottóból nem lesz császár, de unokája viszont tényleg a „világ csodája lesz”.

Percy E. Schramm megállapítását komolyan kell vennünk:

„Ha szellemi teljesítményként értékeljük azokat az elgondolásokat, amelyeket III. Ottó hatalmának tetőfokán tisztjéhez fűzött, akkor kiderül, hogy a **középkori császárság egyik legátfogóbb és gondolatokban leggazdagabb koncepciójával állunk szemben... .**”

Azok kedvéért, akik nehezen tudják követni ugrálásomat a „régí típusú keresztény időszámítás” és az i. sz. típusú datálás között, megismétlem a pápák általam ismertett sorrendjét, feltüntetve a hivatalos sorrendet is:

II. Agapét (Kr. u. 946–955 = i. sz. 1136–1145) 130.

XII. János (Kr. u. 955–964 = i. sz. 1145–1154) 131.

VIII. Leó (Kr. u. 964–965 = i. sz. 1154–1155) 132.

V. Benedek (Kr. u. 965 = i. sz. 1155. május–június) 133.

III. Jenő (i. sz. 1155–1158) 166.

IV. Anasztáz (i. sz. 1158–1159) 167.

IV. Hadrianus (i. sz. 1159–1163) 168.

(XII. János, IV. Viktor néven ellenpápa i. sz. 1163–1164!)

III. Sándor (i. sz. 1163–1181) 169.

A 134-es sorszámától (XIII. János) a 166-os sorszámig (III. Jenő) a pápák koholtak, kitaláltak, sosem voltak. A csillagászati idő áldozatai lettek, de nem kell őket egy pillanatig sem sajnálni, ajánlanám inkább az őket kitaláló, történészeket szidni.

Ha nem hiszik, akkor meg engem. Az a bizonyos képzeletbeli

„időkapu” a Kr. u. 964 = i. sz. 1154-es évhez köthető.

Időkapum segítségével, az utánam jövő kutatásnak szépen újra kell gondolni a pápaság történetét, a Vatikán tudósainak újra kell gondolnia, hogy ki maradhat

pápa, ki legyen ellenpápa, és újra kell sorszámozni a rendszert a 32 kitalált pápa miatt. Ez a képzeletbeli időkapu minden kultúrában, minden helyzetben máshol jelentkezik, a történészek fantáziájának és érdekérvényesítő képességének megfelelően. A kölni érsekek mintája példaértékű.

Az időugrás körüli években a kölni érsekek kronológiai sorrendje a következő:

Brúnó Kr. u. 953–961 = i. sz. 1143–1151

Arnold i. sz. 1151–1156

Frigyes i. sz. 1156–1158

Rainald von Dassel i. sz. 1159–1167

Brúnó és Arnold között 15 érseket egyszerűen kitaláltak a történészek. (Nagyúr a csillagászati idő!) Az a bizonyos képzeletbeli

„időkapu” itt a Kr. u. 961 = i. sz. 1151-es évhez köthető.

A Brúnó előtti érsekeket még nem vizsgáltam, a játszma kétesélyes; Wichfrid vagy Schwarzenburgi Frigyes.

Futólag említettem a magdeburgi érsekeket, lássuk kronológiai sorrendjüket a Hungár naptár szerint:

Adalbert Kr. u. 968–981 = i. sz. 1158–1171

Wichmann von Seeburg i. sz. 1171–1192

Ludolf von Koppenstedt i. sz. 1192–1205

Adalbert és Wichman között pontosan 14 kitalált érsek lapul! A képzeletbeli

„időkapu” Magdeburgban Kr. u. 981 = i. sz. 1171.

A kor legfontosabb érsekeinek – a mainziaknak – sorrendje a Hungár naptár elfogadása után így alakul;

Vilmos Kr. u. 954–963 = i. sz. 1144–1153

Arnold von Selenhofen i. sz. 1153–1160

Rudolf von Zähringen i. sz. 1160

Christian I. von Buch i. sz. 1160–1161

Konrád I. von Wittelsbach i. sz. 1161–1165

Christian I. von Buch i. sz. 1165–1183

Az „időkapu” Mainzban a Kr. u. 963 = i. sz. 1153!

A szász hercegség történetét le kellene zárunk, hiszen Barbarossa Frigyes i. sz. 1180-ben felszámolja. Az utolsó szász hercegi címet Oroszlán Henrik viselte, véleményem szerint i. sz. 1163-tól, Ottó halálától (Kr. u. 973). Az akadémikus nézet szerint i. sz. 1142-től, de 1163-nál korábbi időpontra csak akkor van lehetőség, ha Ottó vagy előbb hal meg, vagy előbb kell lemondania a szász hercegi címéről.

Oroszlán Henrikkel fogunk még itt találkozni, hiszen az uralkodó nézet szerint i. sz. 1156-tól bajor herceg is. Ennek egyelőre semmiféle akadályát nem látom. Kicsit gyorsan átléptem Barbarossa Frigyes hatalomra jutása felett, ezért jogosan kérdezheti az olvasó, hol volt ő vagy családja az augsburgi ütközet idején?

Ha elfogadjuk az i. sz. 1123-as születési évét, akkor 22 éves volt csata idején. Apja az augsburgi csata idején, visszaszámolással, sváb herceg, már jó ideje. A források nagyon szűkszavúak Barbarossa apjával (Frigyes) és nagyapjával (Frigyes) kapcsolatban, így reményünk sincs arra, hogy személyükkel valamit itt bizonyítsak, vagy cáfoljak.

Az már gyorsan észrevehető, hogy a történelemkönyvekben szereplő III. Konrád király, Barbarossa apjának állítólagos testvére, a történészek kitalációja.

Nem lehetett német király i. sz. 1138–1152 között, de II. Lothar császár (1125–1137) ellenkirálya sem, hiszen i. sz. 1126-tól (Kr. u. 936) az augsburgi győzőt, Ottót tekintjük a német térség egyre jobban erősödő urának. Ezzel egy csapással két legyet is ütöttünk, II. Lothar is koholt császár, okleveleivel együtt. (Már megint az a fránya idő szólt közbe.)

Az időugrás és időcsúszás szempontjából egészen különleges helyzetben van Hungária, hiszen, ha úgy tetszik, ott nincs semmiféle időugrás, csak némi félreértés, a magyarok (turkok) érkezését illetően. I. sz. 1095-ig (Kr. u. 905) Szent László király uralkodik. Ezután a következőképpen alakul a Hungár-királyok sorrendje:

Kálmán i. sz. 1095–1114 = (Kr. u. 905–924)

II. István i. sz. 1114–1131 = (Kr. u. 924–941)

II. Béla i. sz. 1131–1141 = (Kr. u. 941–951)

II. Géza i. sz. 1141–1162 = (Kr. u. 951–972)

Az augsburgi csata ezek alapján II. Géza királyságának kezdetére datálható, és a legkisebb megrázkódtatást sem okozta az, hogy az országa nyugati határán élő turkok (magyarok, besenyők) magánháborúkat folytattak a német törzsi hercegekkel.

II. Géza országában három évig élő Abu-Hámid al-Garnati úgy találta, hogy „Unkúrrija” királysága sokszorta jelentékenyebb, mint Bizánc urának királysága – megszámlálhatatlanul sok katonája van, s országának területe húsznapos járófölddel vagy még többel is nagyobb, mint Bizánc területe. A király „Kazali/Gezali” (Géza?) ugyanazt a vallási irányzatot követi, mint a frankok, mert közülük házasodott, ennek ellenére hódító hadjáratot vezet a frankok országa ellen, és hadifoglyokat ejt közülük. Valamennyi nép fél a támadásától, mert sok a katonája és nagy a vitézsége.

Al-Garnati szerint Hungária egyike azon országoknak, ahol a legkönnyebb és a legjobb az élet. Húsz birkát adnak egy aranydinárért.

Egy szép rabszolganő tíz dinár, de azokban az időkben, amikor hadjáratot vezetnek valamelyik ellenséges ország ellen, akkor egy jó rabnő vagy rúmi rabszolga már háromért is kapható.

Még mielőtt elszörnyülködne a rabszolgatartáson a kedves olvasó, felhívom a figyelmét, hogy éppen ebben az időben XII. János pápa, a Rómába érkező szebb zarándoknokot fogdossa össze és zárja házi bordélyába a Lateránba.

I. sz. 1162. év (Hagy. AD 972)

Ehhez a csillagászati évhez köthető Nagy Ottó halála. Fiából, és unokájából nem lesz német-római császár, mert „Rótszakállú” Frigyes lefoglalja a csillagászati időt. Ezután Frigyes korszaka következik. Hogy hányszor „rombolja földig Milánót”, azt majd kritikusabban fogják megvizsgálni a 21. századi történészek.

Az időcsúszás leleplezésében nagy segítségemre volt a már tárgyalt simancsi csata. A hispániai eseményeket vizsgálva félelmetes mértékű az ottani történelemtévesztés. (VI. Alfonz, akinek uralkodását 1065–1109 közé teszik, nem foglaltja el 1085-ben Toledót!)

Ebben az évben II. Al-Hakam a kalifa Cordobában.

I. sz. 1170. év (AH 366, Hagy. AD 976/980)

Al-Hakam halála után a cordobai kalifátus meggyengül az örökös kiskorúsága és a palotaőrségnek azon törekvése következtében, hogy saját jelöltjét juttassa a trónra. Két év múlva egy véres katonai lázadás után Almanzor lesz úrrá a helyzeten, kikiáltja magát vezérnek és II. Hisham kalifa hatalmát annyira meggyengíti, hogy az jelképpé válik, a kormányzástól teljesen távol marad. II. Hisham halála már a csillagászati 13. századra esik. (AD 1013 = i. sz. 1207)

KI, MIKOR, HOL, MIÉRT ÉS HOGYAN ÁLLÍTOTTA ÁT NAPTÁRUNKAT?

Feltételezésem szerint az olvasót ez a kérdés foglalkoztatja leginkább. Mikor iktatják be művileg, számtanilag a 190 évet?

Utólag már pofonegyszerűnek tűnik, aki pedig figyelmesen végigolvasta az előzményeket, magától is rájöhet.

Keresztény időszámításról értekezek, így csak a keresztény vallás központjaiban volt lehetőség egy központi óra átállítására. Az időszámítás jellege teljesen logikusan meghatározza a helyszínt, **Rómát**, hiszen Konstantinápolyban az időt a „világteremtés kezdete óta” formában számoltak, soha nem akceptálták Dionysius javaslatát.

Egy nagyon fontos kérdésen, a helyszínen túlléphetünk, kiegészítve, hogy a római katolikus időszámítás a pápák reszortja volt, ezért abban a körben is keresem.

I. sz. 1187. év (Hagy. AD 997)

A Dionysius által meghatározott húsvétciklus 10., az indikció 10. évében (DCCCCXCVII = 997 AD) dec. 19-én Kelemen néven Paolo Scolari praenestei kardinális papot választották meg pápává.

Gondterhes, nehéz időszak ez, hiszen Szaladin az év folyamán elfoglalta a Jeruzsálemi Királyságot. Jeruzsálem eleste az „**ezredéves királyság**” küszöbön állása előtt három évvel, soha nem látott összefogást váltott ki nyugaton.

Az addig a pápákkal marakodó Barbarossa Frigyes azonnal politikát váltott, és már a Kelemen megelőző, igaz csak két hónapig hivatalban lévő, Gergellyel is kibékült, vállalta egy leendő keresztes hadjárat fő terheit.

Kelemen a következő év februárjától a lateráni palotában székelt, hová elődei nem tehettek be a lábukat.

A május 31-én megkötött egyezmény értelmében a római szenátus elismerte a pápa szuverenitását. Az AD 999-es év (i. sz. 1189) tavaszán Barbarossa Frigyesel történt megegyezés után helyreállt a pápai állam önállósága is.

KELEMEN a császárral nagy erőfeszítéseket tett a (hiv. harmadik) keresztes hadjárat legtökéletesebb megszervezésére.

A császár és a francia király, Fülöp Ágost valamint az angol király, Oroszlánszívű Richárd, felülemelkedtek kölcsönös ellentéteiken és ellenségeskedéseiken. A német keresztes hadjáratot az idős császár vezette, aki kötelességének és a kereszténység védelmezőjeként felelősségének teljes tudatában volt.

Ő AD 999. május 11-én indult el Regensburgból. Még mielőtt ez a hatalmas és ütőképes hadsereg megérkezett volna Palesztinába, szétesett, a császár **AD 1000. június 10-én** bekövetkezett halála miatt. A császár a kisázsiai Saleph folyóba fulladt. A német sereg katasztrófája helyrehozhatatlanul elrontotta a harmadik keresztes hadjárat kimenetelét.

E szörnyű szerencsétlenségek hírére az idős pápa olyan mélyen a szívére vette, hogy AD 1001. március közepe táján meghalt.

A szerencse a szerencsétlenségben mindössze annyi volt, hogy Joachim de Fiore várakozása sem teljesült be. Mivel az uralkodó tanítás nézete szerint ez az 1191-es év volt, a kutatók nem foglalkoztak az ezredévvárás izgalmaival, hogy letelt az idő, kezdetét vette a Jó és Gonosz csatája. (Nem értik.)

Hogy Fiore és követői mikorra várták? Nagyon nehéz megmondani. Akkoriban Jézus születését december 25-én ünnepelték, tehát gondolhattak volna, az AD 1000. december 25-re, esetleg AD 1001. január 6-ra, és nagy valószínűséggel az AD 1001. december 25-re is.

Sokan ma arra gondolnak, hogy az ezredfordulótól való páni félelem csupán mítosz. Pedig nem erre vall, az évközi újabb pápaválasztás a keresztesek kudarca után. Giacinto Bobone diakónus bíborost 85 éves korában választották pápává, a Celesztin nevet vette fel. (A sorsszámokat nem véletlenül hagyom ki, hiszen a Hungár naptár elfogadása után, a jelenlegi pápa, Benedek sorszáma is meg fog változni, Ő lesz e néven a tizenegyedik...) **Vonakodva fogadta el** Krisztus földi helytartóságát. Nem csodálom, hiszen még hátra volt a december 25-e!

Lehet, hogy félt a nagy találkozástól?

Nem így Henrik, aki benyújtotta apja számláját és a húsvéti pápaválasztást követő április 14-én hétfőn, rögvest császárrá koronáztatta magát. A koronázás után azonnal útnak indult Szicília felé, hogy birtokba vegye felesége, Konstanz örökségét, amelyet egy törvénytelen családtagja, Tankréd akart megkaparintani.

A hadjárat szinte azonnal semmivé vált, az **ezredik év** malária formájában veszteséget mért rá. Megbetegedve visszafordult Németországba.

Történetünk ott folytatódik, hogy AD 1001. december 25-én, de AD 1002. január 6-án sem történt semmi érdemleges.

A pápa megnyugodhatott: Fiorennek és követőinek új időpont után kellett nézniük.

Henriket váratlan fordulat – Oroszlánszívű Richárd foglyul ejtése – hozta helyzetbe. Angliát hűbéresének tekintette, óriási váltságdíjat kasszírozott az ango-

loktól, majd hatalmas sereggel Itáliába indult a szicíliai kérdés rendezésére. Tank-réd halála egyszerűsítette helyzetét, és így AD 1004 karácsonyán már Palermóban királlyá is koronáztatta magát. Ebből az is érzékelhető hogy nem lehetett túl nagy presztízse egy „német-római” császári címnek. A pápa az események passzív szemlélője volt, feltételezhetően jobban lekötötte az, hogy miért is nem köszöntött be az idők végezte. Mindenesetre Henrik érkezését követően Konstanza egy fiúgyermeket szült, a későbbi II. Frigyes, aki egyáltalán nem lesz mellékes az események későbbi sodródásában.

A pápa és Henrik új tervek szönek a Szentföld felszabadítására európai összefogással, de az élet közbeszólt: Henriket AD 1007-ben, míg Celesztint AD 1008. január 8-án ragadja el a halál. A pápai trónra Lotario di Segnit, az alig harmincnyolc éves bíborost jelölték, aki 18 éves pápasága alatt, Ince nevet felvéve, megváltoztatta a világot.

Az ő idején válik a római kúria Európa legfőbb egyházi törvényszékévé; speciális küldöttei, a legátusok útján szoros ellenőrzése alá vonja a püspököket, és az egyház fegyvereivel (kiközösítés, egyházi átok) csaknem valamennyi európai uralkodóra rákényszeríti akarátát. Pápasága alatt mélyreható reformokat hajtanak végre, de párhuzamosan harcolni kell a különféle eretnekmozgalmak ellen is.

Az apokalipszis nem következett be a millenniumot megelőzően, tehát **baj van a számítással**. Teljesen logikus, hogy a győztes ideológia csak utólag tudja eretneknek nevezni ellenfeleit. Biztos vagyok benne, hogy óriási apparátussal folyt az idő újraszámolása, hol lehet a probléma? Dionysius táblázatai szerint letelt az 5000. évvel kezdődött millennium, lehet, hogy a keresztre feszítéstől kellene számolni? Akkor még van további 30 vagy 33 év a felkészülésre.

AD 1012-ben Fiore meghalt, így csak követői készülhettek az AD 1030–1033-as évek körül várható világvégre.

Ince pápaságának a mai történetírás szerint volt egy árnyoldala, mégpedig a „negyedik” keresztes hadjárat, amelynek végeredményeképp a nyugati rablólovagok elfoglalták és kifosztották Konstantinápolyt, és ezzel 50 évre felszámolták a Keletrómai Birodalmat. A pápa ellenőrzése alá tartozó, ott megalakuló keleti latin császárság számára már nem is volt olyan fontos Jeruzsálem felszabadítása.

Én úgy tekintem, hogy ezzel a momentummal megszűnt a kontroll, a pápának megadatott a lehetőség, hogy sok kérdésben, például időszámítás kérdésében is saját szakállára döntsön. A *Vulgatában* és a *Septuagintában* található kronológiai ellentmondások meggyőzték Incét, hogy valahol elszámolták az időt. **Az AD 1016-os évben történt az időszámítás módosítása oly módon, hogy átkeresztelték 1206-os évné. A következő év már az 1207-es volt.**

Ebben a korban már készülnek az ókori kronológiai munkák, tehát tudják, hogy Diocletianus császár cca. 280–290 évre számítható Jézus születésétől, vagy Augustus császár uralkodásának, mondjuk, 42. évétől.

Az AD 1016-os évben húsvéttáblázatukból tudták, hogy $486 + 247 = 732$ év távolságban élnek Diocletianustól, miközben Alexandriában a koptok a 922. évet számlálják a „mártír éve” óta. Nem kellett mást tenni, mint újra ellenőrizni a bibliai adatokat, amelyekből egy kis jóindulattal Bédához (3952) képest 190 év eltéréssel megállapítható egy 3761-es világteremtési év!

Tehát csak Dionysius hibázhatott – gondolták –, 190 évet hozzá kell adni az addigi AD időszámításhoz. Így az AD 1016-as év megegyezik az i. sz. 1206-os évvel.

Ettől az évtől kezdve már rendben van a naptárunk, és teljesen természetes, hogy minden korabeli dokumentumot visszamenőleg igyekeztek átírni, átmásolni az új koordináta-rendszerbe.

Nem véletlenül jegyezte meg Hangay könyve 133. oldalán, hogy „*hihetetlen méretű volt pápaságának a törvényhozói teljesítménye.*”

Az is világos, hogy nem minden okmányt, oklevelet írnak át, ezért létezik az a sok párhuzamos kétféle datálás ugyanazon eseményre, vagy esetünkben még pápára is (Miklós).

A kor, az idő optimális: aki kétségbe kívánja vonni az egyház intézkedéseit, egykettőre az inkvizíció előtt találja magát. A történészeknek előbb-utóbb szembesülniük kellett a semmiből keletkezett pótlólagos idővel, és gondoskodtak annak történelmi eseményekkel való feltöltéséről.

Ki így, ki úgy.

Az átállítás két évvel megzavarta a szökőévek rendjét, ezért *a később visszszámolt i. sz. 1206.* előtti nap és holdfogyatkozások egy naptári nappal eltérnek annak tényleges bekövetkeztétől. (Mivel visszafelé az 1206-os év ténylegesen szökőév lett volna, de csak két évre rá szöktettek.)

Holdfogyatkozások esetében ez nem olyan feltűnő, hiszen a kutatók egyébként sem biztosak abban, hogy a korabeliek mikortól számolták a nap kezdetét. (Este 18 órától, éjfélről, pirkadattól, stb.).

Ettől az évtől módosítani kellett az indikciót is, hiszen az AD 1018-as év indikciója 1, míg az i. sz. 1208-as évé 11. lett. Ez semmiféle zavart nem okozott a visszaszámlálásban, mert a betoldott 190 évnek nem voltak oklevelei, azokat majd csak utólag „renoválták”...

És ezzel kezdődhetnek a gondok, hiszen Ince cca. 200 év távolságban élt Karulutól, miközben mára ez az időtávolság 400 év-re növekedett! Véleményem szerint Ince jóhiszeműen változtatta meg az időszámítást, nem kellően átgondolva annak következményeit.

Ince életrajzírója egy kuriális hivatalnok volt, aki a pápai archívum anyagát dolgozta be élettörténetébe, amely torzó maradt, hiszen csak az i. sz. 1207-es évig követi életét. Senkinek nem jutott eszébe a lepergő századok folyamán, hogy az LP-hoz illessze...

Ez történt Rómában, de vajon mindenhol mindenki átvezette Ince „elfelejtett” naptárreformját?

HISPÁNIA KÜLÖNLEGES HELYZETE

Egészen különleges Hispánia helyzete, ahol AD 1016/i. sz. 1206-ban is javában tart az időcsúszás, gondos történészeknek köszönhetően.

Nehéz egy olyan vidék történetét csillagászati időtengelyre tenni, ahol több keresztény fejedelemség létezik párhuzamosan, és fejedelmeiket, királyaikat leginkább Alfonznak, Sanchonak, Garcíanak, vagy e nevek kombinációjának hívják.

Mindenesetre megpróbáltam. A Navarrai Királyság története, egészen pontosan III. Sancho (1000–1035) volt ebben nagy segítségemre.

Királysága alatt (i. sz. 1194–1229) a keresztény enklávék nagyobb része uralma alá került, így könnyű volt elbúcsúzni mondjuk VI. Alfonztól, aki nem lehetett i. sz. 1065–1109 között „egész Spanyolország császára”. Toledot sem foglalhatta el i. sz. 1085-ben.

A kitalált II. Orbán pápa nem tehetette meg prímási székhelynek i. sz. 1088-ban.

Ebből nemcsak a hispániai történészeknek, de az egyetemes európai történészeknek is le kell vonniuk a tanulságot.

A történelemtudomány a kitalált, 194 évvel megnövekedett időt, 8 azaz nyolc kitalált navarrai uralkodóval hidálja át, oly módon, hogy az utolsó i. sz. 1194–1234 között Sancho lesz. Igaz, a sorszámá már VII.

Ezután következik a Champagne-uralkodóház I. Theobald királlyal.

Navarra mára jelentéktelen királyságnak tűnik, de arra tökéletesen alkalmas, hogy leleplezze a kasztíliai csalást.

Úgy tanítják, hogy Garcia Sanchez (1017–1029) után a navarrai Sancho (III) lesz Kasztília grófja. León királya akkoriban III. Bermudo (1028–1037).

A történészek nem győzik hangsúlyozni, hogy az 1037-ben hatalomra kerülő I. Ferdinánd alatt egyesül Kasztília Leónnal.

Mivel ez a i. sz. 1231. csillagászati évet jelenti, vitán felül áll, hogy I. Ferdinánd, az egyesítő személye összemósódott egy másik Ferdinánd személyével, akit ma III. Ferdinándként tisztelünk.

Legnagyobb tette ennek a Ferdinándnak is, hogy egyesítette Leónt Kasztíliával. Igaz, ő csak i. sz. 1252-ig uralkodik, míg I. Ferdinánd átszámolva i. sz. 1259-ig.

Mindkét Ferdinánd Sancho és Alfonz utódokat hagy maga után, akik egymástól csak sorszámban különböznek.

Egy a biztos, ez az Alfonz (VI. vagy X.) fogja Toledot elfoglalni i. sz. 1279-ben (AD 1085!).

Természetesen még itt sem ér véget az időcsúszás, hiszen Toledo bevétele felbőszíti az arabokat, és újabb hullámok érkeznek Afrikából Hispániába. Ebben az évben özönlöttek el Al-Andalust, hogy megsegítsék a keresztényekkel szemben meggyengült hittestvéreiket.

Az Almoravidák az AH 541-es évig, azaz i. sz. 1341-ig ellenőrizték Hispánia déli részét, ekkor egy másik dinasztia, az Almohádok kerülnek hatalomra. I. Jusuf (AH 558-580) Sevillát teszi meg Andalúzia fővárosának.

I. sz. 1389-ben (Hagy. AD 1195) Alfonz vereséget szenved az Almohádoktól Alarcosban, de a keresztények hamarosan visszavágnak.

Ma még úgy tanítják, hogy AD 1212-ben Navas de Tolosában, de az időt illetően 194 év a tévedés, hiszen i. sz. 1406-ban vagyunk.

Ezek után felgyorsulnak az események és fokozatosan, lépésről lépésre szorítják ki a mórokat Hispániából.

Ennek ismertebb időpontjai: Cordoba AD 1236 = i. sz. 1430, amely azt mutatja, hogy megdöbbentő slendriánsággal vádolhatók a korrall foglalkozó történészek. Sevilla AD 1248-ban azaz i. sz. 1442-ben kerül keresztény kézre. A Hungár naptár rendszerében ezek után nem kell 250 évet várni Granada bevételeire, amely már tényleg helyes időben, i. sz. 1492-ben történt.

UTÓSZÓ

A 200 éves időcsúszást végigkövettem a Julianus-naptár bevezetésétől Amerika felfedezéséig, 1492-ig. A 198 év kezdeti hiba újólag bizonyítást nyert, nemcsak a tavaszi napéjegyenlőségek visszaszámolásával, hanem történelmi napfogyatkozások azonosításán keresztül is.

A fentiekből láthattuk, hogy a keresztény időszámítás kezdeteinél, a Karoling-korban a hiba 190 évre csökkent.

(A hidzsra szerinti időszámítás hibája 200 AH azaz 194 napév.)

Az olvasó magyarázatot kapott arra a kérdésre, hogy hol, mikor és ki állította át a naptárunkat.

Hungária története kivételesen jó lehetőséget biztosít annak igazolására, hogy Árpád nem lehetett István király ükapja, mert „honfoglaló sírokban” fordulnak elő István kora utáni hungár obolusok. De ennél egyszerűbb ellenőrzési lehetőség is van igazam bebizonyítására, a c-14 vagy radiokarbon módszer.

A MAGYAR (SZÉNATOM) mindent el fog dönteni

Egy darabig el lehet azokat a vizsgálatokat szabotálni, vagy a már eddig is jelentkezett eredményeket agyonhallgatni, de nincs sok értelme.

Meglátjuk meddig...

LÁBJEGYZETEK

- ¹ Amennyiben Jézus 33 évet élt.
- ² HUNNIVÁRI Zoltán, Forradalom a kronológiában. 200 éves időcsúszás, Soproni Anzsú, Fertőszentmiklós, 2006, 16–20. o.
- ³ Közismertebb nevén a Gergely-naptár.
- ⁴ HUNNIVÁRI Zoltán, A végső visszaszámlálás. Napfogyatkozások Caesartól Diocletianus koráig. Hungár naptár, archeocsillagászat. 200 év, amely megrendíti a világot, Soproni Anzsú, Budapest, 2005. o.
- ⁵ HUNNIVÁRI Zoltán, Forradalom a kronológiában. 200 éves időcsúszás, Soproni Anzsú, Fertőszentmiklós, 2006, 53–59. o.
- ⁶ HUNNIVÁRI Zoltán, Forradalom a kronológiában. 200 éves időcsúszás, Soproni Anzsú, Fertőszentmiklós, 2006, 89–94. o.
- ⁷ Georges DUBY – Guy LARDREAU, Párbeszéd a történelemről, Akadémiai, Budapest, 1993, 53. o.
- ⁸ HUNNIVÁRI Zoltán, Forradalom a kronológiában. 200 éves időcsúszás, Soproni Anzsú, Fertőszentmiklós, 2006, 22–25. o.
- ⁹ Georges DUBY – Guy LARDREAU, Párbeszéd a történelemről, Akadémiai, Budapest, 1993, 54. o.
- ¹⁰ HUNNIVÁRI Zoltán, Hatalmi viszonyok a Kárpát-medencében 889 és 907 között. Egy nem hagyományos kronológiai történet, szerzői kiadás, 2001, 8. o.
- ¹¹ Képes Krónika, Európa Kiadó, Budapest, 1986, 47. o.
- ¹² 151. l.j., 294. o.
- ¹³ A honfoglalás korának írott forrásai, szerk. KRISTÓ Gyula, Szegedi Középkorász Műhely, Szeged, 1995, 363. o., 1273. l.j.
- ¹⁴ Magyar Történet, 706. o.
- ¹⁵ Képes Krónika, Európa Kiadó, Budapest, 1986, 75. o.
- ¹⁶ Magyar Történet, 726. o.
- ¹⁷ Képes Krónika, Európa Kiadó, Budapest, 1986, 308. o.
- ¹⁸ Magyar Történet, 93. o.
- ¹⁹ Magyar Történet, 93. o.
- ²⁰ VESZPRÉMY László, Gesta Hungarorum, Európa Közepe 1000 körül, 548. o.
- ²¹ HUNNIVÁRI Zoltán, Hungár naptár. A 200 év, amely megrendíti a világot, Transtrading, Budapest, 2004, 91–177. o.
- ²² BOBA Imre, Morávia története új megvilágításban : kísérlet a középkori források újraértelmezésére, Metem, Budapest, 1996, 44. o.
- ²³ A honfoglaláskor írott forrásai, főszerk. GYÖRFFY György, szerk. KOVÁCS László, VESZPRÉMY László, Balassi, Budapest, 1996, 160. o.

- ²⁴ Uo.
- ²⁵ BOBA Imre, Morávia története új megvilágításban : kísérlet a középkori források újraértelmezésére, Metem, Budapest, 1996, 46. o.
- ²⁶ BOBA Imre, Morávia története új megvilágításban : kísérlet a középkori források újraértelmezésére, Metem, Budapest, 1996, 47. o.
- ²⁷ Magyar Történet, 837. o.
- ²⁸ HUNNIVÁRI Zoltán, Moosburg fekvése – Pribina országa. Megjegyzések a Karoling Pannónia történetéhez a Magyarország története (Akadémiai Kiadó, Budapest, 1987.) I. kötet 6. fejezete alapján, szerzői kiadás, Szombathely, 2000, 17. o.
- ²⁹ Képes Krónika, Európa Kiadó, Budapest, 1986.
- ³⁰ KRISTÓ Gyula, A tizenegyedik század története, Pannonica, Budapest, 1999, 49. o.
- ³¹ Képes Krónika, Európa Kiadó, Budapest, 1986.
- ³² MAKK Ferenc, Magyar külpolitika. 896–1196, Szegedi Középkorász Műhely, Szeged, 1996, 99. o.
- ³³ Magyar Történet, 879. o.
- ³⁴ HUNNIVÁRI Zoltán, Hatalmi viszonyok a Kárpát-medencében 889 és 907 között. Egy nem hagyományos kronológiai történet, szerzői kiadás, 2001, 13. o.
- ³⁵ A magyarok elődeiről és a honfoglalásról (MEH). Kortársak és krónikások híradása, összeáll. GYÖRFFY György, Osiris, Budapest, 2002.
- ³⁶ Képes Krónika, Európa Kiadó, Budapest, 1986, 344. o.

Tartalomjegyzék

Előszó. Csehszlovák kisnyugdíjas „nagymorva” kisplasztikája	7
Az olvasóhoz	9
Bevezetés. A történelem mint „tudomány”	11
A történelem időrend	17
Hungária történetének újraírása	19
A hamadik kapitány	21
A Hungár-naptár új kronológiája	27
I. sz. 1078. év (Hagy. AD 888) Kezdődik a hungárok második	
bejövetele. Előszó a magyarok bejöveteléhez	98
Egy ütközet és forrásai	123
A csata következményei	128
Lel és Bulcsu kapitányok haláláról	147
XII. János pápa.....	153
Ki, mikor, hol, miért és hogyan állította át naptárunkat?	166
Hispania különleges helyzete	170
Utószó	172